

Giới thiệu Vương Gia Chạy Trốn

Đang sống một cuộc sống bình thường thì cô lại bị thần chết câu nhằm hồn xuống địa ngục làm cho một phen hú vía...

Diêm Vương đã cho cô lựa chọn quay trở về nhưng không được vào xác cũ, cô không đồng ý nên cuối cùng lựa chọn cho mình xuyên không, cô trở về cổ đại thì mới nhận ra mình đã nhập vào xác của một nam nhân Vương Gia làm mình không hài lòng tí nào...

Liệu cuộc sống mới trong thân xác nam nhân của nàng sẽ ra sao ?!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: [Xuyên]

Khi mở mắt ra, Chu Cẩm Quân thấy một người mặc một bộ y phục màu xanh đậm, nhìn kĩ càng thấy người này ăn mặc giống như là thái giám ở trong phim cổ trang đó.

"Người là ?".

Cẩm Quân mới đầu chưa rõ thân phận này là gì nên hỏi kẻ trước mắt.

"Nô tài là Tiểu An Tử, vương gia, người đã lại quên rồi sao ?".

Cẩm Quân nghe thanh âm eo lá càng giống thái giám đó, liền xác định hẳn là thái giám cổ đại thật.

"Ta lại quên rồi, nhưng người biết là ta thường xuyên bị quên sao ?".

Thái giám tên Tiểu An tử vốn là công công thân cận bên cạnh Thất Vương gia, hẳn vốn không bị dọa bởi vì vị vương gia này từ trước tới nay bị mắc một căn bệnh lạ, cứ tối thì nhớ nhưng đến sáng hôm sau liền quên hết tất cả, ngay cả mình là ai cũng còn không nhớ được, vì thế hẳn không hề thấy lạ, mà còn vừa dúp ta dọn giường mà ta vừa sáng ra ngồi dậy, hẳn nói tiếp.

"Nếu người quên, Tiểu An Tử nói lại hết a, dù gì thì đây nô tài cũng luôn phải nhắc nhở người a".

Cẩm Quân không nói gì gật đầu, thế cũng hay đỡ khổ ta phải biện ra lí do gì đó nha.

"Người là Mộ Dung Ngọc vốn là Thất vương gia của Xuất Vân Quốc, năm nay 16 tuổi, giới tính nam".

Khi nghe Tiểu An Tử nói ta là nam, mới đầu không chấp nhận được, nhưng cũng chỉ là đánh biểu tình gật gật đầu, nam cũng được, nhưng dung mạo thì như thế nào nha.

"Tiểu An Tử có gương đồng không a ?".

Tiểu An Tử quay ra ngay bên cạnh, hẳn lấy một cái gương màu mạ vàng to bằng một cái mặt người, cứ như là hẳn đã chuẩn bị trước từ bao giờ rồi.

"Nô tài đã chuẩn bị sẵn đây rồi, vương gia ngài soi nè".

Tiểu An Tử hai tay kính cẩn đưa cho ta, ta có cảm giác nô tài này đối xử với thân thể này cẩn thận giống mẹ của hẳn, như không có gì xa lạ.

"Ngoa, đẹp thật, đúng là khuynh quốc nha, thôi thế đủ rồi, Tiểu An Tử giờ ta đói rồi".

Thái giám giờ đã thấy ta nhớ tên gọi của hẳn, thật là bất ngờ nha, vì trước đây vương gia Mộ Dung Ngọc này ngay cả tên mình cũng có thể gọi liên tục, trước đây là không thể nhớ được tên của hẳn nữa, hẳn chưa tin, mắt đen tròn xoe hỏi.

"Vương gia, người nhớ tên của nô tài rồi a, người có gọi, hơn nữa còn là rất nhớ rõ".

Ta nhìn hẳn sau đó nói.

"Không biết, lần này ta tỉnh thì đã nhớ được chút ít rồi, không còn thường xuyên quên như trước kia nữa, Tiểu An Tử, trước kia là người đã chiếu cố ta sao ? Dù gì thì cũng đã để người phải lo lắng

nhiều rồi".

Tiểu An Từ nghe những câu này , hân hoan rất vui , vì chủ nhân lần này tinh dậy đã nhớ lại bình thường , như thế thì ngay cả mình người khác cũng không dám trêu chọc nữa .

" Ân , a , vương gia đói rồi , người qua phòng lớn để dùng điểm tâm

a " .

Ta ngồi dậy đi ủng vào theo đuôi Tiểu An Từ ra ngoài bộ bàn ghế trang điểm để chải tóc ,

Ta mặc Tiểu An Từ tự do chải , phải đến nửa tiếng sau mới xong mái tóc đen dài qua hông , trời thật là phiền phức ,

mái tóc cổ đại phiền toái làm sao .

Nga , kiểu tóc được buộc lên một túm vừa to , lại vừa cao , sau đó hất lấy một sợi dây lụa màu xanh nước biển , giữa dây có miếng ngọc bội cũng màu xanh nước biển , miếng ngọc sáng lấp lánh trông thật là lung linh , được kết vào lọn tóc cao trên đỉnh đầu , còn lại tất cả những sợi tóc khác đều được buông xõa tự do , chân đến nửa tiếng mới xong được cái đầu .

Tường đã xong thì ta lại được tiểu An Từ dẫn qua gian phòng thay đồ ở bên cạnh , toàn y phục là y phục , đủ loại màu sắc sỡ hoa văn .

" Ấc , ta phải mặc những đồ này hằng ngày sao ? Tiểu An Từ ? " .

Ta hơi hãi hùng với cả một đám đồ cổ trang này , lại không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian để mặc chúng nữa đây , bụng thì đã đói muốn chết , khi nào có cơ hội , ta chắc phải thay đổi thời trang ở đây cải biến một chút mới được .

Ta chịu nhịn yên để mặc Tiểu An Từ mặc y phục , một lớp áo đệm màu xanh dài ở trong , hai lớp voan mỏng xanh nữa , ba lớp áo khoác ngoài xanh viền , toàn bộ đều dài lướt thướt , tay áo rộng thùng thình , sau đó cuối cùng ta được Tiểu An Từ lấy ra một cái đai ngọc xanh viền cuốn quanh lấy eo thon nhỏ , may mà quần còn chưa có thay đó , quần vẫn là mặc một cái quần dài bằng lụa nguyên chất vải đệm màu xanh nốt , giày vải kiểu ủng cũng xanh , đúng là đồng bộ rắc rối .

" Đã xong chưa Tiểu An Từ , ta thấy đã đói chết rồi a "

Ta chán nản tiu nghỉu nhìn Tiểu An Từ .

" Phù , vương gia , rốt cuộc đã xong , trông ngài càng xinh đẹp hơn đó , quên , ngài đã đói , giờ có thể đi dùng điểm tâm được rồi "

Lần này ta thật khó chịu khi mình ăn mặc giống với con búp bê vải , ta theo Tiểu An Từ dẫn sang phòng ăn để dùng điểm tâm .

Cuối cùng cũng tới phòng điểm tâm , trước mắt trên một cái bàn rất lớn có chứa đầy đủ mọi thứ thức ăn tinh xảo , mùi vị vừa thơm đến mức chảy nước miếng .

" Vương gia , thỉnh ngài dùng a "

Tiểu An Từ kéo ra chiếc ghế gỗ tinh xảo từ loại gỗ quý hiếm ra , rồi đưa tay chỉ cách trịnh trọng .

Ta gồi xuống , không hề khách khí Tiểu An Từ lấy ra một bộ bát chén bằng bạc đưa cho ta ,

cái bụng đang đói trống rỗng ta nhắm liền .

" Mắm , mắm , Ngon Tuyệt " .

Ta đói nên ăn nhanh tới mức suýt sặc , Tiểu An Từ cứ chăm chăm nhìn vương gia nhà mình , ăn nhanh quá cứ như là hổ đói lâu ngày rồi đó !

Trông thật mất hình tượng với dung mạo xinh như tiên kia .

" Vương gia , ngài ăn từ từ thôi , không ai dành ăn với ngài đâu ? " .

Ta không để ý , Tiểu An từ khuyên nhủ , bỗng nhiên có một thanh âm nghe rất êm ái ngọt ngào mà phát ra từ phía trước gian phòng (nói gian phòng chứ đây là một cái lầu lớn ở ngoài trời , bên cạnh có một cái hồ sen rất to , trong có đủ loại thứ cá màu sắc khác nhau , bên ngoài là một con đường rộng lớn sạch sẽ khang trang , hai bên đường toàn là trồng các loại hoa khoe màu sắc hai bên đường uốn quanh dẫn tới lầu phòng) mà tiến tới .

" Thất vương gia , hôm nay thật có nhả hứng nha , có thể cho ta ngồi cùng bàn được không

a " .

Một nam nhân dáng dấp cao ráo , thân hình chuẩn mực , thân mặc một bộ y phục trắng đồng bộ , chỉ trừ mái tóc đen bóng được buộc sơ sài buông thả tự do với một dung mạo thanh tú như hoa như ngọc xuất hiện trước mắt ta , giọng thanh của hắn rất cuốn hút nên ta dừng lại tốc độ ăn như hổ đói phải ngược mắt lên nhìn nam nhân .

" A , xoái ca nha "

Ta ngây ngẩn linh hồn thiếu nữ , { linh hồn nữ trong thân xác nam }

bị rung động mãi ngẩn nhìn .

" Nô tài thỉnh an Tiêu công tử " .

Tiểu An Từ thấy Tiêu Vân tới hần nhanh nhẹn quỳ xuống vãn an .

Ta còn đang mãi gắm nam nhân tuyệt nữ này chưa kịp nói gì thì họ Tiêu kia đã đẩy cái ghế ở trước mắt ta , rồi ngồi xuống , như là không cần chờ ta cho phép .

" Ngươi là ai ? " .

Ta hỏi nam nhân , hần đưa đôi tay trắng nõn ra tiếp lấy đôi bát đĩa bạc mà Tiểu An Từ đưa tới .

Ta nhìn nam nhân kia , hần họ Tiêu , rốt cuộc là quan hệ như thế nào với thân thể này , mà hần thái độ rất là tự nhiên với ta .

Ta ăn đã no lưng lửng dạ , nên dừng lại tốc độ ăn nhanh như hồ kia .

" Tiêu công tử , truyện là như thế này a " .

Tiểu An Từ kể lại tình hình riển ra buổi sáng sớm , người kia chưa ăn mà lắng nghe từng chi tiết mà Tiểu An Từ đã kể !

Tuy nam nhân họ Tiêu cũng biết là vương gia Mộ Dung Ngọc kia cứ sáng ra là lại quên , nhưng hôm nay Tiểu An Từ nói là thiếu niên mình quan tâm có biến đổi , dung mạo cười đến tà mị nói .

" Ân , thật sao ? Nhưng bốn công tử chưa chắc lắm , chính là đêm nay bốn công tử tới Ngọc Vương Phủ ngủ cùng vương gia để sáng mai kiểm tra trí nhớ của người ha " .

Người kia vừa thốt ra , Tiểu An Từ thì không lấy làm lạ , nhưng ta thì há hốc mồm .

" A , ngủ chung với ta , không được a " .

Ta gạt mình thanh âm của thiếu niên mới lớn nghe mềm như mật ong , thánh thót như giọng êm nhẹ của nữ nhân , nhưng lúc này kinh hãi , lắp bắp .

" Ngươi , nhưng là người lạ nha , giờ ta chưa có nhớ ra ngươi nha " .

Ta vội vàng dấu điểm , cái gì chứ , người ta nói cái gì nhĩ : cô nam quả phụ đó , nhưng giờ tình cảnh này cô nam quả nam cũng có thể xảy ra vấn đề nha .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: [nam nhân

" Tiêu Vân " Sự cố ở trên giường lúc nửa đêm]

" Nga , thực ra là thất vương gia chưa nhớ ra ta a , như thế là ta chưa tin tưởng được nha , còn ta tên là Tiêu Vân , từ giờ ta ở bên thất vương gia trông chừng cho , Tiểu An Từ , ngươi cứ lui ra , để một mình thất vương gia ở lại với bốn công tử là được rồi ha " .

Tiêu Vân mặt dày đuôi khéo Tiểu An Từ , như thế thì mình có thể ở bên cạnh tiên nữ ở trong lòng trước mắt này rồi .

" A , Tiểu An Từ , ngươi không được bỏ ta ở một mình nha , nhớ có gì xảy ra thì sao ? " .

Ta dung mạo thanh tú non choẹt nhăn lại , trong đầu thì một lô dấu chấm hỏi hắc tuyến , nhìn nam nhân tên Tiêu Vân này , mới thoát đầu thì trông rất là soái , nhưng khi nghe hần nói thì ta suýt phun hết đồ ăn trong bụng ra .

Nói xong , Tiêu Vân không để ý ta trong đầu đang nghĩ gì , hần đưa đĩa lên những món ăn hấp dẫn ở trên bàn lớn kia ăn điểm tâm mà khuôn mặt cười vui vẻ .

Còn ta , lúc này không thể nuốt trôi được gì nữa , trước mắt nhìn cái bộ mặt kia là đã chán ghét rồi .

Ta ăn xong , muốn đi dạo một chút cho khuây khỏa thư giãn , nhưng lúc nào cũng có một cái đuôi luôn bám theo dai như đĩa , và kẻ đó còn ai khác chính là Tiêu Vân .

Nói về Tiêu Vân , nam nhân này cũng là một soái ca đứng hàng tam trong nước Xuất Vân Quốc , thân phận vốn là Thiếu Cung Chủ của Tiêu Long Môn , vốn là một tổ chức lớn ở trong giang hồ , tựa như maphia xã hội đen ở hiện đại vậy .

Nhưng mà hiện nay Tiêu Long Môn đã quy thuận triều đình và làm việc cho triều đình với một điều kiện là phải có được Thất Vương Gia : Mộ Dung Ngọc để làm nam sủng , thì mới có được thái bình của thiên hạ , chính vì thế mà Tiêu Vân kia đi lại trong hoàng cung Xuất Vân Quốc là rất bình thường .

" Ai da , Tiêu Vân , ngươi là nên rời đi được rồi đó " .

Ta thật là mong muốn nam nhân kia có thể không làm phiền mình , vì mình đâu phải là Mộ Dung Ngọc của hắc đầu kia chứ .

Cứ thế quanh quẩn suốt , trời cũng đã tối , ta quay lại phòng ngủ để đi ngủ .

Nhưng trời ạ , nam nhân kia vẫn không rời đi , hắc đầu thật là muốn ngủ ở đây đi .

Đã đến giờ buồn ngủ ta ngáp ngắn ngáp dài nhìn Tiêu Vân , hắc đầu bộ y phục trắng xóa ngồi ở ghế nhìn ta mà buồn cười .

" Vương gia , ngươi lên giường ngủ đi , ta ngủ ở ghế này là được rồi " .

Tiêu Vân tuy miệng thì nói như thế nhưng cốt là để trấn an nữ nhân nhỏ kia .

Nhưng ta không an tâm nhưng mà con ngáp ngủ kéo dài , buồn ngủ thật là lợi hại , nhìn hắc đầu ngồi ở trên ghế mắt đã nhắm nghiền lại , hơi thở đều đều .

" Tiêu Vân , ngươi đã ngủ chưa " .

Ta nhẹ nhàng dò hỏi hắc đầu , nhưng hắc đầu không hề động đậy .

" Phù , ngươi ngủ rồi , may quá , oài , ta cũng đi ngủ thôi " .

Nói rồi liền phóng nhẹ nhàng lên chiếc giường lớn thượng đẳng đầy ắp cuộn tròn chần lại , mắt phượng bắt đầu khép lại .

Đang ngủ say bỗng nửa đêm có cảm giác , có cái gì đó ấm ấm giống tay người đang thì ôm mình chặt cứng đến độ nghẹt thở gần chết a .

Giờ chứ , hay đây là bóng đè a , ta buồn ngủ quá lại ngủ đi tiếp .

Cho tới buổi sáng hôm sau lúc sắp tỉnh dậy , cái cảm giác bị bóng đè đó vẫn còn .

Cố gắng cựa quậy , tay mình không may chạm vào một cái chỗ rất là ấm , mà nó lại có khe giống chỗ ở hai chân người giữa đó .

Tức thì giật mình mở tròn xoe mắt ra , một gương mặt quen thuộc của Tiêu Vân đáng ghét ở sát ngay bên cạnh , ta lúc này mặt mày há hốc mồm kinh ngạc , kinh sợ thì đúng hơn a .

Tay cố dứt ra khỏi cái chỗ của nam nhân kia , mình cứ nhiên bị kẹp lại .

" A , a , Tiêu Vân , ngươi ở trên giường ta mà làm gì , mau buông cái chân của ngươi ra , kẹp tê hết tay ta rồi

đó " .

Ta thanh âm thanh thúy hét lên , nam nhân kia mắt cũng vừa tròn mở ra , bốn mắt trừng nhau , Tiểu An Tử nghe tiếng hét của ta ở bên ngoài liền nhanh chân chạy vào .

" Ngọc Nhi , ngươi tỉnh rồi a " .

Tiêu Vân vừa mở mắt ra liền nghe tiếng hét quen thuộc của Mộ Dung Ngọc , hắc đầu không hề giật mình mà còn mỉm cười .

" Nhanh , buông chân của ngươi ra , ta môi gần chết rồi " .

Ta nhìn hắc đầu , có chút xấu hổ khi mình rõ ràng giờ cũng là nam nhân , nhưng nửa đêm lại còn bị nam nhân ôm với một tư thế ám muội .

" Vương gia , có chuyện gì thế ? " .

Thanh âm Tiểu An Tử vừa mới từ bên ngoài , mà nhanh như chớp mắt hắc đầu đã đứng ở trước mắt hai người , hắc đầu nhìn thấy hai nam nhân đang thì ôm nhau , lúc này Tiểu An Tử vào ta mới thoát được cái tay của mình , thoát được rồi ta xoa hai bàn tay của mình vào với nhau cho bớt tê .

Tiêu Vân đành lấy đôi bàn tay ta xong rồi thay ta xoa , xoa .

" Tê thật a , nhưng không phải là ta cô tình đâu , chắc là Ngọc Nhi đêm khuya rét mướt nên tìm chỗ ấm để tránh thôi " .

Tức mình thật , nửa đêm hần trèo lên giường của mình mà còn nói như thế , ta rút nhanh tay mình về , đưa chân xuống nền nhà xỏ ủng vào chân .

Tiểu An Tử ở một bên chỉ cười cười , hần kéo ta đi thay y phục ban ngày .

Ta mặc Tiểu An Tử tự do xuyên y phục cho mình , lần này là một bộ y phục màu trắng .

" Lại là trắng , nhưng thôi dù gì mặc cũng đã xong rồi , nên không cần mặc lại " .

Ta nhìn thấy màu trắng là nghĩ đến cái tên đáng ghét kia , lúc này tên đáng ghét đó đã rời khỏi đây về phòng hần thay đồ rồi .

Thay xong , làm xong hết mọi chuyện đi ăn điểm tâm sáng , ta nhìn Tiểu An Tử rồi hỏi hần .

" Tiểu An Tử , sao khi sáng ngời thấy tên Tiêu Vân kia ở trên giường của ta , ta thấy ngời không kì quái gì sao ? " .

Tiểu An Tử đứng đó giải thích .

" Không có gì đâu vương gia , ý người là truyện hai người có thể ở trên giường a ! " .

Ta gật đầu .

" ù " .

Tiểu An Tử nói tiếp .

" Truyện này không có gì cả vì vương gia hiện nay đang là nam sủng của Tiêu công tử kia , vốn là đường đường chính chính , hoàng thượng đã ban người cho Tiêu công tử a " .

" Phốc " .

Ta nghe Tiểu An Tử nói suýt nữa thì phun đồ ăn trong miệng ra , may là chưa có sao , gương mặt ta hắc tuyến nhìn Tiểu An Tử .

" Cái gì mà nam sủng , ta không phải là Thất vương gia hay sao ? Từ lúc nào bị biến thành nam sủng của tên đó vậy " .

Thật không thể tưởng được , ở Xuất Vân Quốc này lại có truyện là , đường đường là một vương gia , mà lại đi làm nam sủng cho người ta .

" Tiểu An Tử , người nói xem , ta có thể thu hồi được cái thánh chỉ này hay không ? " .

Tiểu An Tử nghe xong , gương mặt thanh tú liền trở nên lúng túng , hần đáp .

" A , vương gia , không thể nha , thu hồi thánh chỉ , chỉ có thể là hoàng thượng mà thôi a " .

" Thế hoàng thượng , mà hoàng thượng là phụ vương của ta hay là huynh , đệ ta ? " .

Ta quên mất , mình chính là linh hồn mới đến nên không biết được hoàng đế kia liên quan gì tới thân phận của thân thể này .

" Đó là hoàng huynh của vương gia a , nhưng vương gia , không phải là người muốn đi gặp hoàng thượng đó a " .

Đúng là bây giờ ta muốn tìm tên hoàng đế kia , để giải quyết vấn đề này , hần đem đệ đệ của mình ra để ban tặng cho người kia , thân phận lại là một nam sủng thấp kém nữa chứ .

Ta buông bát đĩa nhìn Tiểu An Tử nói .

" Tiểu An Tử , ta muốn đi tìm hoàng huynh , người đưa ta tới đó " .

Tiểu An Tử đành phải đưa ta đi , hần đoán là vị vương gia này mà tới là sắp có truyện gì rồi .

" Vâng , nô tài đưa người tới Càn Long Cung a " .

Nói rồi , Tiểu An Tử đứng dậy hô đám cung nữ dọn dẹp những thứ ở đây đi , sau đó hần dẫn ta tới cái chỗ có tên là Càn Long Cung , ta đoán chắc là nơi mà hoàng đế ở .

Trên đường đi ta để Tiểu An Tử đi trước dẫn đường , ngay bên cạnh hần là ta , phía sau có một vài thị vệ đi theo thành hàng lối quân đội , vòng vèo mãi rốt cuộc cũng đến Càn Long Cung , cung của hoàng đế thời xưa có khác , xa hoa , cầu kì , những thứ hoa văn trang trí cũng là dùng mạ vàng để ghim vào .

Mái ngói lưu ly màu xanh biếc khi gặp ánh nắng mặt trời chiếu tới thì phản quang lấp lánh .

Nói đùa nếu như mà trộm có thể lên vào hoàng cung của vua thì chỉ lấy bừa đi một thứ nhỏ nhất mang bán đi là cũng có thể được sung sướng cả một đời .

" Thất Vương Gia Dung Ngọc xin được yết kiến Thánh thượng " .

Thanh âm cao vút , đồng dạng của thái giám trong cung hoàng đế làm nhiệm vụ truyền tin mỗi khi có người tới gặp vua .

[Cảnh báo : Cảnh Nóng]

Ngay sau đó , thanh âm thái giám lại vang lên ngay đó .

" Cho truyền Thất Vương Gia : Dung Ngọc vào điện " .

Ta nghe tiếng , nhưng chưa biết phải như thế nào , Tiểu An Tử ngay ở bên cạnh nhắc nhở .

" Vương gia , ngài chỉ có thể tự vào một mình mà thôi , hoàng thượng đang ở trong ngự thư phòng , bọn nô tài không được phép vào cùng chủ nhân a " .

Ta đành bước chân đi tiếp vào trong , đi qua hai gian phòng lớn xa hoa , tiến tới gian thứ ba thì ta ngừng lại .

Trước mắt ta là một nam nhân tóc trắng , dung mạo thanh tú ,

thân hình cường tráng ,

ta giật mình khi nhìn vào đôi mắt đen , nhưng nhìn càng kĩ càng cảm thấy nam nhân trước mắt này có một luồng khí tức gây chấn áp người rất mạnh , nam nhân đó mặc một bộ long bào màu vàng , trên đỉnh đầu mái tóc trắng được ghim cầu kì bằng hai cây trâm chéo bằng ngọc , nam nhân này đang mãi mê phê duyệt tấu chương , phát hiện có người ở trước mặt , liền dừng lại đóng tấu chương ở trên bàn đưa mắt lên nhìn ta , ta đang thì ngẩng người nhìn nam nhân quên cả lễ nghĩa cung đình , giờ mới sực nhớ ra , nhanh nhẹn bắt chước kiểu cổ trang ngày xưa mà xem ở trên tivi mà làm .

" Hoàng đế thỉnh an Hoàng Huynh , hoàng huynh anh khang a " .

Nam nhân nhìn ta , không biết trong lòng đang suy nghĩ gì , nam nhân rời khỏi bàn tiến lại gần ta mỉm cười , cất thanh giọng trầm ấm ôn nhu nói .

" Hoàng huynh đã nói trước kia rồi a , chúng ta là huynh đệ , bây giờ không có người ngoài đệ khỏi phải đa lễ " .

Hoàng đế tiến từng bước thông thả tiêu sái tới trước mắt ta , tự nhiên dùng tay hất nâng cằm ta lên , vừa nói vừa vuốt ve nhẹ lên má của ta nói ra những điều làm ta gai ốc .

" Nghe nói đầu hoàng đệ đã khỏi bệnh hay quên , hoàng huynh rất vui , nhưng không biết là hoàng đệ có nhớ lại được mối quan hệ thân thiết của chúng ta hay không , ta thật là mong sao hoàng đệ của ta sẽ nhớ chứ " .

Hoàng đế trước mắt đưa tay nâng lên cái cằm trắng nõn của ta , tay kia thì vân vê ghịch ngợm vào làn da mịn màng , hơn nữa vừa nói , vừa trêu chọc hai mặt chạm nhau áp vào , hoàng đế kia còn đưa miệng của hắn lên vành tai nhạy cảm của ta mà liếm nhẹ , phả hơi nóng vào , ta bị giật mình , cố gắng giãy dụa ra khỏi bàn tay rắn chắc kia , thân thể run rẩy miệng thanh âm nói mà giọng đã run .

" Hoàng huynh , thỉnh tự trọng , thân đệ cũng là nam nhân a " .

Hoàng đế nói tiếp , mà hắn cũng bắt đầu không an phận muốn lần mò vào trong vạt áo của ta .

" A , a , a " .

Thanh âm rên rỉ không kìm chế được phát ra , lúc này phát hiện bàn tay rắn chắc kia đã nắm lấy hai khóa chu sa hồng ở hai ngực , ta càng giãy dụa trong vô lực , mong có người nghe thấy mà tiến vào trong thì ta mới có thể thoát được thân !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: [Mộc Dung Huyền ác lang ca ca]

" không , không buông ra " .

Ta vô lực kháng cự nhưng dường như ta không thể thoát được khỏi bàn tay rắn chắc kia !

Hoàng đế bắt đầu đưa cái miệng của hắn lên miệng ta , bắt đầu một nụ hôn chiếm đoạt đầy bá đạo , ta cố gắng không để cho hắn đạt được mục đích là dùng đầu lưỡi tấn công miệng của mình .

" Ân " .

Bất chợt bị giật mình vì có một bàn tay lạ tấn công vào vị trí điểm yếu giữa háng ở giữa thân thể .

" Không " .

Đang con hoảng loạn , bàn tay kia đã nắm lấy vật nhỏ của ta (quên , thân thể này) du hành xoa nắn ở chỗ đó , hết nghịch loạn vật nhỏ lại đi nắm hai nõn hành nhỏ nhỏ khiến nó bị ra đầy chất nhờn đầm thũng .

Ta ngồi sụp xuống đất , liền bị hắn giữ lại , hoàng đế Mộ Dung Huyền từ khi ban hoàng đệ yêu quý của mình cho Tiêu Vân kia làm nam sủng liền có cảm giác hối hận .

Rõ ràng hoàng đệ tuyệt sắc này là người trong lòng mình yêu thích !

Dung Huyền ta vì có gì phải ban mỹ nhân tuyệt sắc thần đệ cho bọn Tiêu Long Môn Cung Chủ Tiêu Vân con người toàn vẹn kia chứ .

Dù có ban thì trăm cũng sẽ chiếm được lần hoan ái đầu tiên trong sáng của thần đệ , rồi sau đó mới ban thần đệ cho Tiêu Vân kia .

" Thần đệ đệ , người hôm nay phải thuộc về hoàng huynh , duy nhất chỉ hoàng huynh mà thôi ! " .

Con bức tức của Mộ Dung Huyền liền trút giận qua thân xác của hoàng đệ mình .

Hắn hung hăng xé toạc y phục , hết sạch không còn vương lại chút vải vương ở trên người ta , sau đó tự mình thoát y phục của chính mình .

Hắn đem phân thân to lớn như trái chuối của hắn đến trước mặt ta rồi ôm ta mang hết toàn bộ tấu chương ở trên bàn vắt xuống , rồi vắt ta nằm xuống đó .

Ta hoảng loạn thực sự nhìn hắn .

" Người muốn làm gì ? " .

" A , a , đau " .

Chưa kịp định hồn thì bỗng nhiên một thứ dị vật kì lạ đâm xuyên qua hậu huyệt đau quá , kinh thảm liền ngất đi .

Qua ngày hôm nay , tới tận trưa ngày hôm sau nữa thì ta mới tỉnh dậy .

Mở mắt ra là đã thấy mình ở trong gian phòng quen thuộc tại Ngọc Vương phủ .

Mở mắt ra ta đã thấy mình ở trong chiếc giường quen thuộc của mình tại phủ gia , liền nhìn thấy Tiểu An Từ .

Rõ ràng là mình có tới gặp mặt hoàng đế a , hơn nữa còn bị hắn ta giờ trò đùa bại , huynh trưởng gì nữa .

Đúng là đại biến thái quý sứ thì đúng hơn .

" A , đau , tiểu huyệt ta sao lại đau buốt a ? " .

Tiểu An Từ dịu ta dậy , gương mặt lo lắng nói .

" Vương gia , người rốt cuộc tỉnh , làm nô tài lo muốn chết " .

" Khi mà hoàng thượng đem người đang hôn mê về , nô tài lo quá " .

Tiểu An Từ cẩn thận dịu ta dậy , hắn nói tiếp .

" Cẩn thận , nô tài vừa mới thượng được vào vết thương cho người , nên người chưa thể vội dậy được ngay a " .

Hắn thao thao bất tuyệt nói tiếp .

" Không biết kẻ nào vô lương tâm làm cho vương gia bị thương nặng như thế này " .

Ta ngồi xuống ghế có lót sẵn một mảnh đệm dày để cho đỡ đau !

Ký ức của buổi hôm qua và tên ác ma kia đúng là thật kinh khủng khiếp , đã thế hắn thoát nhìn trông tuần vậy mà lại biến thái với đệ đệ ruột của mình đến như vậy , sau này ta sẽ đối diện như thế nào với hắn đây .

"Vương gia người đương suy nghĩ gì thế , sao cứ thần thờ a " .

Tiểu An Từ thấy chủ nhân ngăn người nên lo lắng .

" Tiểu An Từ , bốn vương muốn xuất phủ gia đi du ngoạn một chuyến người chuẩn bị cho ta " .

Ta không muốn ở lại chốn thâm cung này để gặp mặt lại những kẻ kia nên tìm cách để chuồn khỏi cung .

" A , không được a , vấn đề là hiện nay vương gia đang bị thương a , nên chưa thể đi đâu được , đợi khi nào người lành vết thương lại mới được a ! " .

" Ta phải đợi sao ? Được rồi , nhưng việc này người phải dấu kín , chỉ ta và người được biết thôi a " .

Ta đành phải chịu đợi vết thương lành lại rồi sau đó ra khỏi cái nơi ác mộng này .

Thời gian trôi lâu thật , ta phải đếm từng ngày mới qua được một tháng , vết thương rốt cuộc cũng đã lành , nhưng có điều bất ổn xảy ra là Tiểu An Từ kia vốn có ý định báo cho hoàng đế biết , lúc hần vừa vào cung ta liền thu xếp một ít đồ dùng và chút tiền bạc mang theo , nhẹ nhàng chuồn lẹ , giờ ngay cả Tiểu An Từ cũng không cho biết luôn .

Từ trong Ngọc Vương Phủ đi ra ngoài rất là thuận lợi , vì dù sao đây cũng là phủ gia của mình nên đi cũng rất là trôi chảy .

Ta theo hướng kinh thành đi ra ngoài , tiến về phía trước , cứ thế một mình đi về hướng tây bắc xuất phát đi tới

Tây Lộ Quốc .

Tây Lộ Quốc vốn cũng là một quốc gia ngang hàng với Xuất Vân Quốc , ta nghĩ , ta có thể qua biên giới là được an toàn .

Càng đi càng lạc hướng , rốt cuộc là lạc đường từ lúc nào không biết !

Xung quanh toàn là núi rừng hoang vu , tiếng chim chóc thú rừng gào đến thê lương .

" Hú " .

Thanh âm của một con thú rít lên nghe rợn cả người .

Ta có chút hoang mang liền từ đâu chạy tới một đám người có tướng mạo hung tợn .

Tên cầm đầu xông ra cầm đao lớn để dọa ta rồi hung hăng nói .

" Đường này là do ta mở , đây thuộc quyền quản lí của bọn ta , muốn qua đường một phải là để lại lộ phí trên người người thì mấy được đi " .

Ta nghe khẩu khí với dáng vẻ hung tợn có thể hình dung tới bọn cướp đường kia , nhưng nếu như đưa lộ phí cho chúng thì ta sau này phải làm như thế nào a , ta là thư sinh chân yếu tay mềm không biết võ công nếu như mà chúng lỡ tay lấy mạng ta thì sao .

Dù gì thì ta cũng mới chuyển nhà tới thân thể này , thể giới phồn hoa ở cổ đại chưa có nếm qua , nên ta cố gắng nói chút cẩn thận .

" Các vị Đại ca , tiểu đệ là vừa trốn nhà ra ngoài này chơi , lại không may bị lạc đường , trên người tiểu đệ thực là không có tiền bạc gì cả a ! " .

Ta hi vọng bọn cướp sẽ bỏ qua cho ta , một tên đàn em của bọn cướp hần gấ ta từ đâu tới chân hần vừa nói với đầu đà của chúng và đám anh em .

" Lão đại nhìn xem , đây vốn là một tiểu mĩ nhân khuynh thành a , hay là đệ có ý kiến như thế này , mĩ nhân nói là không có lộ phí , còn trốn nhà đi chơi nữa , hay là chúng ta bắt hần về làm áp trại phu nhân đi , nhan sắc như thế kia , chắc là công tử sẽ thích lắm cho mà coi " .

Ta nghe thế liền lui lại , khuôn mặt nhỏ nhắn xám ngắt lại , mái tóc dài tán loạn bay !

Nhìn lại ta lúc này đúng là trông giống với một nữ nhân cái nam trang thì đúng hơn , bọn cướp cười hô , hô , rồi nói tiếp với nhau .

" Đùng thế a , hảo xinh đẹp , thế thì bắt về đi lão đại , xinh như thế kia chắc là nữ giả nam trang mà thôi " .

Ta lui lại thấy có một kẻ hờ liền có thể chạy ra được , liều mạng như ma đuổi phi thẳng về phía trước .

" A " .

Ta bị vật gì đó bật vào đúng huyệt đạo điểm huyệt , ta đang chạy nhưng sau đó bị ngã xấp ngay xuống mặt đất !

" Còn dám bỏ chạy sao ? Tiểu tử nhân , đi nào , lên núi làm áp trại phu nhân cho công tử nhà chúng ta " .

Nói xong một tên xách ta lên vắt lên trên lưng ngựa (tất cả bọn cướp mới xuất hiện đã cười ngựa , mỗi người một con rồi) một lũ hò nhau chạy đi mất , còn ta thì không nhúc nhích nằm vắt vẻo trên lưng ngựa với tư thế không thoải mái .

Bọn chúng mang ta lên trên một ngọn núi cao ngất , khi tới trước cửa lớn liền xuất hiện một cái biển lớn .

MẠC " doanh trại " .

Một tên gác cổng chạy tới chỗ bọn vừa mới về nói .

" Tần tam gia đã về , hôm nay người có thu hoạch được gì không ? "

Hắn cùng vài người nữa đi dắt ngựa vào chuồng , liền phát hiện Tần tam gia hôm nay có mang về một đại tử nhân , hình như là tử nhân đã bị điểm huyết , nốt luôn á khẩu nên không thể nói được gì .

Ta chỉ có thể nhìn xung quanh để dò xét , tên đầu tể gọi Tần tam gia kia hắn thô lỗ kéo ta xuống ngựa , một tay túm lấy y phục của ta mà lôi đi .

" Bịch " .

Thanh âm hấn thả ta rớt xuống nền cứng phát ra , ta bị đau nên mặt khó chịu .

" Tần tam thúc thúc , thúc mang gì về cho cháu không a ? " .

Thanh âm của một thanh niên chừng 19 tuổi nghe còn có chút hơi trẻ con vang lên , từ trong Mạc doanh trại đi ra , là một thanh niên mặc y phục màu lam , dung mạo tuấn mỹ , thân hình vừa phải , mái tóc đen buộc xõa qua còn tung bay theo gió .

Tay cầm quạt đang tạo dáng phe phẩy .

" Hàn Ly , sao cháu lại ra đây , à mà cũng vừa đúng lúc , tam thúc có mang quà về cho cháu đây ? " .

Tên gọi Tần tam gia tới gần thanh niên , vỗ vào vai hắn cười hề hề nói .

" Quà , quà gì thế tam thúc ? " .

Thanh niên tên Hàn Ly khi nghe thấy tam thúc của mình mang quà về , dung mạo tuấn tú liền cười thật tươi tựa như đứa trẻ con đang chờ quà , hắn nhìn xung quanh không thấy có gì cả , nhưng ngay trong tay của Tiểu Bính ca thì đang giữ một tiểu tử nhân chừng 15 : 16 tuổi , dung mạo khuynh quốc khuynh thành ở ngay bên .

" Woa , xinh quá " .

Ta bị điểm luôn á huyết không thể nói gì , chỉ có thể trừng lớn đôi mắt đen láy tròn xoe lên để nhìn hắn như là đang muốn dọa : ngươi hãy rút ra thật xa cho lão tử , không được lại đây mà thôi .

Nhưng vô ích , thanh niên tên Hàn Ly kia đi thẳng đến chỗ ta , rồi đôi mắt hắn như là muốn hỏi gì với Tần thúc của hắn .

Tần tam gia kia thấy đứa cháu yêu làm dáng bộ như là muốn hỏi mình , đây có phải là quà mà thúc nói hay không ? Tần tam thúc gật đầu nói .

" Phải , phải , dù sao cháu cũng đã 19 tuổi rồi , tam thúc mang về cho cháu một tiểu tử nhân xinh đẹp , sao cháu có thích không ? " .

Hàn Ly ngắm nhìn dung mạo trước mắt mình , quả thật là rất đẹp , hắn liền gật đầu như là chỉ sợ Tần thúc của mình sẽ đổi ý , đem tiểu tử nhân đi mất .

" Ân , hảo đẹp , cháu thích a " .

Tần tam gia nhìn cháu rồi nhìn Tiểu Bính rồi ra lệnh .

" Tiểu Bính giải huyết cho tiểu tử nhân rồi đem hắn về phòng trông chừng cho công tử gia " .

Tên đàn em bên cạnh ta gật đầu ngay sau đó đem tay hắn giải khai hai huyết đạo của ta , sau đó liền kéo ta tới một nơi khác , ta vùng vằng kháng cự .

" Mau thả ta ra , ta là nam nhân không phải nữ nhân nha " .

Nhưng kháng cự của ta đều là vô ích , một lúc sau ta bị đưa đến một gian phòng rộng rãi khác , và mang tống vào trong , sau đó cửa liền khóa trái lại nghe cái rắc một cái .

Ta bị quăng vào trong một gian phòng và sau đó bị khóa cửa lại .

" Mau mở cửa a " .

" Các người bắt ta mà làm gì ? " .

Úc , cái gì mà tiểu tân nương , ta không nghe nhầm đó chứ , trước kia là nữ nhân thì có thể nhưng giờ nhập nhầm thân xác lại là một đại nam nhân , quên tiểu nam nhân (vì mới 16 tuổi) thì đúng hơn .

Ngay sau đó cánh cửa mở , một tiểu nha hoàn bụng đồ ăn vào .

" Tiểu phu nhân , mời người ăn tối a , lát nữa công tử gia sẽ tới , tiểu phu nhân cứ chuẩn bị tinh thần a ! " .

Một tiểu nha hoàn mặc bộ váy áo màu vàng nhạt , dáng người eo thon nhỏ nhắn , dung mạo xinh đẹp vừa bước vào nói .

" Cái gì tiểu phu nhân , tiểu tân nương a , ta là nam nhân , các người nhận nhầm ta là nữ nhân rồi a " .

Ta tức tốc nhìn tiểu nha hoàn , nàng chỉ mỉm cười rồi đặt đồ ăn xuống cái bàn rồi lui ra ngoài , lại chốt chặt cửa phòng khóa luôn ở bên ngoài .

" Không phải đó chứ ? " .

Ta gào lên , lúc này chắc mà trông thấy được gương mặt của mình thì không biết là xám đến mức nào nữa đây .

Tốc độ tức đã giảm , nhìn vào những món ăn thơm ngát ở trên bàn kia , liền cảm thấy cái bụng đã đói cồn cào .

Ta buông xuôi hết mọi thứ , tranh thủ không có ai liền ngồi xuống mâm mâm , dù gì thì cũng không thể kháng cự lại những thực vật trông thật đẹp mắt ở trước mặt mình a !

Dù có hạ độc gì thì cũng không đến mức phải giết mình , vì nếu chúng mà có ý muốn giết mình thì đã ra tay ngay khi gặp mới đầu rồi .

Đúng là trời tính toán a , cư nhiên trong thức ăn đúng là có hạ độc !

Nhưng đó lại chính là xuân dược .

Ăn no nê ta quên hết mọi sự đang diễn ra , an tâm trèo lên giường kia mà nằm cho ấm thân .

Dù gì thì mình tạm thời chưa thể trốn được ra khỏi đây !

Đợi khi nào có cơ hội liền tính toán chuồn đi sau a , vì đây vẫn là địa bàn trong nước của Xuất Vân Quốc .

CHƯƠNG 4 : [Trốn Khỏi Hoàng Cung , gặp phải Cướp]

Ta vốn muốn tiến tới Tây Lộ Quốc , nhưng không may lại bị vướng vào cái truyện xui xẻo này .

Một lúc sau liền tiện thể lăn ra ngủ , nhưng một chốc sau ta cảm thấy toàn thân mình rất khó chịu .

" Nóng a , nóng , nóng quá " .

Ta lay hoay lăn lộn ở trên giường , cái cảm giác này rất là bứt rứt .

Hình như là có người đẩy cửa đi vào , ta tuy người khó chịu , càng ngày càng bức xúc nhưng vẫn biết rõ có người đang đi về phía mình .

Có một bàn tay mát lạnh đặt lên trên chân của ta , ta cố gắng mở mắt ra để nhìn xem người kia là ai .

" Có phải là rất nóng , rất khó chịu , có đúng không a ? " .

Thanh âm ôn nhu vang lên ở bên tai ta , mà ta vẫn chưa thể mở mắt được ra , chỉ có thể cố gắng dùng chút sức lực để trả lời .

" Ân , nóng , nóng " .

Có một luồng hơi thở phả ra vào vành tai của ta mát lạnh , giọng nói cũng rất gần hơi thở ta .

" Nóng sao ? Thế thì để ta giúp người thoải mái một chút nhé " .

Ta nghe không rõ người kia đang thì nói gì nữa , nhưng lúc này mình cũng không thể phản kháng vùng vằng vì toàn thân mình đã hoàn toàn vô lực , chỉ muốn mình mát mẻ một chút thôi .

" Ân " .

Thanh âm ta có chút giật mình nói trong mê man .

Trong chốc lát ta có cảm giác toàn bộ áo quần trên người mình được thoát hết ra !

Nên trên người mới cảm nhận được toàn thân mát mát .

" Người đứng là một nam nhân sao , đúng là tam thúc ta đã bị dung mạo của người lừa người , tam thúc nghĩ người là nữ nhân đó " .

Thanh âm thủ thi thủ thi ở bên tai ta , câu ta nghe được , câu mắt .

Một bàn tay của kẻ khác đang thì vuốt ve nhẹ nhàng lên làn da của ta , tuy ta đã mê man vì sức nóng của xuân dược làm cho mơ hồ !

Nhưng tay của kẻ khác mà chạm vào thân thể mình như thế kia , không thể nào chẩn đoán sai lệch được , vì đó chính là sự mẫn cảm ở trên từng vị trí ở làn da .

Bàn tay kia vuốt ve rất cẩn thận ở khắp các đường cong ở trên thân thể , trượt đi tới đâu ta liền vận vẹo khó chịu tới đó .

Bỗng nhiên : " A " .

Ta bị tay của kẻ nào đó cầm vào nơi điểm yếu nam nhân làm nó căng phồng lên cứng gắt .

[Đoạn này là ta chém :

khiep quá , tả những cảnh như thế này sắc máu mũi mắt , ta chưa từng edit những cảnh như thế này , chỉ là học hỏi qua kinh nghiệm của các bạn viết truyện thôi a] .

Ta có chút kinh hãi khi tưởng tượng đến lần trước bị hoàng huynh cưỡng ép , nhưng lúc này thân thể không nhúc nhích , toàn thân khô nóng như hỏa thiêu , lần này kẻ kia làm như thế với mình thì mình lại cảm thấy dễ chịu kia chứ !

Bàn tay của ai kia lúc thì chậm rãi nghịch ngợm phân thân , lúc thì nắm lấy noãn hành hết bóp lại nắn , ta không biết từ lúc nào cảm thấy hạ thể điểm yếu nam nhân liền đã ướt mềm .

[Xuân dược , đêm mộng giao hoan " gạo nấu sếp thành cơm , nhưng có kẻ phá đám]

!!

Hạ thể ướt mềm , mà đôi tay kia vẫn không ngừng lướt động ở giữa hạ thân .

" Ân , không a ! " .

Ta vận vẹo trong lúc mê man cảm giác bất an tìm cách tránh khỏi đôi bàn tay đang luận động điều luyện kia , bỗng nhiên có cảm giác , có một ngón tay bắt đầu ấn ấn , luồn luồn , dần tìm cách chui vào tiểu huyết sau mông , tay kia thì vẫn luôn nghịch ngợm tiểu noãn hành .

" A " .

Rốt cuộc lại là một thứ gì đó đâm vào sau tiểu hoa huyết , ta đau quá cơ hồ liền hét lên .

Nhưng ngay sau đó thần trí mê man không còn biết gì nữa !

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau , lúc mà những ánh nắng mặt trời liền xuất hiện le lói qua khung cửa sổ thì ta mới tỉnh dậy .

Vừa đập thẳng vào mắt mình là một nam nhân , mi thanh mục tú đang thì nằm ở trên cùng chiếc giường với mình , không những thế , cả hai cùng trần truồng lồ lộ mà ôm nhau , tay ôm eo , chân gác qua chân , đã thế hai vật thể nam tính lại hoàn toàn chạm nhau thật gần hạ thân đối phương kia chứ .

" A " .

Ta thét chói tai , khi nhìn thấy cảnh tượng này , lúc này ta chưa nhớ được gì cả , nam nhân kia mở to đôi mắt đen cuồn cuộn nhìn ta , hần mỉm cười nhạt rồi nói .

" Tiểu nương tử , chào buổi sáng " .

Ta mặt mày hắc tuyến lui nhanh lại góc giường , tay của mình giật mạnh lấy cả cái chăn quấn chặt người , nhưng khổ nỗi lại trông thấy cái đó của nam nhân kia .

" A , không ? " .

Ta lại hét tiếp sau đó nhanh lấy hai tay nhỏ của mình tự bịt mắt mình lại , nam nhân kia mặc ta đi xuống giường tự do gọi người hầu tới .

" Tiểu Tuyết , mang tới hai bộ y phục nam trang vào đây cho bốn công tử " .

Thanh âm của một tiểu nha hoàn trả lời ở bên ngoài .

" Vâng , công tử và tiểu tân nương chờ nô tì một lát , nô tì sẽ mang y phục tới ngay a " .

" Cái gì mà tân nương tử , ta là nam nhân , không phải tân nương tử của ngươì , ngươì dùng từ hợp lý một chút " .

Ta nghe không nhin được nữa đành quát nam nhân vừa nói kia .

Nam nhân kia nhìn vào ta chăm chăm , hần nhãn nhở nói .

" Còn cái gì mà không phải tân nương tử , đêm qua hai ta cái gì cũng đã đều làm với nhau hết rồi a ! " .

Ta thoáng giật mình khi nghe nam nhân kia nói , vậy là đêm qua giấc mộng hoan ái kia là thật a , ta lúc đầu không tin .

" Không , không ? Chắc chỉ là mơ thôi a " .

Nam nhân kia đang đánh chuông nói tiếp .

" Hừ , còn nói là mơ , nhưng công nhận , mùi vị của tiểu tân nương của ta không tệ , tuyệt thật , đáng giá cho liều được đêm xuân a " .

Ý anh ấy nói là xuân được đó !

" Á , á , cái gì mà tuyệt kia chứ , nam nhân với nam nhân sao ? Biến thái , mau cút cho ta " .

Ngay sau đó ta cầm lấy cái gối để gần tay ngay cạnh , mang quăng vào hần .

" A , tiểu tân nương , nàng hung dữ quá a " .

Ta đang muốn cầm cái gối còn lại quăng thẳng vào hần tiếp , hần tránh được , ta đang muốn hét vào mặt hần : " Cái tên biến thái này , ta không phải là nàng của ngươì , ta là nam a " .

Thì ngay sau đó có một nha hoàn tiến vào gian phòng , trên tay của nàng có mang theo hai chồng y phục , tên kia đứng dậy đi lấy y phục mặt , thật là hần không biết xấu hổ là gì , cứ thế khóa thân đứng trước mặt nàng nha hoàn .

Đưa tay với lấy xấp y phục ở bên trên , nàng nha hoàn , dung mạo kiều diễm nay đã sớm ứng đỏ , chỉ biết cúi đầu thật thấp , nhưng ôi chao , nàng nha hoàn cúi xuống liền đôi mắt đen liền chạm trúng bộ phận nam tính kia của công tử , nàng thét lên đầy kinh hoàng .

" A , a , a " .

Ngay sau đó bộ y phục tiếp theo bị rơi xuống đất , nàng nha hoàn hai tay nhỏ nhắn bưng lại gương mặt xinh xắn , chạy thực mạng ra ngoài .

" Nha , cái gì chứ , ngươì hên thật , vừa bước vào là đã có lời to rồi , còn la , hét gì chứ , làm rơi y phục của tiểu tân nương , đợi có cơ hội , bốn công tử ta sẽ hảo giáo huấn ngươì một chút , không có quy củ gì cả " .

Hần thay y phục cho hần xong đầu đấy , rồi nhặt lên bộ y phục ở dưới đất lên cho ta , hần nói .

" Thay đồ đi ? " .

Ta trừng lớn mắt lên nhìn hần : " Cút " .

Thanh âm thanh thúy của ta đuổi hần ra ngoài vền vẹn chỉ một từ .

" Có gì phải đi kia chứ , thân thể kia của tiểu tân nương ta thấy hết rồi a " .

Ta tức giận bàn tay nhỏ tạo ra nắm đấm .

" Ngươì cút mau cho lão tử " .

Lần này quả đấm giả kia có uy lực thật , tên nam nhân đành phải ngoan ngoãn rời ra ngoài .

[Thân phận bại lộ , Tiểu Vân phá đám]

Rốt cuộc cũng đã có thể thay y phục , ta đứng dậy cuốn chăn ra ngoài dòm cửa đảng xem có kẻ nào dám nhìn trộm hay không ?

" Không ? " .

Ta từ từ lấy bộ y phục nam trang còn lại để ở trên kệ giường .

"Coi như các người còn có lương tâm , may đây vẫn là phục nam trang , chứ không phải là của nữ nhân " .

Ta cảm xấp y phục lên ngắm nghía : Rườm rà như thế này làm sao mà có thể mặc được đây a ???

Ta loay hoay mãi , cẩn thận cố hình dung lại trước kia Tiểu An Tử như thế nào mà có thể mặc được cho mình !

Thay rồi cũng đã xong , mái tóc dài qua hông được ta buộc xơ xài bằng một dây vải có sẵn trên đầu .

Ồn rồi ta đang định bước ra ngoài cửa thì đã gặp cái tên gia hỏa kia ở bên ngoài .

"Nương tử thay y phục lâu như nữ nhân đó a , giờ thì đến giờ đi gặp cha , mẫu thân , các vị thúc phụ của ta ra mắt a " .

Hắn nói xong liền lôi ta đi , ta vùng vằng , kiên quyết không đi .

"Đâu liên quan tới ta a , ngươi muốn lấy một nam nhân để làm thê tử hay sao ? Ngươi sẽ bị tuyệt tự đó " .

Ý là mắng hắn !

Hắn vừa kéo ta vừa nói tiếp .

"Nha , nam nhân lấy nam nhân ở đây là bình thường a , ngay cả cha ta lấy mẫu thân ta cũng là một nam nhân a , mà vẫn có thể sinh được ra ta bình thường mà " .

"Mà tiểu tân nương tên gọi là gì a , còn ta gọi là Hàn Ly ! " .

Nam nhân tự giới thiệu tên của mình .

Ta mặc kệ hắn tên là gì , muốn văng ra khỏi hắn thoát thân , nhưng vô ích , Hàn Ly đã kéo ta tới một gian đại sảnh rất lớn , xung quanh hai hàng ghế dành cho khách quý đầy kín cả gian , ta chợt giật mình khi bắt gặp được một đạo ánh mắt quen thuộc đó là Tiêu Vân !

Tiêu Vân kia sao lại xuất hiện ở trong cái sơn trại thảo khấu này a .

"Tân nương , tân lang tới mời trà , song thân , phụ mẫu và gia quyến trong nhà " .

Thanh âm của một nữ nhân béo ú , mặt mũi trang điểm lòe loẹt , tay cầm khăn thêu hoa nói .

Hàn Ly kéo ta vào trong , đến trước mặt cha mẫu thân hắn , hắn cung kính nói .

"Hài nhi nhờ phúc của cha mẹ , hôm qua Tân tam thúc đem tới một tân nương , giờ hài nhi đem tân nương tới để ra mắt cha , phụ mẫu , gia quyến a " .

Hắn còn nắm chặt tay ta đem ta giới thiệu với tất cả mọi người , còn ta mặt cúi gầm xuống , không dám gắng đầu lên .

"Khoan đã , tân nương ta thấy rất quen , tân lang có thể cho tại hạ thấy dung nhan của tân nương tử một chút có được không a ? " .

Thanh âm từ phía hàng ghế khách vang lên trong đại sảnh , thanh âm mềm mại của một nam nhân ở trước mắt Hàn Ly (cha , mẹ) mềm mỏng , thanh thoát vang lên .

"Ly nhi , ly nhi để cho tân nương ra mắt khách quý một chút đi " .

Hàn Ly gật đầu đồng ý , ngay sau đó hắn đưa ta quay trở ra trước mặt bao khách nhân .

"Thất vương gia , Mộ Dung Ngọc , người sao lại có thể là tân nương của Hàn Ly kia " .

Thanh âm đầy kinh ngạc và lạnh lùng từ Tiêu Vân khi nhìn thấy dung mạo khuynh quốc kia .

[NHÂN CƠ HỘI " ẦU

ĐẢ " , KHÔNG CHUÔNG MỚI LÀ THẤT SÁCH]

"Tiêu , tiêu vân " .

Ta lắp bắp không nên lời , tên này sao lại xuất hiện ở đây a ? Hắn rốt cuộc có quan hệ gì tới những kẻ đứng ra là bắt cóc mình .

"Ta bị chúng bắt cóc a " . Ta đánh lảng trả lời Tiêu Vân , nhưng rõ ràng là như thế a !

"Đi , đi theo ta mau " .

Tiêu Vân không hề khách khí trước đám đông liền nhanh chóng định lời đi .

Hàn Ly từ nãy tới giờ chỉ có tròn xoe mắt nhìn ta , sau đó hần quay sang Tiêu Vân kia nói .

" Khoan đã , người này giờ là tân nương tử của ta , người không thể nói muốn mang là mang đi " .

Những người kia cũng nhao nhao lên .

" Truyện gì thế này tân nương tử chính là Thất vương gia của Xuất Vân Quốc a , thế thì sắp có truyện xảy ra rồi a " .

Ở dưới hai bên đây khách quý ngồi bắt đầu sôi nổi lên về sự kiện , bắt cóc tân nương này !

Tân nương thân phận không nhỏ a !

" Thiếu Cung chủ Tiêu Long Môn a , giờ vị trước mắt đây giờ là tân nương của Ly nhi nhà ta , có truyện gì thì ta thương lượng sau a " .

Tiêu Vân nghe nam nhân kia nói , lúc này y đã không cần dè chừng , nói thẳng vào mặt người ta .

" Hàn trại chủ , nhưng người này vốn là nam sủng của ta , các người đi kiếm người khác mà làm thê tử cho con của các người a , còn người này nhất quyết là không được a " .

Tiêu Vân lời ta đi , ta đành phải ngoan ngoãn đi theo hần .

" Khoan đã , thế thì họ Tiêu kia , người thử xem nắm đầm của công tử ta lợi hại như thế nào a ! " .

Ngay sau đó Hàn Ly và Tiêu Vân , cả hai người đều quyết định tranh giành người bằng đao cước !

Còn ta lúc này là đang được xem đấu võ trường miễn phí , những chiêu thức huyền diệu tinh xảo đẹp mắt được tung ra .

" Woa , thú vị thật a , nhưng ta phải tranh thủ không có kẻ nào để ý tới mình , nhân cơ hội mà chuồn êm mới được a " .

Ta rón rén đi nhẹ nhàng chuồn lẹ được ra ngoài theo con đường cũ trở ra ngoài an toàn .

" Phù , rốt cuộc cũng ra được ngoài a , chắc là khi chúng dùng đánh nhau thì mới phát hiện ta tẩu mất tiêu rồi , hên thật a " .

Đây là vào gần trưa , tính giờ theo hiện đại thì có lẽ là được 9 giờ sáng rồi , ta men theo đường nhỏ đi tới một vùng đất mới !

CHƯƠNG 5 : [Sự Cố ở Tây Lộ Quốc]

Ta đi nửa ngày đường thì tiến vào trong khu kinh thành mang tên Tây Lộ Quốc !

Ta lăm nhăm đọc theo mấy hàng chữ viết to đùng ở trên cổng thành , rồi sau đó thì cũng tiến vào trong .

Tây Lộ Quốc là một quốc gia ngang bằng với Xuất Vân Quốc , nếu tính nước đi đường để tới Tây Lộ Quốc vốn có hai con đường để đi !

Một đường là đi về hướng đông đường lớn , lộ trình xuất phát phải mất 20 ngày thì mới tới nơi , nhưng còn đường kia là đi về phía bắc , mà ta đi từ Xuất Vân Quốc tới Hàn Sơn trại đi bừa lại hóa hay , vẫn đến được Tây Lộ Quốc , và còn rút gần được thời gian vèn vèn chỉ có nửa ngày là đến Tây Lộ Quốc , nhưng ta men theo đường tắt của ven rừng , lại là bỏ chốn đám người kia , nên giờ chẳng nhớ là mình đã đi như thế nào để đến Tây Lộ Quốc nữa .

" Mau tránh đường , bốn cô nương , nếu không bị ngựa của bốn cô nương lao trúng , đừng nói là bốn cô nương không nhắc nhở các người " .

Giữa đường phố huyền ảo đông người mà từ giữa đường có một vị tiểu thư đánh đá mặc xiêm váy màu đỏ thắm , mái tóc tết cầu kì , trang điểm phức tạp , dung mạo xinh đẹp , nhưng tiểu thư kia lại cưỡi ngựa phi như bay ở giữa đường phố vừa la vừa hét , thật là mất đi hình tượng của thiên kim tiểu thư a !

Trên tay của vị tiểu thư kia còn cầm một chiếc roi sắt , thỉnh thoảng nàng ta vừa đánh ngựa thúc ngựa chạy nhanh , lại có lúc đánh người nữa chứ , có vài người dân không kịp tránh liền bị roi của nàng ta đánh vào .

Bỗng nhiên ta phát hiện ở phía trước có một bé gái chừng 5 : 6 tuổi , hình như bị lạc thân nhân , cô bé đang la khóc om sòm , thì ta thấy vị tiểu thư váy đỏ cưỡi ngựa kia xấp thoai thẳng vào cô bé kia !

Ta nhanh nhẹn thoai ra kéo cô bé kia qua một bên , nhưng chính mình liền không tránh kịp , con ngựa của tiểu thư váy đỏ kia liền bị rống lên , trong lúc đó tất cả những người dân đi đường gần đây liền trông thấy , họ cũng không thể làm gì để khống chế được con ngựa phi nước đại mà sắp thoai vào người kia .

Lúc ta thấy con ngựa sắp thoai vào mình , tựa như mình sắp mất mạng tới nơi , ta sợ tới mức mình chỉ có thể nhắm mắt vào phó mặc cho số phận .

Khi ta cố nhắm mắt lại phó mặc cho số

phận , tưởng chừng như là mình sắp mất mạng tới nơi .

Một , giây , hai , ba , giây , không có truyện gì xảy ra cả , ta mở to mắt ra nhìn , liền trông thấy một nam nhân tuấn tú đang thì ghim lại dây cương của con ngựa đang thì lồng lên .

" Tiểu sư muội , sư muội xuýt nữa thì gây ra án mạng rồi đó , muội thật là , mau , mau về nhà , sư phụ thế nào cũng phạt muội thật nặng cho mà coi " .

Thanh âm ôn nhuận như gọc của nam nhân tuấn tú đang ghim dây ngựa kia mắng trách , vị tiểu thư mặc váy đỏ kia .

Nàng kia không những không nghe theo nam nhân liền tru cái miệng đỏ anh đào lên cãi bướng , thanh âm nữ nhân trong như chim họa mi đang gẩn lên trong nghẹn .

" Muội đã hô trước đám dân đen rồi a , muội muốn phóng ngựa nhanh liền phóng , sư ca à , huynh làm gì mà quan tâm tới đám dân đen như vậy a " .

Tiểu thư váy đỏ không nghe lời , nàng còn bướng bỉnh cãi lại nam nhân , nhưng nàng đi lại chỗ của ta nhìn từ đầu tới cuối .

" Hừ , là một tiểu nữ nhân nha sư ca , chắc có phải vì thế nên sư ca thấy liền thương hương tiếc ngọc nha " .

Thanh âm tiểu thư kia đi vài vòng quanh ta sau đó nói với về không thiện tâm gì .

" Sư muội , muội còn cãi bướng , truyện này là muội sai rồi a , muội nên tới xin lỗi người ta đi " .

Nam nhân thanh tú khuyên nhủ sư muội bướng bỉnh của mình , nhưng nàng không những không nghe lời mà còn buông cho một lời nói , vừa nói . Nàng vừa ung dung nhảy lên lưng ngựa đi tiếp .

" Xin lỗi a , thế thì sư ca đi mà xin lỗi người ta a , muội bây giờ còn có việc , không rảnh đâu a ? " .

Sau đó tiểu thư váy đỏ lại quát vào con ngựa , lại phóng đi tiếp .

" Là lỗi của mình mà không dám nhận , lại còn sai sư ca của mình đi xin lỗi kia chứ , thật là cô tiểu thư ngang ngược a " .

Những người đi đường đang bàn tán bất bình vị tiểu thư kia .

Nhưng hình như vị tiểu thư kia không thêm để ý tới những lời nói kia của thiên hạ , nàng ta ung dung nhảy lên lưng con ngựa màu trắng !

Quất roi vào chú ngựa .

" Đi " .

Vị tiểu thư kia giục ngựa đi tiếp .

Nam nhân thanh tú , nhìn ta với một vẻ ái ngại , y cúi đầu nói lời xin lỗi ta .

" Thật xin lỗi vị công tử đây , đó là tiểu sư muội của ta , nàng ta tính cách có chút kì quái , hay dễ thay lời tạ lỗi , tại hạ có thể mời công tử đây tới tầu lâu , để mong tạ lỗi thay sư muội mình a ! " .

Nam nhân dáng vẻ chân thật mời ta .

" Đi thôi , không còn việc gì , chúng ta về thôi " .

Đám dân chúng ở gần bắt đầu tản mác ra , mọi người lại ai vào việc đấy .

" Ân , được rồi , dù sao huynh đài cũng đâu có lỗi gì , đã thế còn cứu ta một mạng nữa chứ , nên là ta mời huynh đài thì đúng hơn đó " .

Ta khách khí , vì đúng ra là vị tiểu thư kia gần đụng vào đứa nhỏ kia , ta cũng chỉ là nhanh tay thấy chết phải cứu thôi , ai dè chính mình lại xuýt trở thành mục tiêu mà con ngựa kia đạp vào , may thay , vị huynh đài đây đến kịp .

" A , không , là tại hạ tạ lỗi thay sư muội , công tử đây không chê thì thành (mời) " .

Lần này ta theo nam nhân kia đến một tiểu lầu lớn , nam nhân cho gọi tất cả những thứ ngon nhất ở trong tiểu lầu ra , và hai bình rượu quý , xong hai người ngồi ở hai bên bàn nói truyện phiếm .

" Tại hạ là Sát Mạc Tuyết , thân phận là đại sư huynh của tiểu sư muội mà công tử vừa chạm phải kia , muội ta là Sát Mộc Kiều , xin hỏi quý tính đại danh của vị công tử đây " .

Ta nhìn nam nhân thật là tuấn tú a , giọng nói lại ôn nhuận như gọc , làm cho linh hồn thiếu nữ của ta thật là rung động a , nên cứ gây ngấn cả người ,

không để tâm tới lời mà người ta vừa nói .

[Ta chêm : mãi ngắm giai đẹp , xong giai đẹp lại là một lưỡi dao sắc bén đó Chu Mị Nhi à , nàng cẩn thận kéo lại bị người ta ăn gọn ghẽ , đến mẫu xương cũng chẳng còn]

" Công tử , công tử có nghe không a , tại hạ xin hỏi quý tánh đại danh của công tử đó " .

Ta đang mơ mộng ở giữa chín tầng mây , liền giật mình , bởi thanh âm ôn nhu của ai vừa gọi hồn trở về .

Ta đang lơ lửng ở giữa chín tầng mây liền nghe giọng nói ôn nhu như ngọc kia , hồn liền trở về , nhưng nam nhân kia vừa hỏi gì a .

" Huynh đài vừa hỏi gì ta a , thật xin lỗi , ta mãi suy nghĩ nên không nghe được huynh đài nói gì ! " .

Ta xấu hổ gượng nghịu , gương mặt hơi cúi thấp xuống , nam nhân không làm khó cho ta , y nhắc lại lời mình vừa nói .

" Lại tại hạ đang giới thiệu tên mình là Sát Mạc Tuyết , sư ca nha đầu bướng bỉnh mà công tử vừa chạm khi nãy , nàng ta tên gọi Sát Mộc Kiều a , còn nữa , quý tánh của vị công tử là gì a ? Ta hỏi thẳng như thế để tiện cho việc xưng hô a " .

Lần này ta đã để tâm nghe , và trả lời .

" Ân , ta là , là Mộ Dung Ngọc " .

Ta trả lời rất gọn .

" Ta năm nay 20 tuổi , còn Dung Ngọc " .

Nam nhân giới thiệu về tuổi tác của mình và hỏi ta .

" Thế thì ta năm nay 16 tuổi , nhỏ hơn huynh 4 tuổi lận a " .

Ta trả lời .

" Như thế là ta vẫn lớn hơn đệ , hay là thế này , chúng ta đã có duyên để gặp mặt , thế thì chúng ta kết bái huynh đệ đi " .

Sát Mạc Tuyết vốn là người có tính cách thẳng thắn , lại giao du rộng với những người ở khắp mọi nơi , nên lúc này gặp được Mộ Dung Ngọc , y như cảm thấy quen biết từ kiếp nào !

Nên ngỏ lời muốn kết giao , và đây cũng là một ý kiến hay đối với ta .

" Ân , được a , thế thì chúng ta kết bái đi , nhưng bần cách nào a " .

Ta đồng ý , nhưng dùng cách như thế nào ta chưa rõ nữa .

" Ngay tại đây đi , ta sẽ gọi toàn bộ những người có mặt ở đây sẽ làm chủ chứng giám cho chúng ta , ý của đệ như thế nào a " .

Sát Mạc Tuyết nêu ra ý kiến .

" Được a , theo ý kiến của huynh đi , đệ không phản đối " .

Ta không nghĩ được gì , mà ý kiến của Sát Mạc Tuyết cũng hay , nên ta thuận ý làm theo .

" Vậy được a , đệ để huynh lo liệu đi " .

Sát Mạc Tuyết nói xong , liền đứng thẳng lên bàn và cất giọng nói lớn .

CHƯƠNG 6 : [Sát Mạc Tuyết : Mộ Dung Ngọc kết bái " Huynh đệ " Rắc rối bắt đầu]

Sát Mạc Tuyết bỗng nhiên đứng lên bàn cao và nói lớn .

" Kính thưa tất cả mọi người có mặt tại trong tiểu lầu , và các tiểu nhị " .

Nhìn quanh như thiếu gì đó , là ông chủ của tiểu lầu , Sát Mạc Tuyết ngừng lại và cho gọi một tiểu nhị tới và nói với tiểu nhị .

" Ngươi cho gọi chủ quán ra đây , nói là Sát công tử cần ông chủ ra ngoài một lát " .

Chẳng biết Sát Mạc Tuyết kia có liên quan gì tới ông chủ của tiểu lầu lớn này hay không , mà tiểu nhị lại nhanh nhẹn chạy đi gọi .

" Có truyện gì mà ngươi làm ồn thế a , đứng xuống đi " .

Tiếng kêu gào của những người ở trong tiểu lầu nói với Sát Mạt Tuyết .

"Thỉnh các vị bớt giận , là tại hạ có việc muốn các vị làm chứng cho , nhưng giờ còn thiếu ông chủ , lát nữa ông chủ ra tại hạ xin nói , chỉ cần các vị chứng giám cho tại hạ , bữa ăn ngày hôm nay của tất cả các vị có mặt ở trong tiểu lầu này , tại hạ sẽ bao trọn gói cho các vị a " .

Tiếng nói vừa vang lên , tiếp theo đó tất cả tiếng vỗ tay liền vang lên hưởng ứng theo .

" Râm , râm , râm " .

Thanh âm một người trong số khách trong tiểu lầu nói .

" Thật vậy chăng a , được chúng ta sẽ đợi " .

Sát Mạt Tuyết mỉm cười rồi gật đầu , ta giật ống tay áo dài của Mạt Tuyết nói nhỏ .

" Huynh a , như thế thì rất tốn kém đó , bao nhiêu người thế này a " .

Sát Mạt Tuyết mỉm cười thanh âm ôn nhu nói với ta .

" Không sao đâu a , huynh có rất nhiều tiền a , để cho nhiều người chứng kiến cho hai huynh đệ ta , xứng đáng mà " .

Sát Mạt Tuyết nhéo nhéo cái mũi của a .

Ta im lặng mặc huynh đẩy , ngay sau đó từ bên trong tiểu lầu bước ra một người đàn ông tuổi 60 quay về gi đó .

Toàn thân ông có mặc một bộ đồ màu xám , thuộc loại tơ lụa thượng đẳng , đầu đội mũ vải , đi trước tiểu nhị vào trong cùng !

Ta đoán chắc ông ta là chủ quán , hay lão bản ở đây a !

" Ta là chủ của tiểu lầu này , Sát công tử , có gì cần gấp a " .

Nam tử mặc bộ y phục xám chất vải thuộc loại thượng đẳng vừa ra vừa nói .

" Được rồi , để huynh nói a " .

Sát Mạt Tuyết nhìn ta nói , ta gật đầu .

" Ân " .

" Kính thưa các bà con cô bác , các vị huynh đài , cùng ông chủ và tất cả mọi người có mặt trong tiểu lầu này , hôm nay ta Sát Mạt Tuyết cùng vị công tử tên Mộ Dung Ngọc đây kết bái làm huynh đệ , ở đây không hương , không khói , không chùa chiền , mà chỉ có tất cả mọi người ở trong tiểu lầu này làm chứng lễ kết bái huynh đệ cho hai huynh đệ chúng ta , ngày trọng đại hôm nay chúng tôi xin lấy rượu để kết nghĩa , và toàn thể mọi người làm chứng cho huynh đệ hai ta " .

Sát Mạt Tuyết kéo ta đứng dậy từ trước khi bắt đầu hô loa , toàn thể mọi người ở đây nghe xong liền vỗ tay rền vang .

" Hay đấy , lấy rượu lấy toàn thể mọi người làm chứng , nghe cứ như là kết hôn đấy nhỉ " .

Thanh âm của một người trong số đám khách vang lên , Sát Mạt Tuyết chữa cháy .

" Nhưng lần này là kết bái huynh đệ a , mọi người cứ làm chứng cho chúng thuộc hạ là tốt rồi a " .

Một trận cười vang liền ầm lên .

" Thôi được rồi , hai người mau thành thân , à kết bái huynh đệ đi " .

Một người khác giục .

" Ta Sát Mạt Tuyết năm nay 20 tuổi " .

Sát Mạt Tuyết nói , và sau đó nhìn ta như chờ đợi .

" Ân , ta Mộ Dung Ngọc năm nay 16 tuổi " .

" Hôm nay nhân cơ hội gặp mặt người huynh đệ Mộ Dung Ngọc , mới gặp mà như đã quen từ kiếp nào , cơ may gặp mặt nên cả hai chúng ta nguyện kết bái huynh đệ thân thiết , có phúc cùng hưởng , có họa cùng chịu " .

Sát Mạc Tuyết thay luôn lời nói cho ta , theo tập tục cả hai uống cạn hai vò rượu .

Mà ta cứ nhiên không biết uống rượu nhưng đành phải mất nhắm mắt mở mà cạn cho bằng hết vò rượu kia của mình .

Mùi vị của rượu thật nặng làm cho ta cay đến ứa nước mắt .

" Khà , khà , rất cay a " .

Ta từ trước tới giờ (từ khi còn là cô gái) vẫn chưa từng uống rượu nên hương vị của mùi rượu này rất cay , ta không còn biết ngon là gì nữa .

Ta thăm mắng ở trong đầu : mẹ nó không ngờ rượu kia thật là nặng a , từ giờ chắc ta không dám uống rượu nữa .

" Xong rồi , tại hạ đa tạ tất cả mọi người đã chứng kiến cho " .

Sát Mạc Tuyết quay qua ông chủ của tiểu lâu rồi nói .

" Ông chủ , tất cả chi phí hôm nay của tất cả các khách nhân ở đây hôm nay Sát công tử ta trả " .

Y quay qua nói với những người có mặt trong tiểu lâu .

" Các vị , thỉnh cứ dùng tự nhiên a , mọi thứ hôm nay ta chiêu đãi " .

Sau đó tất cả vỗ tay .

" Rầm , rầm , được a , thế thì chúng ta không khách khí a " .

Sau đó ai vào việc đấy , còn hai người chúng ta tiếp tục ăn , nhưng ta lúc này đã say mềm , đôi má phồng hồng đã trở nên như ánh mặt trời , trời đất thì cứ quay cuồng nhìn từ một người , mà biến ra thành hai người , lúc này ta không biết là mình đang nói làm nhảm gì nữa !

Lúc này một mảng mơ hồ lẫn lộn .

" Ta bay , ta đang bay a " .

Ta lúc này là say rượu a , toàn thân cứ hướng lên phía trước , tạo hình kiểu dáng chim bay trên trời ..

" Ngọc đệ , đệ sao thế ? " .

Sát Mạc Tuyết thấy ta gương mặt đã phồng hồng như mặt trời , lại còn làm ra những động tác kì lạ , một lúc sau y mới phát hiện ra là ta đang say rượu .

" Một con kiến vàng , một con kiến vàng , xòe đôi cánh , xòe đôi cánh " .

Ta say quá nên bài hát ở hiện đại cũng bị ta sửa nhảm đi .

" Ngọc đệ , đệ say rồi , huynh dìu đệ về nhà nghỉ a " .

Sát Mạc Tuyết dùng tay hân ôm lấy eo đỡ ta đang say đã muốn lao đảo , y gọi mà không thấy ta trả lời , y hỏi tiếp .

" Huynh hỏi , nhà đệ ở đâu a ? " .

Ta không nghe gì vẫn hát bựa tiếp !

Sát Mạc Tuyết chỉ biết lắc đầu , đã thế thì huynh đành phải đưa đệ và phủ của mình để đệ nghỉ ngơi a .

Sáng sớm ngày hôm sau mãi tận trưa ngày ta mới tỉnh dậy , lần này thì phát hiện ra mình đang ngủ ở tại một gian phòng ngủ rất rộng rãi và sang trọng .

Đầu đau như búa bổ , ta cố nghĩ vì sao mà mình lại ở trong nhà của người ta a !

Mà chỉ nhớ được , lúc đó ta kết nghĩa huynh đệ cùng Sát đại ca , sau đó thì uống rượu !

" A , có phải là ta uống rượu say a , nhưng đây là nhà của ai mà lại to lớn như tại Ngọc vương phủ ở Xuất Vân Quốc của mình a " .

Ta cố gắng nghĩ mãi mà không ra , đầu đau nên day hai huyết thái dương , bỗng nhiên có tiếng mở cửa vào , một vị cô nương mặc váy trắng , thân hình thon nhỏ , dung mạo xinh xắn , làn da trắng ngần , mái tóc buộc theo kiểu đầu của nàng Trúc Anh Đài liền tiến vào trong , thanh âm nghe như chim sơn ca líu lo nói .

" Công tử đã tỉnh a , nô tì Thảo Nhi xin được hầu hạ công tử a " .

Thanh âm nghe mượt mà của Thảo Nhi làm ta thanh tỉnh hơn , ta đi xuống giường đi vào đôi ủng màu xanh lá chuối nhẹ đi vào đôi chân ngọc do cô

nuơng Thảo Nhi vừa mới mang vào .

" Công tử , để nô tỳ thay y phục khác , và chải tóc , đưa khăn lau mặt , nước súc miệng cho người a " .

Thảo Nhi nói ra một loạt vấn đề cá nhân cho ta .

" Ân , được rồi " .

Ta đang định tự mặc đồ thì nàng ta nói .

" Ấy , công tử , người cứ để cho nô tì làm a , vì tất cả những việc này đều là tì nữ thu xếp cho chủ nhân , nếu không , nô tì sẽ bị phạt a " .

Ta đành phải nghe lời nàng ta , im lặng mặc nàng ta làm !

Bộ y phục mà ta thay lần này là màu xanh nhẹ của lá cây chuối , trong chốc lát , trong một chốc lát đã xong tất cả vấn đề , ta lúc này tranh thủ nàng ta đeo đai lưng vào eo ta , ta liền hỏi .

" Chủ nhân của nàng , à , Thảo Nhi là ai a , ta liệu có quen không a " .

Nha đầu Thảo Nhi vừa thắt đai vừa trả lời , thanh âm nữ nhi vẫn thể vang lên .

" Chủ nhân nô tì là Sát vương gia , đệ đệ duy nhất của Hoàng đế Tây Lộ Quốc , còn đây là Sát Dạ vương phủ a " .

Tì nữ vàng mệnh nói .

" Công tử , giờ vương gia muốn gặp người a " .

Ta gật đầu trả lời .

" Được rồi , người dẫn ta đi " .

Ta theo Thảo Nhi , nàng dẫn ta đi theo con đường bằng đá óng ánh , ở bên cạnh hai hàng hoa hồng đủ màu sắc được vun trồng cắt tỉa gọn gàng hai bên .

Đi đến một cái đình lớn , có một đám nữ tử ở đó , một cô gái mặc bộ váy màu đỏ liền đi đến chỗ ta , ta thấy nàng rất quen .

" Đứng lại , người vì sao lại ở trong này " .

Cô gái đánh đá mặc váy đỏ ngăn ta lại .

Nàng ta nhìn ta với ánh mắt muốn tức giận , muốn tìm thứ gì đó để xả .

" Quận chúa , là vương gia muốn gặp vị công tử này a , mà vị công tử này là khách quý mà vương gia đem qua mang về a " .

Thảo Nhi e sợ vị quận chúa đánh đá này , nàng cũng chỉ là dám nói nhỏ .

" Bang " .

Một cái tát như trời giáng vừa lướt qua dung mạo mảnh mai của Thảo Nhi !

Thảo Nhi đau đớn , đưa tay nhỏ của nàng lên che bên má mà vừa bị quận chúa tát .

" Con nô tì đáng chết , đây không phải là việc của nhà người nói chen vào a , hôm nay bản quận chúa phải hảo tâm dạy dỗ người mới được a " .

CHƯƠNG 7 : [Dạ Sát Vương Phủ " Oan gia gặp gỡ]

Ta từ trước tới giờ chưa từng gặp qua vị quận chúa nào đánh chảnh , mà lại không biết lẽ phải như thế này .

Thảo Nhi nghe thế liền quỳ sụp xuống , nàng nha hoàn đã bị dọa cho hoảng , vừa quỳ vừa nói , thanh âm sợ như một con thú nhỏ mắc lỗi bị chủ nhân trừng phạt .

" Lần sau nô tì không dám a , quận chúa , nô tì biết tội rồi a " .

Ta nhìn Thảo Nhi , nàng đầy đầu có tội gì kia chứ , cô quận chúa kia gương mặt hằn gợn , đang định dơ tay tát tiếp Thảo Nhi liền bị ta dùng tay nắm lấy , sau đó dùng chút sức xiết chặt lấy tay ả , khiến tay ả vừa xưng lại tấy , tay ả không thể rút ra được , thanh âm đau đến khó chịu .

" A , đau quá , hỗn đản , tên này mau buông tay bản quận chúa ra " .

Ta không buông , chỉ là muốn giáo huấn nàng ta một chút , những người ở xung quanh nàng quận chúa thấy thế liền lại chỗ ta ngăn lại ta .

"Người là người nào mà dám chạm tới tay ngọc của quận chúa Mộc Kiều, mau buông ra " .

Thanh âm của một nữ tử váy vàng đậm, dung mạo hoa lệ nói .

" Phải đó , người còn không mau buông a " .

Những cô nương khác tiếp lời muốn bênh vực Sát Mộc Kiều !

Ta không đề tâm tới các nàng nói , Thảo Nhi thấy ta chưa buông tay , nàng sợ quận chúa có truyện chi , thì chính mình sẽ không gánh được trách nhiệm .

" Công tử , xin nương tay a , chúng ta phải đi gặp vương gia a " .

Ta nghe Thảo Nhi nói , phải a , phải đi gặp đại ca thôi , tạm thời thì ta tha cho nàng quận chúa đó vậy , ta buông ra tay của quận chúa , không nói gì , liền đi theo Thảo Nhi , phía sau lưng quận chúa Sát Mộc Kiều nắm nắm bên cánh tay đang đau buốt , dung mạo xinh đẹp kiều sa , phần hân dậm chân quất .

" Nam nhân thói kia , chờ đấy , bốn quận chúa sẽ báo thù người a , quận chúa ta mà không báo thù bằng được thì sẽ không mang tên Sát Mộc Kiều nữa " .

Tay nàng quận chúa đau , vừa xoa , vừa mắng .

Ta trước kia là nữ nhân linh hồn thì không có sức để xiết tay người khác được , nhưng giờ thân thể là một nam nhân , nếu dùng sức một tí thì cũng không thành vấn đề gì , vậy lại nữ nhân kia trừng phạt như thế là còn nhẹ tay a .

" Hắt xì , hắt xì " .

Ta hắt hơi liên tục , đúng là có người đang mắng ta , chả nhẽ là xú nữ nhân đánh đá kia a .

Rất cuộc cũng đã đến một căn phòng rộng rãi , to lớn , xung quanh trang trí chân châu dị bảo ở khắp mọi nơi !

Đang đi Thảo Nhi dừng lại và nói với ta .

" Công tử , vương gia ở trong , mời người vào a " .

Lại là vào trong a !

Ta không dám a !

" Ngọc đệ , đệ đã ở ngoài rồi , sau còn chưa vào nữa " .

Thanh âm quen thuộc vang lên từ phía trong !

" Là thanh âm của đại ca a " .

Rất cuộc rồi cũng phải sai bước chân đi vào trong .

Woa , thật là rộng lớn nha , xem ra cũng tương đương như là ở vương phủ của ta vậy !

Ta đứng vào một gian sách , toàn sách là sách được để ở trên những kệ sách đầy dài không thấy bến bờ .

" Đệ thật không ngờ , huynh lại là vương gia của Tây Lộ Quốc đó " .

Thanh âm ta khi nhìn thấy đại ca nói mà không nghĩ lễ .

" Đệ thì cũng như thế a , thân phận Thất vương gia của Xuất Vân Quốc uy danh thiên hạ đã lâu , nay mới được kiến gặp , thế mà đệ vẫn dẩu kễ với ta " .

Ta sững người khi nghe huynh đấy nói !

Từ khi nào mà huynh đấy lại biết được thân phận của ta a , ta và huynh ấy quen nhau mấy có hai ngày lận a , ta đành phải bật cười trả lời huynh ấy .

" Thì huynh cũng đâu nói cho đệ biết thân phận của huynh a , chúng ta coi như là hòa đi " .

" Mà đệ cũng chỉ như huynh , nhưng nghĩ đến thân phận đệ thật thấp hèn a " .

Ta chán ngán khi nhắc tới thân phận của mình , đã thế lại còn liên quan đến chính mình là nam sủng của người ta kia chứ !

" Hai , thôi nếu như đã biết thì tình huynh đệ giữa chúng ta , không thể thay đổi chứ " .

Ta chưa , để lờ đi truyện này .

" Đương nhiên rồi a , nhưng bây giờ ta phải đem đệ đưa vào cung để diện kiến Thánh thượng và Hoàng Thái Hậu đã chứ " .

Ta nghe mà linh hồn run rẩy .

" Huynh a , có vấn đề gì sao ? Đệ có thể không đi có được không a ! " .

Ta vốn không muốn mình lại dấn thân vào chốn hoàng cung !

Mình đã muốn trốn đi liền không được , giờ lại phải chui đầu vào dọ a .

" Đệ phải đi a , vấn đề này rất quan trọng tới hai nước chúng ta , tuy nhiên , đệ cứ an tâm , huynh không bắt đệ phải trở về nước đâu mà đệ lo a " .

Ta không muốn đi !

Nhưng rồi bị huynh đẩy lùi đi , sắp xếp hai người ngồi ở trong xe ngựa lớn màu bạc !

Khi vào trong hoàng cung Tây Lộ Quốc , ta là gồi trong kiệu nên không thấy cảnh gì để mà tả , ngay cả buồng rèm lên cũng không muốn .

" Đệ có lo lắng gì sao ? " .

Huynh ấy hỏi .

" Ân , không sao , chỉ là có chút mệt mỏi " .

Ta buồn hiu trả lời .

Khi đã gần đến đại điện lớn của Hoàng đế Tây Lộ Quốc , kiệu liền dừng lại , cả hai cùng đi xuống , bộ hành vô trong điện .

" Sát Dạ vương gia , cùng Thất vương gia của Xuất Vân Quốc kiến giá " .

Thanh âm của thái giám báo tin vang lên cả hoàng cung Tây Lộ Quốc .

Ta và huynh ấy đã vào trong đại điện , giữa bệ rồng uy nghi là vị Hoàng đế của Tây Lộ Quốc , dung nhan thanh tú có nét giống với đại huynh kết nghĩa của ta !

Tướng mạo uy nghi , dáng dấp cao ráo , trông đoán tuổi chỉ khoảng 25 tuổi .

Ngồi ngay bên cạnh là một lão thái thái , tướng mạo cao quý , dung mạo tuy là đã có tuổi rồi xong vẫn không phai mờ , vì nét hình dung hồi còn trẻ của lão thái thái hẳn là một cô nương xinh đẹp , đầu đội mũ phượng , tóc vấn cao gọn gàng theo kiểu quý phái , y phục được may rất cầu kỳ , hoa văn bày bố là hình chim phượng hoàng !

Lão thái thái đó chính là Hoàng Thái hậu .

Xung quanh , hai hàng dài là bá quan , văn , võ đại thần , còn có cả tiểu nha đầu đã bị ta giáo huấn đang đứng một bên lão thái thái kia .

" Nhi thần Sát Dạ Vương tham kiến mẫu hậu , hoàng huynh , chúc mẫu hậu , hoàng huynh sức khỏe an khang a " .

Sát Dạ Tuyệt cúi người khom mình xuống , trước mặt mẫu hậu , hoàng huynh của hắn thì nghi lễ vẫn phải đầy đủ a .

Ta thì chưa biết nên phải làm gì , thôi thì cứ hô bừa bắt chúc một tiếng thỉnh an a .

" Tại hạ Mộ Dung Ngọc thỉnh an Hoàng Thái hậu , Hoàng thượng , hoàng thái hậu , hoàng thượng thánh an a " .

Ta hai tay chắp thành quyền , hơi cúi người thi lễ .

Trên đại điện , Hoàng Thái hậu và hoàng thượng đều đánh ánh mắt dò xét ta ý tứ !

Bỗng nhiên Sát Mộc Kiều chỉ vào ta la lên .

" Là ngươi , Hoàng thái hậu , hoàng huynh , là hắc ức hiếp Kiều nhi ,HOàng Thái Hậu , Hoàng Huynh , hai người phải làm chủ cho Kiều Nhi a " .

Sát Mộc Kiều vừa nhận ra ta , vì là hai ta vừa mới gặp nhau mới không lâu xong , nàng ta đứng ở cạnh Hoàng Thái Hậu tay chỉ trỏ .

Ta lần này đúng là đụng phải cô nàng chưa đánh , cổ nhân nói chớ sai !

Thứ nhất đụng phải lão hòa thượng , thứ nhì đụng phải con gái không nhẽo , ta lễ nghi xong liền đứng thẳng nhìn về phía đại điện nhìn cô nàng .

"Ừ, Hoàng thái hậu, nhìn bộ dáng của hần kè, Kiều Nhi thấy ghét a".

Sát Mọc Kiều nững nịu, mọi lần thì Hoàng Thái hậu, và Hoàng Thượng đều bênh vực cho nàng, nhưng lần này thì không ai nói gì, đã thế lại còn bị Hoàng Thái hậu nhẹ nhàng khê nhắc nhở.

"Kiều nhi, nơi này không được phép làm càn, cháu nên có quy củ một chút".

Câu nói vừa buông ra, nàng ta liền im bật, chỉ còn nước mím chặt môi đỏ làm hờn.

"Quả nhiên Thất vương gia của Xuất Vân Quốc dung mạo khuynh quốc khuynh thành là sự thật a, ai gia hôm nay mới được gặp mặt a".

Lời nói mà Hoàng Thái Hậu vừa nói ra đã làm cho ta hơi sợ, cái gì chứ vì dung mạo này mà ta phải chịu khổ sở a.

"Người đâu, ban ân cho hai vị vương gia ngồi".

Hoàng đế ra lệnh cho thái giám đem tới hai chiếc ghế cũng thuộc loại thượng đẳng, xếp ở hai hàng trước đầu các quan đại thần, hoàng đế Tây Lộ Quốc khi vừa trông thấy Thất Vương gia Mộ Dung Ngọc liền ngây ngẩn cả người, mãi rồi mới mở miệng nói.

"Tạ ân hoàng thượng, hoàng huynh".

Cả hai khi nhận được ban ghế đành phải tạ ơn.

"Hôm nay hoàng đế đem người này tới đây là muốn báo với hoàng huynh, là hôm qua đệ ra ngoài vì hành liên gặp người này, mà đệ thấy người này có cơ duyên với đệ, nên đệ đã kết nghĩa huynh đệ với người ta, truyện này Hoàng huynh không có ý kiến gì chứ!".

Sát Mọc Tuyết ngay lập tức nêu ra vấn đề chính nhưng hoàng đế kia cho rằng không được a!

Vì vấn đề này là có liên quan tới nền chính trị của hai nước, hiện nay đang rất là căng thẳng.

Chiến tranh giữa Xuất Vân Quốc và Tây Lộ Quốc sắp xảy ra nên cần phải giải quyết chút vấn đề về chính sự giữa hai nước đã.

[Nội Chiến "Con Tin"]

"Sao, ý nhị đệ là đã kết nghĩa huynh đệ với đệ rồi hay sao".

Hoàng đế Tây Lộ Quốc là Sát Mọc Hạo, ngồi trên long ý hỏi dò thận đệ của mình, tuy rằng miệng thì là hỏi dò, nhưng trong lòng hần thì đang nghĩ mưu kế!

Có thể đem thất vương gia của Xuất Vân Quốc kia làm con tin, như thế thì vừa có thể giữ được người đẹp và ra điều kiện với nước đối địch, Sát Mọc Tuyết thấy hoàng huynh Mọc Hạo của mình hôm nay lại kỳ quái cứ nhìn Dung Ngọc chăm chăm, khiến cho đệ của mình đứng ngồi không an.

"Ý tứ của hoàng huynh là làm sao a? Mộ Dung Ngọc là nhị đệ kết nghĩa của đệ huynh là đang nghĩ gì a".

Sát Mọc Tuyết nhìn thái độ kia của Mọc Hạo là đã biết huynh trưởng của mình đang âm mưu tính làm gì với Mộ Dung Ngọc, còn ta lúc này chỉ im lặng ngồi nghe hai huynh đệ nhà kia, chính mình nên cẩn thận một chút vì đây là ở nước của người ta!

Mà ta trước kia nghĩ cũng thật là ngây thơ a, tưởng chừng thoát khỏi cái nước cường chế nam phong kia (ý chỉ Xuất Vân Quốc ở đó ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng không tha) nhưng ta nhầm, đến Tây Lộ Quốc là có thể thoát được, nhưng cái dung mạo, mấy cái thân phận đặc biệt, vương gia là được rồi, đã thế lại còn là nam sủng nữa chứ, ta im lặng nghe họ nói truyện.

"Việc thân đệ kết nghĩa huynh không quan, nhưng có điều từ giờ Thất vương gia Mộ Dung Ngọc kia sẽ là con tin của Tây Lộ Quốc, nên từ giờ y phải ở lại trong hoàng cung Tây Lộ Quốc, không được tùy ý ra ngoài, mà cũng không ai được phép tùy tiện gặp".

Khi vừa nghe xong câu này của hoàng đế Mọc Hạo, ta run sợ một chút, bất giác thốt lên.

"Cái gì? Không được a, ta bị giam lỏng sao? Huynh".

Ta đứng hần dậy đưa ánh mắt cầu cứu Sát Mọc Tuyết, Sát Mọc Tuyết cũng phần nộ nói với hoàng huynh của mình.

"Hoàng huynh, không thể a, đệ đây là người mà đệ đưa đến đây thì phải có trách nhiệm đưa ra ngoài, huynh không thể giữ người, mẫu hậu".

Sát Mọc Tuyết cầu mong Hoàng thái hậu sẽ mở lời giúp mình, nhưng hoàng thượng vốn là một con ác ma bản tính rõ rệt, mà hoàng thượng lại không phải con đẻ của mình, cho dù có nói, rồi gì hoàng thượng đã nghe!

Biết đâu không vừa ý hoàng thượng, ngay cả mạng mình cũng chẳng giữ được, cái ngôi vị Hoàng Thái hậu kia vốn chỉ là hư danh, chỉ vì hoàng thái hậu sinh ra được Sát Mọc Tuyết thì đã sao, quyền lực vốn là thuộc về hoàng đế tối cao tại thượng kia.

CHƯƠNG 8 : [Ác Ma " áp giường "]

Ngay sau đó một đạo thánh chỉ liền buông ra .

" Người đâu ? Theo ý chỉ của trẫm , đưa Thất vương gia Mộ Dung Ngọc vào Hương Uyển Các , truyền chỉ từ giờ sẽ là con tin của Tây Lộ Quốc , ngoài ra không được phép ai gặp mặt " .

Sát Mạc Hạo vừa truyền ý chỉ ra , đã có một đội quân nội thị tiến tới gần ta , ta lúc này có chút sợ liền lùi lại đã bị đám nội thị đưa đi .

Sát Mạc Tuyệt cũng không thể ngăn cản được khi ý chỉ đã ra , chỉ còn nước đứng nhìn ta bị đám nội thị đưa đi .

Ta bị đưa tới một tòa lầu rất lớn có biển treo tên : Hương Uyển Các , rồi sau đó bị thô lỗ tổng vào trong !

" Ui , các người " .

Ta đứng dậy , ngay sau đó cửa chính của Hương Uyển Các liền đóng lại chặt chẽ , đã thế nhìn qua khe hở đâu cũng có lính canh gác .

" Hừ , như vậy ta lại phải làm con tin sao ? " .

Ta đành kệ ở bên ngoài liền tiến về phía trước !

Ngoa , Hương Uyển Các này thật ra rộng lớn nha , lầu vàng , gác tía , thật là nguy nga .

Như thế mà là chỗ giam lỏng ta hay sao ?

" Dạ người là Mộ công tử mới tới ạ " .

Thanh âm của một thái giám chừng 15 tuổi ra đón ta .

" Đúng , người là " .

Ta lưỡng lự hỏi .

" Nô tài là Lục Âm Tử , từ giờ sẽ lo trách nhiệm hầu hạ Mộ công tử ở trong Hương Uyển Các này a " .

Thái giám trả lời .

" Ân , được rồi người lui ra đi , ta đi vòng quanh coi một chút a " .

Ta phát tay bảo thái giám lui ra .

" Vâng , lát nữa Mộ công tử quay lại đại sảnh để dùng điểm tâm trưa a " .

Thế mà đã trưa rồi sao , ta gật đầu .

" Được rồi " .

Ngay sau đó ta đi dạo quanh nơi này !

Nơi này đúng là một nơi giam lỏng rất ý tưởng nha .

Xung quanh rộng lớn , tường rào thật cao vây quanh , ngay ở trong Hương Uyển Các này cũng vậy , thiết kế kín mít , nhưng ánh sáng vẫn lọt vào sáng như ban ngày , cây để tạo cảnh trang trí vẫn là đầy đủ , không khí cùng tòa sảnh lầu này thiết kế không đơn giản .

Ngay ở hiện đại cũng không thể có được công trình này a !

[HƯƠNG UYỂN CÁC " mê cung HUYỀN BÍ "]

Ta đang mãi đi , qua sảnh này lại tới sảnh kia , đi mãi rồi mới phát hiện ra mình bị lạc , vì Hương Uyển Các này rộng lớn thật có thể so sánh bằng với một cái mê cung .

" Mộ công tử , ngài ở đâu a " .

LỤC ÂM TỬ là tiếng của hán đang gọi ta a .

" Ta ở hướng này , có lẽ là ta bị lạc a " .

Ta gào lên trả lời .

" Công tử cứ ở yên vị trí đó đừng có đi đâu kéo lạc xa hơn thì nguy a " .

Thanh âm Tiểu Âm Tử nói lớn để truyền thanh vọng mới có thể xác định được phương hướng của người lạc .

" Được rồi , người tới mau a " .

Ta hô lên chính mình cũng không dám đi động lung tung nữa , chờ y đến tìm mình , trong lúc chờ y chính mình còn lăm bằm .

" Không biết thẳng cha nào mà thiết kế lợi hại như thế nào , đây vốn là một cái mê cung thì đúng hơn a " .

Ta đang lăm bằm , mãi một lúc sau Tiểu Âm Tử kia mới tìm được ta , nhìn hấn mồ hôi nhễ nhại cứ như là đã đi bộ lâu lắm rồi , sau đó hấn dẫn ta ra đường cũ trở về phòng chính Tiểu Âm Tử dặn dò .

" Một công tử này , nô tài có chút muốn dẫn công tử a , từ giờ nếu như chưa quen thuộc Hương Uyển Các này thì công tử cũng đừng đi lung tung đó " .

Tiểu Âm tử nói xong , ta gật đầu , nhưng sau đó có chút muốn hỏi hấn về cái cách thiết kế kì quái ở đây .

" Ân , Tiểu Âm Tử này , ta có chút muốn hỏi người a " .

Tiểu Âm Tử gật đầu .

" Công tử cứ hỏi " .

" Ta muốn hỏi Hương Uyển Các này có phải là một cái mê cung có đúng không vậy ? " .

Ta đang đi lên nhìn Tiểu Âm Tử , vừa đúng lúc , cậu ấy cũng ngược mắt lên nhìn ta , sau đó nói .

" Đúng a , sao công tử lại biết đây vốn là một cái mê cung " .

Tiểu Âm tử ngậy thơ nói thật , ta mỉm cười chỉ có thể thôi a .

" Còn nữa , sao người có thể tìm tới được chỗ mà ta bị lạc , còn người thì không a " .

Ta thật tò mò muốn hỏi dò xem Tiểu Âm Tử kia có biết cách để thoát ra không !

Ta thật tò mò muốn hỏi khéo Tiểu Âm Tử để tìm được cách để ra ngoài , nhưng vì phần ngại Tiểu Âm Tử kia là người của Sát Mạc Hạo nên chưa thể tin tưởng để hỏi rõ .

" A , là vì nô tài ở trong này cũng đã được một thời gian dài rồi , nên cũng có thể biết được chút ít về đường đi lối lại , nhưng nếu không cẩn thận mà chính mình bước vào nơi mà chưa từng đi qua , cũng dễ dàng lạc lắm a , tuy nơi này là một mê cung nhưng không hề có cạm bẫy chết người gì , mà chỉ là đơn giản lạc đường thôi cũng đủ đầu óc người ta bị loạn rồi a , nên nơi đây Hương Uyển Các này vốn là một nơi dùng để giam giữ người rất tốt a " .

Tiểu Âm tử nói một lèo , giải thích , ta nghe không thoát một từ nào , về vấn mình muốn có câu trả lời mà như không , ta thờ dài .

" Công tử sao thế a ? " .

Tiểu Âm Tử hỏi .

" A , ta không sao ! " .

Ta lắc đầu .

Đi mãi , công nhận là chân đã mỏi như , thảo nào mà Tiểu Âm Tử lần mình lại mất công như vậy !

Rất cuộc cũng đã tới Sảnh phòng , nơi sinh hoạt chính ở đó .

Một mâm đồ ăn đã nguội ở trên bàn .

" Công tử chờ chút , để nô tài đi hâm lại đồ ăn cho nóng a " .

Tiểu Âm Tử đang định mang đồ đi , ta phẩy tay .

" Khỏi cần a , để như vậy cũng được a , vẫn có thể ăn được " .

Dù gì ở hiện đại thỉnh thoảng ăn đồ ăn nguội là bình thường , kể cả ở đây thì cũng như thế thôi , chẳng qua là vào nhà giàu luôn có người hầu hạ !

Ta ngồi xuống bàn , tay cầm lên đôi đũa bắt đầu gấp thức ăn , Tiểu Âm Tử nhìn vị công tử dung mạo như gọc này thân phận vốn cũng là một vương gia

thân phận cao quý , sao lại có thể thứ gì cũng ăn như hiện nay a .

" Người nhìn gì thế , cũng ngồi xuống ăn luôn đi , dù sao người đi tìm ta cũng đủ mệt rồi , mà làm gì đã ăn , ngồi luôn đi , đừng làm khách , dù sao từ giờ chỉ có hai ta ở trong này , mà ta sau này nhờ người chiếu cố a " .

Tiểu Âm Tử gạt đầu , cuối cùng cũng ngồi xuống cạnh bên , cậu đẩy nhìn ta chỉ ăn mà không uống rượu nên hỏi .

" Công tử a , thế người không uống rượu a " .

Ta đang ăn , nhìn thấy rượu là nghĩ đến truyện ngày hôm qua , uống rượu là nói lung tung , là gây tai họa a .

" Không , ta không cần uống rượu a , chỉ cần ăn no là được rồi , uống rượu không tốt a " .

Ta chống chế , cả ta và Tiểu Âm Tử đang ngồi ăn nói truyện phiếm thì có thanh âm tới .

" Hoàng thượng giá lâm " .

Ta đang ngồi dùng bữa cùng Tiểu Âm tử đang ngon miệng bỗng nhiên cảm thấy mất hứng , Tiểu Âm Tử thê mê tê đứng dậy , hoàng đế Sát Mạc Hạo rút cuộc thì cũng đã đi vào trong gian mà ta và tiểu âm tử đang ăn cơm .

" Sao thế , vừa nãy còn vui vẻ như vậy mà bây giờ đã mất hứng như vậy sao ? " .

" Hoàng thượng " .

Tiểu Âm tử thấy hoàng đế liền đang định quỳ xuống , hoàng đế phát tay qua tiểu âm tử .

" Khỏi phải quỳ , trẫm miễn lễ " .

Tiểu âm tử đang định tạ ân , hoàng đế cũng miễn luôn , còn ta lúc này chỉ im lặng ngồi ăn , không nghĩ lễ gì cả .

Hoàng đế ngồi xuống ghế ngay ở bên cạnh , nhìn những đồ ăn đã nguội lạnh , mà hấn chau mày như tỏ vẻ thương xót nói .

" Nô tài kia , người để Thất vương gia cao quý phải ăn những thứ đã nguội như thế này a " .

Hoàng đế vừa nói ra , tiểu âm tử đã hoảng sợ quỳ sụp xuống nói .

" Không phải là do nô tài a , là thất vương gia bị lạc ở trong mê cung , nô tài phải đi tìm người , đến khi quay về thì điểm tâm đã nguội , nô tài có nói là để nô tài đi làm nóng lại điểm tâm , vương gia ngài ấy nói là không cần a " .

Tiểu âm tử run sợ quỳ ở dưới nền nhà , ta thấy hấn hoảng tới mức thiếu chút nữa là tè ra quần , nên đành nói lời giúp hấn , dù gì thì truyện cũng đúng là như vậy , mấy lại quả thật là không có truyện gì hết .

Truyện nhỏ xé ra lớn làm gì nha .

" Mọi truyện Tiểu Âm Tử nói là sự thật a , truyện này không liên quan tới hấn , và lại truyện còn con , người quan tâm làm chi , mà hoàng thượng , ta là con tin bị nhốt ở trong này , người tới tìm ta mà làm gì a " .

Ta tranh luận và hỏi ngược lại hấn .

" Hừ , Thất vương gia đã muốn trẫm không gây khó dễ cho nô tài kia thì trẫm nghe lời thất vương gia , còn có trẫm thấy thích thất vương gia nên đến tìm người để nói truyện phiếm , để được thấy dung mạo khuyển quốc của Thất vương gia a " .

Ta đang ăn khi nghe những câu này bỗng :

" Phốc " .

Cơm trong miệng phụt ra , ta lấy cái khăn ăn lau miệng , trong đầu nghĩ : " mẹ ơi , không phải là hấn cũng muốn có được thân thể này đó chứ " .

[Cảnh nóng " áp giường ngay giữa ban ngày "]

Ta vừa phụt đồ ăn ra , ngay sau đó lấy ra khăn lau miệng ngay lập tức .

Nhưng chưa kịp liền đã bị hoàng thượng đưa đôi môi hồng nhật của hấn áp lên đôi môi đỏ gần như tô son của ta , lúc này trên môi còn dính thức ăn bị phun ra kia chứ [Đoạn này ta chém : ghê quá " bản " khuyến cáo các bạn đừng ăn gì khi đọc đoạn này nha] !

" Ân , ân , ô , ô " .

Ta bị hôn liếm đến áp đảo , hoảng sợ tìm cách đẩy hoàng đế ra !

Ta ngược mắt lên liền phát hiện Tiểu Âm Tử đang trở mắt lên mà nhìn, hoàng đế cũng nhìn thấy và phát tay cho hắn lui ra, vì sợ ta ngại.

Tiểu Âm Tử hiểu ý liền đi lùi ra ngoài, đem cửa phòng khóa lại.

"A, hoàng thượng, ta sợ, người muốn làm gì ta a".

Ta vùng vằng được ra là vì lí do lúc kháng cự có đưa chân đá được trúng điểm yếu của nam nhân, hoàng đế lúc này vừa đau vừa ôm yếu điểm, dung mạo thanh tú nổi lên vì tức giận.

"Khá lắm, người chỉ là một cái nam sùng cho người ta, còn gì thân phận vương gia chi nữa, người hôm nay dám làm vật nhỏ của trẫm bị thương, trẫm sẽ bắt người phải bồi

thường".

Cái gì chứ, người lại muốn, ta ta không cho, ta đang định kháng cự liền bị hắn hung hăng ôm chầm lấy, ngay sau đó y vội vàng vắt ta lên giường.

"Mĩ nhân, trẫm chờ ngày này đã lâu lắm rồi a, chờ người lọt vào trong tay của trẫm".

Hoàng đế nói xong liền đã vội vàng đưa tay di chuyển luôn vào trong vật áo dài, khám phá thân thể nõn nà như gọc của ta.

"Ân, đừng, đừng đụng ta a".

Thanh âm kiều mị mà ta phát ra, lúc bị Sát Mạc Hạo dùng tay tham nhập vào tiết khó, nơi yếu điểm nhạy cảm nhất thân thể, hắn tóm được vật nhỏ của ta đưa tay vuốt ve liên tục, khiến ta thân thể run lên từng chập.

Ta vừa sợ nhưng không thể kháng cự nam nhân đang đè trên người mình này, đành phải nín nhịn chịu từng nhát vuốt ve vào vật nhỏ và hai nõn hành nhạy cảm kia.

"A, a, ân".

Ta hoảng tay chân cuống cuống, đánh loạn tứ nơi!

Nhưng càng bị Sát Mạc Hạo kìm chặt lấy, đã thế còn tạo thêm cảm giác thích thú cho hắn muốn chinh phục con mồi.

"Ô, ô, ô, mau buông".

Ta càng giãy thì hắn càng thích, lần này không chần chừ gì nữa, hắn đem toàn bộ y phục ta xé tung.

"Á, người, hỗn đản".

Ta vùng được một tay ra vớ lấy một cái bình đựng hoa toan đập vào đầu của hắn, nhưng hắn nhanh tay hơn đưa tay cản lấy cái bình.

"Mĩ nhân, người không ngoan rồi đó".

Hắn đang định tiến theo bước tiếp theo liền nghe tiếng của Tiểu Âm Tử nói ở bên ngoài.

"Khỏi bẩm hoàng thượng, có người của Tiêu Long Môn muốn gặp a".

Sát Mạc Hạo dừng lại, thở dài.

"Thật mất hứng, mĩ nhân lúc này trẫm có việc tạm tha cho người, lúc khác trẫm quyết không buông tha cho người".

Sát Mạc Hạo đứng dậy chỉnh chu lại y phục, sau đó đi ra ngoài, ta coi như là đã thoát khỏi kiếp nạn này một lần a.

"Người của Tiêu Long Môn đang ở đâu?".

Thanh âm vang từ ngoài cửa vọng ra của Sát Mạc Hạo, hắn hỏi nội thị ở bên ngoài, sau đó hắn nói với Tiểu Âm Tử.

"Nô tài người vào chiếu cố cho người ở trong đi".

Tiểu âm tử thừa lệnh.

"Tuân mệnh, nô tài đi ngay a".

Sát Mạc Hạo phát tay.

Tiểu âm tử chạy vào trong thấy y phục của ta rất bừa bộn, lúc này y phục không còn là y phục mà là một bãi chiến trường thì đúng hơn.

" Công tử ngài có sao không a ? " .

Tiểu âm tử thấy ta đang run rẩy , thân thể chưa hoàn hồn , gương mặt hấn lo lắng hỏi , lúc này ta còn rất sợ nên chưa nói gì hết .

" Để nô tài đi lấy bộ đồ khác cho người a " .

Tiểu Âm tử chạy ra ngoài lấy mang vào một bộ đồ màu tím .

" Nô tài thay y phục khác cho người nha " .

Lúc hấn vừa chạm vào ta làm ta rùng mình , nhưng đến khi ngước mắt lên nhìn mới biết đó là Tiểu Âm tử , nên ta mới an tâm để hấn thay đồ cho mình !

CHƯƠNG 9 : [Tiêu Vân

" đòi người "]

Tại đại điện Tây Lộ Quốc , khi Sát Mạc Hạo tới để thiết triều sớm !

Liền trông thấy một gương mặt mới lạ ở trong điện kim loan , đó chính là thiếu cung chủ của Tiêu Long Môn Tiêu Vân .

" Ngô hoàng vạn tuế , vạn vạn tuế " .

Tiếng kinh hô đồng dạng của toàn thể bá quan đại thần vừa vang lên .

Hoàng đế đã ngồi lên long ý với bộ dáng uy nghi .

" Tất cả các ái khanh bình thân " .

Hoàng đế đưa một tay lên , ống tay áo rộng màu vàng phẩy qua một chút .

" Chúng thần tạ ơn ngô hoàng vạn tuế " .

Sau đó một màn phù bụi của các quan viên đại thần xong xuôi liền đứng lên .

P / s : trong đại điện nhà vua rất sạch sẽ làm gì có bụi a , chẳng qua đây là một tập tục nào đấy ở trong cung đình .

" Các ái khanh , hôm nay có việc gì thì báo , vô việc thì bãi triều a " .

Thanh âm đầu tiên của hoàng đế mỗi khi nói lời mở đầu của buổi chiều !

" Tại hạ là Tiêu Vân vốn là thiếu Cung Chủ của Tiêu Long Môn có việc muốn hỏi hoàng đế Tây Lộ Quốc có hay chăng biết một người " .

Tiêu Vân đứng dưới đại điện , đứng thẳng người hiên ngang , đôi mắt đen sắc bén nhìn về phía hoàng đế !

" Thì ra là Thiếu Cung Chủ Tiêu Long Môn Tiêu Vân a , trẫm đã nghe danh giang hồ từ lâu , bất quá việc mà Thiếu Cung Chủ muốn tìm người , nhưng là người nào a , thiếu cung chủ phải nói ra tên tuổi của người đó thì trẫm mới có thể giúp được cung chủ tìm người a " .

Sát Mạc Hạo nói tiếp .

" Nếu như người đó ở trong lĩnh vực mà trẫm có thể biết " .

Tiêu Vân nghe xong liền mỉm cười chỉ nghĩ ở trong đầu chứ không nói ra : Hoàng đế kia , đừng tưởng là ta không biết gì nha , người biết thừa người ta muốn tìm là ai , vậy mà còn dấu diếm , đừng có mà để ta bắt buộc phải động đao động thương a .

Nhưng không dám nói ra những điều mà mình suy nghĩ Tiêu Vân đành phải nín nhịn nói cách khác , tất cả cũng vì sự an toàn của người trong lòng mình .

Vì sự an toàn của Mộ Dung Ngọc nên Tiêu Vân không dám nói ra những điều mà mình đang suy nghĩ , đành phải nói ra tên của người mà mình muốn tìm cái đã .

" Người mà tại hạ muốn tìm họ Mộ tên Dung Ngọc , người này vốn là Thất vương gia của Xuất Vân Quốc " .

Tiêu Vân ngừng trong giây lát đợi xem phản ứng của Sát Mạc Hạo , xem hấn sẽ xử lý như thế nào rồi nói tiếp .

" Ngoài ra , Mộ Dung Ngọc kia cũng là một nam sủng hay đúng ra là nam phi của tại hạ " .

Tiêu Vân nhìn vào dáng bộ của hoàng đế ở trên long ý kia , Sát Mạc Hạo mỉm cười , ánh mắt phi qua Tiêu Vân cũng sắc bén không kém đáp lại Tiêu Vân .

" Là Mộ Dung Ngọc a , là nam phi của người a , cái tên này trăm chưa từng nghe qua , nhưng trăm có biết một người nhưng hẳn là nhị đệ kết nghĩa của thần đệ ta , không biết có phải là trùng hợp hay không " .

Sát Mạc Hạo nói ầm ý !

Đúng lúc đó thì thanh âm bên ngoài vang lên giữa ngoài điện , ngay sau đó Sát Mạc Tuyết liền bước vào .

" Chính là người mà vị Tiêu công tử đây tìm a , nhưng bất quá bây giờ người kia đã bị đại hoàng huynh của ta giam lỏng tại Hương Uyển Các rồi a " .

Sát Mạc Hạo thấy Sát Mạc Tuyết vừa bước vào , gương mặt đã có chút muốn đánh người , nhưng tiếc là đây là giữa đại điện đông người , nên hẳn đành phải chịu .

" Thần đệ , đệ thật là to gan đó , dám xông vào đại điện mà không cho người thông báo một tiếng a " .

Sát Mạc Hạo buông lời quở trách nhẹ Sát Mạc Tuyết .

" Hoàng huynh a , thần đệ đã báo cho tên nô tài ở ngoài đại điện đi báo , nhưng hẳn nói là hoàng thượng không cho thần đệ vào , nên thần đệ đành thất lễ xông vào trong a " .

Sát Mạc Tuyết không sợ uy quyền của Sát Mạc Hạo nên buông lời nói sắc sảo , khiêu khích .

" Thần đệ " .

Lời nói của Sát Mạc Hạo đe dọa Sát Mạc Tuyết , xong y đành phải quay xang Tiêu Vân kia , y đành phải bắt đắc dĩ dẫn Tiêu Vân kia đến Hương Uyển Các để gặp người .

Từ lúc mà bị tên ác ma áp đảo , ta trở nên lo lắng bất an , tuy rằng bây giờ tinh thần đã quay trở lại , nhưng ta vẫn hoảng mãi không thôi .

" Công tử a , người ra ngoài đình này làm gì ? Ngoài đình này thông với không khí ở bên ngoài cho nên thời tiết rất là lạnh a " .

Là giọng của Tiểu Âm Từ , hẳn đi ra mé trái của đình viện tại Hương Uyển Các liền phát hiện ra vị công tử kia ngồi ở ngoài này , mà mấy hôm nay tiết trời thay đổi đã dần bắt đầu chuyển sang mùa đông , mà hơn nữa cũng đã có những trận tuyết rơi bắt đầu làm lạnh , Tiểu Âm Từ lác đầu đi vào trong phòng lấy ra một cái áo choàng bằng lông thú màu đỏ đem ra choàng lên vai ta , ta giờ mới ngược mắt lên nhìn hẳn , xong rồi lại thờ dài , chỉ đưa mắt nhìn về phía hồ sen .

" Công tử , nô tài có nghe được chút tin tức ở trên đại điện ngày hôm nay , người có muốn nghe hay không "

Tiểu Âm từ nói đã đủ mọi cách mà vẫn khó có thể khuyên nhủ được vị công tử kia , công tử kia không biết xấu hổ như thế nào để thánh thượng để mất trướng , nên đã bị tìm cơ đem vào Hương Uyển Các này giam lỏng , người ta chỉ vừa mới vào liền hoàng đế đã đến tìm , Tiểu Âm Từ biết hoàng đế kia mà đến thì cũng chẳng có cách gì dằng hoàng , cho nên vị công tử kia mới thờ thần như vậy , cho tới nay là đã được một tháng trời rồi !

Ta nghe Tiểu Âm Từ nói , mắt vẫn nhìn về hồ sen kia , thanh âm hỏi hẳn .

" Người nói xem , là tin gì ? " .

Thanh âm chán nản , bất cần nói .

" Là hôm nay nô tài nghe nói có Thiếu Cung Chủ nổi tiếng trên giang hồ tới đây để gặp thánh thượng đòi người a " .

Ta vẫn vô phản ứng , nói tiếp .

" Người kia tới đòi người thì nào có liên can tới ta a " .

Ta ngao ngán nói xong , lại thờ dài .

" Có liên quan tới công tử a , nô tài nghe nói đâu , vị Tiêu Vân kia là muốn tìm Thất vương gia , mà chính là công tử có đúng không a " .

Ta nghe Tiểu Âm Từ nói tới đây liền bùng tính như bắt được cộc vàng , khuôn mặt tươi cười hỏi hẳn .

" Thật a , vậy người kia , hẳn lúc này mới tới đây tìm ta ? " .

Tiểu Âm Từ thấy ta cười mà lấy làm kì , vì vừa nãy dung mạo khuynh quốc này còn ỉu xìu , mà khi nghe tới người kia liền vui mừng như vậy .

" ??????? " .

[Thoát Khỏi " Mê Cung " Cuộc tranh đoạt mĩ nhân - bắt đầu]

Ta đang mỉm cười nhìn Tiểu Âm Từ , bỗng nhiên thanh âm ở bên ngoài .

" Hoàng thượng giá lâm " .

Ta nghe không lầm đó chứ ? Tên ác ma đó lại xuất hiện hay sao ? Ta muốn trốn , nhưng ngay lúc đó nhìn thấy Tiêu Vân , ta liền mừng rỡ gọi hắn .

" Tiêu Vân " .

" Ngọc Nhi " .

Trước mắt bao nhiêu người ? Ngay trước con mắt hoàng đế , Tiêu Vân vừa gọi tên Ngọc nhi rất thân mật , đã thế còn chạy tới chỗ ta ôm chầm lấy .

Mắt ta mở tròn xoe , ngạc nhiên , thanh âm nức nở .

" Ô , ô , Tiêu Vân , ta không nghe lời mọi người bỏ đi , nay bị đưa tới cái chỗ không người , đã thế còn bị tên hoàng đế kia gần nữa cường hôn nữa chứ " .

Ta ôm lấy bộ ngực rắn chắc quen thuộc của Tiêu Vân một màn khóc giả ngào thét như là mình bị oan ức lắm .

" Ô , ô , Tiêu Vân , ngươi phải tới để đưa ta đi a , ta ở trong này lúc nào cũng sợ " .

Tiêu Vân vỗ lưng ta an ủi .

" Được rồi , đừng khóc , ta biết là ngươi sợ , nên giờ mới tới để cứu ngươi ra đây nè " .

Tiêu Vân dỗ ta như dỗ em bé .

" Ngoan , nín đi nào , Ngọc Nhi của ta , ta đưa Ngọc Nhi về nhà nha " .

Ta giật mình khi nghe tới hai từ về nhà , vì ta sợ mình ở thế giới này chẳng có ai thân thích cả , mà chính mình giờ chỉ cảm thấy Tiêu Vân này là có chút thiện cảm với mình một chút , vì có lẽ là hắn chưa làm cho mình hoảng sợ !

" Về nhà , ô , ô , ta không muốn về nhà , ngươi đưa ta đi nơi khác a " .

Tiêu Vân không hiểu vì sao Mộ Dung Ngọc lại sợ quay trở lại Xuất Vân Quốc vậy , hay lẽ nào Mộ Dung Huyền kia có ý với hắn , không thể nào , nhưng hắn là huynh ruột của Mộ Dung Ngọc a .

" Thôi được rồi , ta đưa ngươi tới Tiêu Long Môn vậy a , nếu như ngươi thích về đó , còn không ta cũng không cưỡng ép " .

Ta thôi không khóc , mắt đen tròn mi phượng dài mở ra chớp chớp nhìn Tiêu Vân .

" Thật a , vậy thì ngươi đưa ta đi tiêu dao giang hồ , ta muốn như thế a ? " .

Tiêu Vân , nhìn ta thật lâu rồi gật đầu nói .

" Là Ngọc Nhi thích thế , vậy thì ta đưa Ngọc Nhi đi a " .

Tiêu Vân nói xong liền ôm lấy eo của ta và dùng khinh công bay nhẹ như tiên vũ lướt thẳng lên trên không , bỏ mặc tất thảy ở lại không nói một câu gì !

CHƯƠNG 10 : [Cuộc Đoàn Tụ " ở trên giường " cùng 4 + 1 = 5 Mi Nam]

Ta được Tiêu Vân đưa ra khỏi Hương Uyển Các an toàn , và vào trong một mã xe ngựa màu đỏ nhưng không ai khiêng cả , ta liền ngây ngốc hỏi Tiêu Vân .

" Tiêu Vân a , mã xe này không có ai kéo thì sao có thể đi a " .

Tiêu Vân cười ôn nhu nói .

" Còn gọi là Tiêu Vân nữa , Ngọc Nhi nên gọi ta là phu quân a , còn ta sẽ gọi nàng là Chu Cẩm Quân a " .

Ta giật mình tròn xoe mắt , từ khi nào mà Tiêu Vân ca lại biết ta tên là Chu Cẩm Quân a , như thế nghĩa là huynh đây đã biết ta cũng là một cái linh hồn khác ở dị thế a .

" Ta biết nàng thực ra là linh hồn nữ nhi tới từ một thế giới khác ngay từ khi gặp mặt lần đó , vì cá tính của nàng đã tỏ lộ ra điều đó " .

Ta ngơ ngác nghe Tiêu Vân nói , hắn hóa ra lúc đó đã biết mình không phải Mộ Dung Ngọc thật a , Tiêu Vân nói tiếp .

" Còn nữa , chính ta cũng không phải là đến từ thế giới này , mà ta cũng là xuất phát cùng thời đại với nàng " .

Ta gạc nhiên .

" Cái gì , huynh cũng như ta sao ? " .

Tiêu Vân mỉm cười .

" Còn nữa còn có mấy người nữa cũng như chúng ta , và chúng ta đã qua thuật âm để liên hệ với nhau , lát nữa sẽ gặp mặt , tất cả chúng ta cùng bỏ hết lại mọi thứ , chỉ là tiêu dao giang hồ vui vẻ ở thời cổ đại này thôi , có được không a ? " .

Ta gật đầu , nhưng nghĩ có gì đó không đúng , đó chính là ta , hiện giờ đang là ở trong thân thể một nam nhân a .

" Nhưng ta ngại giờ thân thể ta là nam nhân a " .

Ta nói .

" Đầu có gì nam nhân cũng không vấn đề gì , như thế chúng ta sẽ vẫn vui vẻ a " .

Ta thật muốn hỏi tiếp , càng ngày , càng ngớ ra , nhưng không hỏi tiếp nữa , ta quay lại vấn đề chính .

" Khoan đã , kiểu không người , làm sao mà đi a , hay là ở đây cũng sử dụng năng lượng gì đó để khởi động đó chứ ?" .

Tiêu Vân mỉm cười .

" Không gì cả , đi thôi " .

Nói rồi tiêu Vân dùng nội công lướt cả mã xe cùng bay lên không ! Một lúc sau thì hạ cánh .

" Xuống đi " .

Tiêu Vân nói , ngay sau đó thanh âm ồn ào ở bên trong gây chấn động tới ta .

Ta bước xuống mã xe liền ngạc nhiên vì ngay ở trước mắt mình là một tòa lâu hiện đại phong cách , khi bước vào trong thì 4 nam nhân ở trên giường đang nằm chờ đón ta sẵn , tóc vẫn dài phất phơ theo gió chỉ có điều những người này xuất hiện ở trong cao ốc hiện đại thì không hợp lý cho lắm , những nam nhân đó là : Hàn Ly , Hoàng Huỳnh Mộ Dung Huyền , Sát Mạc Tuyết , Tiêu Vân !

Ta sặc máu mũi mất , trời ơi ? Sao tất cả các sắc lang , lại có mặt hết cả ở đây thế này .

" Lão diêm vương , đền bù lại cho ta , ta phải chạy trốn " .

Tiêu Vân ở ngay bên cạnh không biết đã thoát y từ lúc nào . Y tiến lại gần ta mỉm cười gian xảo nói .

" Còn muốn bỏ chạy sao ? CHU Cẩm Quân , nàng lên giường cùng chúng ta " .

Nói rồi Tiêu Vân một thân hình đánh trường ôm gọn ta vất lên giường ta mãi mới vòn ra được 4 tên sắc lang trôi lên để hít thở chút không khí .

" Ta phản đối , bốn cường một , vương gia ta chuẩn thôi a " .

[HOÀN]

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: [Trốn Khỏi Hoàng Cung , gặp phải Cướp]

Ta vốn muốn tiến tới Tây Lộ Quốc , nhưng không may lại bị vướng vào cái truyện xui xẻo này .

Một lúc sau liền tiện thể lăn ra ngủ , nhưng một chốc sau ta cảm thấy toàn thân mình rất khó chịu .

" Nóng a , nóng , nóng quá " .

Ta lay hoay lăn lộn ở trên giường , cái cảm giác này rất là bứt rứt .

Cho đến sáng sớm ngày hôm sau , lúc mà những ánh nắng mặt trời liền xuất hiện le lói qua khung cửa sổ thì ta mới tỉnh dậy .

Vừa đập thẳng vào mắt mình là một nam nhân , mi thanh mục tú đang thì nằm ở trên cùng chiếc giường với mình , không những thế , cả hai cùng trần truồng lỏa thể mà ôm nhau , tay ôm eo , chân gác qua chân , đã thế hai vật thể nam tính lại hoàn toàn chạm nhau thật gần hạ thân đối phương kia chứ .

" A " .

Ta thét chói tai , khi nhìn thấy cảnh tượng này , lúc này ta chưa nhớ được gì cả , nam nhân kia mở to đôi mắt đen cuồn ra nhìn ta , hần mỉm cười nhạt rồi nói .

" Tiểu nương tử , chào buổi sáng " .

Ta mặt mày hắc tuyến lui nhanh lại góc giường , tay của mình giật mạnh lấy cả cái chăn quấn chặt người , nhưng khổ nỗi lại trông thấy cái đó của nam nhân kia .

" A , không ? " .

Ta lại hét tiếp sau đó nhanh lấy hai tay nhỏ của mình tự bịt mắt mình lại , nam nhân kia mặc ta đi xuống giường tự do gọi người hầu tới .

" Tiểu Tuyết , mang tới hai bộ y phục nam trang vào đây cho bốn công tử " .

Thanh âm của một tiểu nha hoàn trả lời ở bên ngoài .

" Vâng , công tử và tiểu tân nương chờ nô tì một lát , nô tì sẽ mang y phục tới ngay a " .

" Cái gì mà tân nương tử , ta là nam nhân , không phải tân nương tử của người , người đừng từ hợp lý một chút " .

Ta nghe không nhận được nữa đành quát nam nhân vừa nói kia .

Nam nhân kia nhìn vào ta chằm chằm , hần nhăn nhó nói .

" Còn cái gì mà không phải tân nương tử , đêm qua hai ta cái gì cũng đã đều làm với nhau hết rồi a ! " .

Ta thoáng giật mình khi nghe nam nhân kia nói , vậy là đêm qua giấc mộng hoan ái kia là thật a , ta lắc đầu không tin .

" Không , không ? Chắc chỉ là mơ thôi a " .

Nam nhân kia đang đánh chuông nói tiếp .

" Hừ , còn nói là mơ , nhưng công nhận , mùi vị của tiểu tân nương của ta không tệ , tuyệt thật , đáng giá cho liều được đêm xuân a " .

Ý anh ấy nói là xuân được đó !

" Á , á , cái gì mà tuyệt kia chứ , nam nhân với nam nhân sao ? Biến thái , mau cút cho ta " .

Ngay sau đó ta cầm lấy cái gối để gần tay ngay cạnh , mang quăng vào hần .

" A , tiểu tân nương , nằng hung dữ quá a " .

Ta đang muốn cầm cái gối còn lại quăng thẳng vào hần tiếp , hần tránh được , ta đang muốn hét vào mặt hần : " Cái tên biến thái này , ta không phải là nằng của người , ta là nam a " .

Thì ngay sau đó có một nha hoàn tiến vào gian phòng , trên tay của nàng có mang theo hai chồng y phục , tên kia đứng dậy đi lấy y phục mặt , thật là hần không biết xấu hổ là gì , cứ thế khóa thân đứng trước mặt nàng nha hoàn .

Đưa tay với lấy xấp y phục ở bên trên , nàng nha hoàn , dung mạo kiều diễm nay đã sớm ửng đỏ , chỉ biết cúi đầu thật thấp , nhưng ôi chao , nàng nha hoàn cúi xuống liền đôi mắt đen liền chạm trúng bộ phận nam tính kia của công tử , nằng thét lên đầy kinh hoàng .

" A , a , a " .

Ngay sau đó bộ y phục tiếp theo bị rơi xuống đất , nàng nha hoàn hai tay nhỏ nhắn bung lại gương mặt xinh xắn , chạy thục mạng ra ngoài .

" Nha , cái gì chứ , người hèn thật , vừa bước vào là đã có lời to rồi , còn la , hét gì chứ , làm rơi y phục của tiểu tân nương , đợi có cơ hội , bốn công tử ta sẽ hảo giáo huấn người một chút , không có quy củ gì cả " .

Hần thay y phục cho hần xong đầu đấy , rồi nhặt lên bộ y phục ở dưới đất lên cho ta , hần nói .

" Thay đồ đi ? " .

Ta trừng lớn mắt lên nhìn hắn : " Cút " .

Thanh âm thanh thúy của ta đuổi hắn ra ngoài vền vẹn chỉ một từ .

" Có gì phải đi kia chứ , thân thể kia của tiểu tân nương ta thấy hết rồi a " .

Ta tức giận bàn tay nhỏ tạo ra nắm đấm .

" Ngươi cút mau cho lão tử " .

Lần này quả đấm giã kia có uy lực thật , tên nam nhân đánh phải ngoan ngoãn rồi ra ngoài .

[Thân phận bại lộ , Tiểu Vân phá đám]

Rốt cuộc cũng đã có thể thay y phục , ta đứng dậy cuốn chăn ra ngoài dòm cửa đảng xem có kẻ nào dám nhìn trộm hay không ?

" Không ? " .

Ta từ từ lấy bộ y phục nam trang còn lại để ở trên kệ giường .

" Coi như các người còn có lương tâm , may đây vẫn là phục nam trang , chứ không phải là của nữ nhân " .

Ta cầm xấp y phục lên ngắm nghía : Rườm rà như thế này làm sao mà có thể mặc được đây a ???

Ta loay hoay mãi , cẩn thận cố hình dung lại trước kia Tiểu An Tử như thế nào mà có thể mặc được cho mình !

Thay rồi cũng đã xong , mái tóc dài qua hông được ta buộc xơ xài bằng một dây vải có sẵn trên đầu .

Ồn rồi ta đang định bước ra ngoài cửa thì đã gặp cái tên gia hỏa kia ở bên ngoài .

" Nương tử thay y phục lâu như nữ nhân đó a , giờ thì đến giờ đi gặp cha , mẫu thân , các vị thúc phụ của ta ra mắt a " .

Hắn nói xong liền lôi ta đi , ta vùng vằng , kiên quyết không đi .

" Đầu liên quan tới ta a , ngươi muốn lấy một nam nhân để làm thê tử hay sao ? Ngươi sẽ bị tuyệt tự đó " .

Ý là mắng hắn !

Hắn vừa kéo ta vừa nói tiếp .

" Nha , nam nhân lấy nam nhân ở đây là bình thường a , ngay cả cha ta lấy mẫu thân ta cũng là một nam nhân a , mà vẫn có thể sinh được ra ta bình thường mà " .

" Mà tiểu tân nương tên gọi là gì a , còn ta gọi là Hàn Ly ! " .

Nam nhân tự giới thiệu tên của mình .

Ta mặc kệ hắn tên là gì , muốn văng ra khỏi hắn thoát thân , nhưng vô ích , Hàn Ly đã kéo ta tới một gian đại sảnh rất lớn , xung quanh hai hàng ghế dành cho khách quý dày kín cả gian , ta chột giật mình khi bắt gặp được một đạo ánh mắt quen thuộc đó là Tiểu Vân !

Tiểu Vân kia sao lại xuất hiện ở trong cái sơn trại thảo khấu này a .

" Tân nương , tân lang tới mời trà , song thân , phụ mẫu và gia quyến trong nhà " .

Thanh âm của một nữ nhân béo ú , mặt mũi trang điểm lòe loẹt , tay cầm khăn thêu hoa nói .

Hàn Ly kéo ta vào trong , đến trước mặt cha mẫu thân hắn , hắn cung kính nói .

" Hải nhi nhờ phúc của cha mẹ , hôm qua Tân tam thúc đem tới một tân nương , giờ hải nhi đem tân nương tới để ra mắt cha , phụ mẫu , gia quyến a " .

Hắn còn nắm chặt tay ta đem ta giới thiệu với tất cả mọi người , còn ta mặt cúi gầm xuống , không dám gâng đầu lên .

" Khoan đã , tân nương ta thấy rất quen , tân lang có thể cho tại hạ thấy dung nhan của tân nương tử một chút có được không a ? " .

Thanh âm từ phía hàng ghế khách vang lên trong đại sảnh , thanh âm mềm mại của một nam nhân ở trước mắt Hàn Ly (cha , mẹ) mềm mỏng , thanh thoát vang lên .

"Ly nhi , ly nhi để cho tân nương ra mắt khách quý một chút đi ".

Hàn Ly gật đầu đồng ý , ngay sau đó hấn đưa ta quay trở ra trước mặt bao khách nhân .

" Thất vương gia , Mộ Dung Ngọc , người sao lại có thể là tân nương của Hàn Ly kia " .

Thanh âm đầy kinh ngạc và lạnh lùng từ Tiêu Vân khi nhìn thấy dung mạo khuynh quốc kia .

[NHÂN CƠ HỘI " ẦU

ĐẢ " , KHÔNG CHUÔNG MỚI LÀ THẤT SÁCH]

" Tiêu , tiêu vân " .

Ta lấp bắp không nên lời , tên này sao lại xuất hiện ở đây a ? Hấn rốt cuộc có quan hệ gì tới những kẻ đứng ra là bắt cóc mình .

" Ta bị chúng bắt cóc a " . Ta đánh lảng trả lời Tiêu Vân , nhưng rõ ràng là như thế a !

" Đi , đi theo ta mau " .

Tiêu vân không hề khách khí trước đám đông liền nhanh chóng định lời đi .

Hàn Ly từ nãy tới giờ chỉ có tròn xoe mắt nhìn ta , sau đó hấn quay sang Tiêu Vân kia nói .

" Khoan đã , người này giờ là tân nương tử của ta , người không thể nói muốn mang là mang đi " .

Những người kia cũng nhao nhao lên .

" Truyện gì thế này tân nương tử chính là Thất vương gia của Xuất Vân Quốc a , thế thì sắp có truyện sảy ra rồi a " .

Ở dưới hai bên dãy khách quý ngồi bắt đầu sôi nổi lên về sự kiện , bắt cóc tân nương này !

Tân nương thân phận không nhỏ a !

" Thiếu Cung chủ Tiêu Long Môn a , giờ vị trước mắt đây giờ là tân nương của Ly nhi nhà ta , có truyện gì thì ta thương lượng sau a " .

Tiêu Vân nghe nam nhân kia nói , lúc này y đã không cần dè chừng , nói thẳng vào mặt người ta .

" Hàn trại chủ , nhưng người này vốn là nam sủng của ta , các người đi kiếm người khác mà làm thê tử cho con của các người a , còn người này nhất quyết là không được a " .

Tiêu Vân lời ta đi , ta đành phải ngoan ngoãn đi theo hấn .

" Khoan đã , thế thì họ Tiêu kia , người thử xem nắm đầm của công tử ta lợi hại như thế nào a ! " .

Ngay sau đó Hàn Ly và Tiêu Vân , cả hai người đều quyết định tranh giành người bằng đao cước !

Còn ta lúc này là đang được xem đấu võ trường miễn phí , những chiêu thức huyền diệu tinh xảo đẹp mắt được tung ra .

" Woa , thú vị thật a , nhưng ta phải tranh thủ không có kẻ nào để ý tới mình , nhân cơ hội mà chuồn êm mới được a " .

Ta rón rén đi nhẹ nhàng chuồn lẹ được ra ngoài theo con đường cũ trở ra ngoài an toàn .

" Phù , rốt cuộc cũng ra được ngoài a , chắc là khi chúng dừng đánh nhau thì mới phát hiện ta tẩu mất tiêu rồi , hên thật a " .

Đây là vào gần trưa , tính giờ theo hiện đại thì có lẽ là được 9 giờ sáng rồi , ta men theo đường nhỏ đi tới một vùng đất mới !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: [Sự Cố ở Tây Lộ Quốc]

Ta đi nửa ngày đường thì tiến vào trong khu kinh thành mang tên Tây Lộ Quốc !

Ta lẩm nhẩm đọc theo mấy hàng chữ viết to đùng ở trên cổng thành , rồi sau đó thì cũng tiến vào trong .

Tây Lộ Quốc là một quốc gia ngang bằng với Xuất Vân Quốc , nếu tính nước đi đường để tới Tây Lộ Quốc vốn có hai con đường để đi !

Một đường là đi về hướng đông đường lớn , lộ trình xuất phát phải mất 20 ngày thì mới tới nơi , nhưng còn đường kia là đi về phía bắc , mà ta đi từ Xuất Vân Quốc tới Hàn sơn trại đi bừa lại hóa hay , vẫn đến được Tây Lộ Quốc , và còn rút ngắn được thời gian vèn vèn chỉ có nửa ngày là đến Tây Lộ Quốc , nhưng ta men theo đường tắt của ven rừng , lại là bỏ chốn đám người kia , nên giờ chẳng nhớ là mình đã đi như thế nào để đến Tây Lộ Quốc nữa .

" Mau tránh đường , bốn cô nương , nếu không bị ngựa của bốn cô nương lao trúng , đừng nói là bốn cô nương không nhắc nhở các người " .

Giữa đường phố huyên náo đông người mà từ giữa đường có một vị tiểu thư đánh đá mặc xiêm váy màu đỏ thẫm , mái tóc tết cầu kì , trang điểm phức tạp , dung mạo xinh đẹp , nhưng tiểu thư kia lại cười ngựa phi như bay ở giữa đường phố vừa la vừa hét , thật là mất đi hình tượng của thiên kim tiểu thư a !

Trên tay của vị tiểu thư kia còn cầm một chiếc roi sắt , thỉnh thoảng nàng ta vừa đánh ngựa thúc ngựa chạy nhanh , lại có lúc đánh người nữa chứ , có vài người dân không kịp tránh liền bị roi của nàng ta đánh vào .

Bỗng nhiên ta phát hiện ở phía trước có một bé gái chừng 5 : 6 tuổi , hình như bị lạc thân nhân , cô bé đang la khóc om sòm , thì ta thấy vị tiểu thư váy đỏ cười ngựa kia xấp thoi thẳng vào cô bé kia !

Ta nhanh nhẹn thoi ra kéo cô bé kia qua một bên , nhưng chính mình liền không tránh kịp , con ngựa của tiểu thư váy đỏ kia liền bị rống lên , trong lúc đó tất cả những người dân đi đường gần đây liền trông thấy , họ cũng không thể làm gì để không chế được con ngựa phi nước đại mà sắp thoi vào người kia .

Lúc ta thấy con ngựa sắp thoi vào mình , tựa như mình sắp mất mạng tới nơi , ta sợ tới mức mình chỉ có thể nhắm mắt vào phó mặc cho số phận .

Khi ta cố nhắm mắt lại phó mặc cho số

phận , tưởng chừng như là mình sắp mất mạng tới nơi .

Một , giây , hai , ba , giây , không có truyện gì xảy ra cả , ta mở to mắt ra nhìn , liền trông thấy một nam nhân tuấn tú đang thì ghim lại dây cương của con ngựa đang thì lồng lên .

" Tiểu sư muội , sư muội xuyết nữa thì gãy ra án mạng rồi đó , muội thật là , mau , mau về nhà , sư phụ thế nào cũng phạt muội thật nặng cho mà coi " .

Thanh âm ôn nhuận như gọc của nam nhân tuấn tú đang ghim dây ngựa kia mắng trách , vị tiểu thư mặc váy đỏ kia .

Nàng kia không những không nghe theo nam nhân liền tru cái miệng đỏ anh đào lên cãi bướng , thanh âm nữ nhân trong như chim họa mi đang gần lên trong nghẹn ngào .

" Muội đã hô trước đám dân đen rồi a , muội muốn phóng ngựa nhanh liền phóng , sư ca à , huynh làm gì mà quan tâm tới đám dân đen như vậy a " .

Tiểu thư váy đỏ không nghe lời , nàng còn bướng bỉnh cãi lại nam nhân , nhưng nàng đi lại chỗ của ta nhìn từ đầu tới cuối .

" Hừ , là một tiểu nữ nhân nha sư ca , chắc có phải vì thế nên sư ca thấy liền thương hương tiếc ngọc nha " .

Thanh âm tiểu thư kia đi vài vòng quanh ta sau đó nói với về không thiện tâm gì .

" Sư muội , muội còn cãi bướng , truyện này là muội sai rồi a , muội nên tới xin lỗi người ta đi " .

Nam nhân thanh tú khuyên nhủ sư muội bướng bỉnh của mình , nhưng nàng không những không nghe lời mà còn buông cho một lời nói , vừa nói . Nàng vừa ung dung nhảy lên lưng ngựa đi tiếp .

" Xin lỗi a , thế thì sư ca đi mà xin lỗi người ta a , muội bây giờ còn có việc , không rảnh đâu a ? " .

Sau đó tiểu thư váy đỏ lại quất vào con ngựa , lại phóng đi tiếp .

" Là lỗi của mình mà không dám nhận , lại còn sai sư ca của mình đi xin lỗi kia chứ , thật là cô tiểu thư ngang ngược a " .

Những người đi đường đang bàn tán bất bình vị tiểu thư kia .

Nhưng hình như vị tiểu thư kia không thèm để ý tới những lời nói kia của thiên hạ , nàng ta ung dung nhảy lên lưng con ngựa màu trắng !

Quất roi vào chú ngựa .

" Đi " .

Vị tiểu thư kia giục ngựa đi tiếp .

Nam nhân thanh tú , nhìn ta với một vẻ ái ngại , y cúi đầu nói lời xin lỗi ta .

" Thật xin lỗi vị công tử đây , đó là tiểu sư muội của ta , nàng ta tính cách có chút kì quái , hay để thay lời tạ lỗi , tại hạ có thể mời công tử đây tới tẩu lâu , để mong tạ lỗi thay sư muội mình a ! " .

Nam nhân dáng vẻ chân thật mời ta .

" Đi thôi , không còn việc gì , chúng ta về thôi " .

Đám dân chúng ở gần bắt đầu tản mát ra , mọi người lại ai vào việc đấy .

" Ân , được rồi , dù sao huynh đài cũng đâu có lỗi gì , đã thế còn cứu ta một mạng nữa chứ , nên là ta mời huynh đài thì đúng hơn đó " .

Ta khách khí , vì đúng ra là vị tiểu thư kia gần đụng vào đứa nhỏ kia , ta cũng chỉ là nhanh tay thấy chết phải cứu thôi , ai dè chính mình lại xuýt trở thành mục tiêu mà con ngựa kia đạp vào , may thay , vị huynh đài đây đến kịp .

" A , không , là tại hạ tạ lỗi thay sư muội , công tử đây không chê thì thành (mời) " .

Lần này ta theo nam nhân kia đến một tiểu lâu lớn , nam nhân cho gọi tất cả những thứ ngon nhất ở trong tiểu lâu ra , và hai bình rượu quý , xong hai người ngồi ở hai bên bàn nói truyện phiếm .

" Tại hạ là Sát Mạc Tuyết , thân phận là đại sư huynh của tiểu sư muội mà công tử vừa chạm phải kia , muội ta là Sát Mộc Kiều , xin hỏi quý tính đại danh của vị công tử đây " .

Ta nhìn nam nhân thật là tuấn tú a , giọng nói lại ôn nhuận như ngọc , làm cho linh hồn thiếu nữ của ta thật là rung động a , nên cứ gây ngại cả người , không để tâm tới lời mà người ta vừa nói .

[Ta chém : mãi ngắm giai đẹp , xong giai đẹp lại là một lưỡi dao sắc bén đó Chu Mị Nhi à , nàng cẩn thận kẻo lại bị người ta ăn gọn ghẽ , đến mẫu xương cũng chẳng còn]

" Công tử , công tử có nghe không a , tại hạ xin hỏi quý tánh đại danh của công tử đó " .

Ta đang mơ mộng ở giữa chín tầng mây , liền giật mình , bởi thanh âm ôn nhu của ai vừa gọi hồn trở về .

Ta đang lơ lửng ở giữa chín tầng mây liền nghe giọng nói ôn nhu như ngọc kia , hồn liền trở về , nhưng nam nhân kia vừa hỏi gì a .

" Huynh đài vừa hỏi gì ta a , thật xin lỗi , ta mãi suy nghĩ nên không nghe được huynh đài nói gì ! " .

Ta xấu hổ gượng nghịu , gương mặt hơi cúi thấp xuống , nam nhân không làm khó cho ta , y nhắc lại lời mình vừa nói .

" Lại tại hạ đang giới thiệu tên mình là Sát Mạc Tuyết , sư ca nha đầu bướng bỉnh mà công tử vừa chạm khi nãy , nàng ta tên gọi Sát Mộc Kiều a , còn nữa , quý tánh của vị công tử là gì a ? Ta hỏi thẳng như thế để tiện cho việc xưng hô a " .

Lần này ta đã để tâm nghe , và trả lời .

" Ân , ta là , là Mộ Dung Ngọc " .

Ta trả lời rất gọn .

" Ta năm nay 20 tuổi , còn Dung Ngọc " .

Nam nhân giới thiệu về tuổi tác của mình và hỏi ta .

" Thế thì ta năm nay 16 tuổi , nhỏ hơn huynh 4 tuổi lận a " .

Ta trả lời .

" Như thế là ta vẫn lớn hơn đệ , hay là thế này , chúng ta đã có duyên để gặp mặt , thế thì chúng ta kết bái huynh đệ đi " .

Sát Mạc Tuyết vốn là người có tính cách thẳng thắn , lại giao du rộng với những người ở khắp mọi nơi , nên lúc này gặp được Mộ Dung Ngọc , y như cảm thấy quen biết từ kiếp nào !

Nên ngỏ lời muốn kết giao , và đây cũng là một ý kiến hay đối với ta .

" Ân , được a , thế thì chúng ta kết bái đi , nhưng bần cách nào a " .

Ta đồng ý , nhưng dùng cách như thế nào ta chưa rõ nữa .

" Ngay tại đây đi , ta sẽ gọi toàn bộ những người có mặt ở đây sẽ làm chủ chứng giám cho chúng ta , ý của đệ như thế nào a " .

Sát Mạc Tuyết nêu ra ý kiến .

" Được a , theo ý kiến của huynh đi , đệ không phản đối " .

Ta không nghĩ được gì , mà ý kiến của Sát Mạc Tuyết cũng hay , nên ta thuận ý làm theo .

" Vậy được a , đệ để huynh lo liệu đi " .

Sát Mạc Tuyết nói xong , liền đứng thẳng lên bàn và cất giọng nói lớn .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: [Sát Mạc Tuyết

Sát Mạc Tuyết bỗng nhiên đứng lên bàn cao và nói lớn .

" Kính thưa tất cả mọi người có mặt tại trong tiểu lầu , và các tiểu nhị " .

Nhìn quanh như thiếu gì đó , là ông chủ của tiểu lầu , Sát Mạc Tuyết ngừng lại và cho gọi một tiểu nhị tới và nói với tiểu nhị .

" Ngươi cho gọi chủ quán ra đây , nói là Sát công tử cần ông chủ ra ngoài một lát " .

Chẳng biết Sát Mạc Tuyết kia có liên quan gì tới ông chủ của tiểu lầu lớn này hay không , mà tiểu nhị lại nhanh nhẹn chạy đi gọi .

" Có truyện gì mà ngươi làm ồn thế a , đứng xuống đi " .

Tiếng kêu gào của những người ở trong tiểu lầu nói với Sát Mạc Tuyết .

" Thỉnh các vị bớt giận , là tại hạ có việc muốn các vị làm chứng cho , nhưng giờ còn thiếu ông chủ , lát nữa ông chủ ra tại hạ xin nói , chỉ cần các vị chứng giám cho tại hạ , bữa ăn ngày hôm nay của tất cả các vị có mặt ở trong tiểu lầu này , tại hạ sẽ bao trọn gói cho các vị a " .

Tiếng nói vừa vang lên , tiếp theo đó tất cả tiếng vỗ tay liền vang lên hưởng ứng theo .

" Rầm , rầm , rầm " .

Thanh âm một người trong số khách trong tiểu lầu nói .

" Thật vậy chẳng a , được chúng ta sẽ đợi " .

Sát Mạc Tuyết mỉm cười rồi gật đầu , ta giặt ống tay áo dài của Mạc Tuyết nói nhỏ .

" Huynh a , như thế thì rất tốn kém đó , bao nhiêu người thế này a " .

Sát Mạc Tuyết mỉm cười thanh âm ôn nhu nói với ta .

" Không sao đâu a , huynh có rất nhiều tiền a , để cho nhiều người chứng kiến cho hai huynh đệ ta , xứng đáng mà " .

Sát Mạc Tuyết nhéo nhéo cái mũi của a .

Ta im lặng mặc huynh đẩy , ngay sau đó từ bên trong tiểu lầu bước ra một người đàn ông tuổi 60 quay về gi đó .

Toàn thân ông có mặc một bộ đồ màu xám , thuộc loại tơ lụa thượng đẳng , đầu đội mũ vải , đi trước tiểu nhị vào trong cùng !

Ta đoán chắc ông ta là chủ quán , hay lão bản ở đây a !

" Ta là chủ của tiểu lầu này , Sát công tử , có gì cần gấp a " .

Nam tử mặc bộ y phục xám chất vải thuộc loại thượng đẳng vừa ra vừa nói .

"Được rồi, để huynh nói a".

Sát Mạc Tuyết nhìn ta nói, ta gật đầu.

"Ân".

"Kính thưa các bà con cô bác, các vị huynh đài, cùng ông chủ và tất cả mọi người có mặt trong tiểu lầu này, hôm nay ta Sát Mạc Tuyết cùng vị công tử tên Mộ Dung Ngọc đây kết bái làm huynh đệ, ở đây không hương, không khói, không chùa chiền, mà chỉ có tất cả mọi người ở trong tiểu lầu này làm chứng lễ kết bái huynh đệ cho hai huynh đệ chúng ta, ngày trọng đại hôm nay chúng tôi xin lấy rượu để kết nghĩa, và toàn thể mọi người làm chứng cho huynh đệ hai ta".

Sát Mạc Tuyết kéo ta đứng dậy từ trước khi bắt đầu bô loa, toàn thể mọi người ở đây nghe xong liền vỗ tay rền vang.

"Hay đấy, lấy rượu lấy toàn thể mọi người làm chứng, nghe cứ như là kết hôn đấy nhỉ".

Thanh âm của một người trong số đám khách vang lên, Sát Mạc Tuyết chữa cháy.

"Nhưng lần này là kết bái huynh đệ a, mọi người cứ làm chứng cho chúng thuộc hạ là tốt rồi a".

Một trận cười vang liền ầm lên.

"Thôi được rồi, hai người mau thành thân, à kết bái huynh đệ đi".

Một người khác giục.

"Ta Sát Mạc Tuyết năm nay 20 tuổi".

Sát Mạc Tuyết nói, và sau đó nhìn ta như chờ đợi.

"Ân, ta Mộ Dung Ngọc năm nay 16 tuổi".

"Hôm nay nhân cơ hội gặp mặt người huynh đệ Mộ Dung Ngọc, mới gặp mà như đã quen từ kiếp nào, cơ may gặp mặt nên cả hai chúng ta nguyện kết bái huynh đệ thân thiết, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu".

Sát Mạc Tuyết thay luôn lời nói cho ta, theo tập tục cả hai uống cạn hai vò rượu.

Mà ta cứ nhiên không biết uống rượu nhưng đành phải mắt nhắm mắt mở mà cạn cho bằng hết vò rượu kia của mình.

Mùi vị của rượu thật nặng làm cho ta cay đến ứa nước mắt.

"Khà, khà, rất cay a".

Ta từ trước tới giờ (từ khi còn là cô gái) vẫn chưa từng uống rượu nên hương vị của mùi rượu này rất cay, ta không còn biết ngon là gì nữa.

Ta thầm mắng ở trong đầu: mẹ nó không ngờ rượu kia thật là nặng a, từ giờ chắc ta không dám uống rượu nữa.

"Xong rồi, tại hạ đa tạ tất cả mọi người đã chứng kiến cho".

Sát Mạc Tuyết quay qua ông chủ của tiểu lầu rồi nói.

"Ông chủ, tất cả chi phí hôm nay của tất cả các khách nhân ở đây hôm nay Sát công tử ta trả".

Y quay qua nói với những người có mặt trong tiểu lầu.

"Các vị, thỉnh cứ dùng tự nhiên a, mọi thứ hôm nay ta chiêu đãi".

Sau đó tất cả vỗ tay.

"Rầm, rầm, được a, thế thì chúng ta không khách khí a".

Sau đó ai vào việc đấy, còn hai người chúng ta tiếp tục ăn, nhưng ta lúc này đã say mềm, đôi má phỉn hồng đã trở nên như ánh mặt trời, trời đất thì cứ quay cuồng nhìn từ một người, mà biến ra thành hai người, lúc này ta không biết là mình đang nói làm nhảm gì nữa!

Lúc này một mảng mơ hồ lẩn lộn.

"Ta bay, ta đang bay a".

Ta lúc này là say rượu a , toàn thân cứ hướng lên phía trước , tạo hình kiểu dáng chim bay trên trời ..

"Ngọc đệ , đệ sao thế ? " .

Sát Mạc Tuyết thấy ta gương mặt đã phiếm hồng như mặt trời , lại còn làm ra những động tác kì lạ , một lúc sau y mới phát hiện ra là ta đang say rượu .

" Một con kiến vàng , một con kiến vàng , xòe đôi cánh , xòe đôi cánh " .

Ta say quá nên bài hát ở hiện đại cũng bị ta sửa nhảm đi .

"Ngọc đệ , đệ say rồi , huynh dìu đệ về nhà nghỉ a " .

Sát Mạc Tuyết dùng tay hân ôm lấy eo đỡ ta đang say đã muốn lao đảo , y gọi mà không thấy ta trả lời , y hỏi tiếp .

" Huynh hỏi , nhà đệ ở đâu a ? " .

Ta không nghe gì vẫn hát bựa tiếp !

Sát Mạc Tuyết chỉ biết lắc đầu , đã thế thì huynh đành phải đưa đệ và phủ của mình để đệ nghỉ ngơi a .

Sáng sớm ngày hôm sau mãi tận trưa ngày ta mới tỉnh dậy , lần này thì phát hiện ra mình đang ngủ ở tại một gian phòng ngủ rất rộng rãi và sang trọng .

Đầu đau như búa bổ , ta cố nghĩ vì sao mà mình lại ở trong nhà của người ta a !

Mà chỉ nhớ được , lúc đó ta kết nghĩa huynh đệ cùng Sát đại ca , sau đó thì uống rượu !

" A , có phải là ta uống rượu say a , nhưng đây là nhà của ai mà lại to lớn như tại Ngọc vương phủ ở Xuất Vân Quốc của mình a " .

Ta cố gắng nghĩ mãi mà không ra , đầu đau nên day hai huyệt thái dương , bỗng nhiên có tiếng mở cửa vào , một vị cô nương mặc váy trắng , thân hình thon nhỏ , dung mạo xinh xắn , làn da trắng ngần , mái tóc buộc theo kiểu đầu của nàng Trúc Anh Đài liền tiến vào trong , thanh âm nghe như chim sơn ca líu lo nói .

" Công tử đã tỉnh a , nô tì Thảo Nhi xin được hầu hạ công tử a " .

Thanh âm nghe mượt mà của Thảo Nhi làm ta thanh tỉnh hơn , ta đi xuống giường đi vào đôi ủng màu xanh lá chuối nhẹ đi vào đôi chân ngọc do cô nương Thảo Nhi vừa mới mang vào .

" Công tử , để nô tỳ thay y phục khác , và chải tóc , đưa khăn lau mặt , nước súc miệng cho người a " .

Thảo Nhi nói ra một loạt vấn đề cá nhân cho ta .

" Ân , được rồi " .

Ta đang định tự mặc đồ thì nàng ta nói .

" Áy , công tử , người cứ để cho nô tì làm a , vì tất cả những việc này đều là tì nữ thu xếp cho chủ nhân , nếu không , nô tì sẽ bị phạt a " .

Ta đành phải nghe lời nàng ta , im lặng mặc nàng ta làm !

Bộ y phục mà ta thay lần này là màu xanh nhẹ của lá cây chuối , trong chốc lát , trong một chốc lát đã xong tất cả vấn đề , ta lúc này tranh thủ nàng ta đeo đai lưng vào eo ta , ta liền hỏi .

" Chủ nhân của nàng , à , Thảo Nhi là ai a , ta liệu có quen không a " .

Nha đầu Thảo Nhi vừa thắt đai vừa trả lời , thanh âm nữ nhi vẫn thế vang lên .

" Chủ nhân nô tì là Sát vương gia , đệ đệ duy nhất của Hoàng đế Tây Lộ Quốc , còn đây là Sát Dạ vương phủ a " .

Tì nữ vàng mệnh nói .

" Công tử , giờ vương gia muốn gặp người a " .

Ta gật đầu trả lời .

" Được rồi , người dẫn ta đi " .

Ta theo Thảo Nhi , nàng dẫn ta đi theo con đường bằng đá óng ánh , ở bên cạnh hai hàng hoa hồng đủ màu sắc được vun trồng cắt tỉa gọn gàng hai bên .

Đi đến một cái đình lớn , có một đám nữ tử ở đó , một cô gái mặc bộ váy màu đỏ liền đi đến chỗ ta , ta thấy nàng rất quen .

" Đứng lại , ngươi vì sao lại ở trong này " .

Cô gái đánh đá mặc váy đỏ ngăn ta lại .

Nàng ta nhìn ta với ánh mắt muốn tức giận , muốn tìm thứ gì đó để xả .

" Quận chúa , là vương gia muốn gặp vị công tử này a , mà vị công tử này là khách quý mà vương gia đem qua mang về a " .

Thảo Nhi e sợ vị quận chúa đánh đá này , nàng cũng chỉ là đám nói nhỏ .

" Bang " .

Một cái tát như trời giáng vừa lướt qua dung mạo mảnh mai của Thảo Nhi !

Thảo Nhi đau đớn , đưa tay nhỏ của nàng lên che bên má mà vừa bị quận chúa tát .

" Con nò tì đáng chết , đây không phải là việc của nhà ngươi nói chen vào a , hôm nay bốn quận chúa phải hảo tâm dạy dỗ ngươi mới được a " .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: [Dạ Sát Vương Phủ Oan gia gặp gỡ]

Ta từ trước tới giờ chưa từng gặp qua vị quận chúa nào đánh chảnh , mà lại không biết lẽ phải như thế này .

Thảo Nhi nghe thế liền quỳ sụp xuống , nàng nha hoàn đã bị dọa cho hoảng , vừa quỳ vừa nói , thanh âm sợ như một con thú nhỏ mắc lỗi bị chủ nhân nể .

" Lần sau nò tì không dám a , quận chúa , nò tì biết tội rồi a " .

Ta nhìn Thảo Nhi , nàng đầy đầu có tội gì kia chứ , cô quận chúa kia gương mặt hằn gợn , đang định dơ tay tát tiếp Thảo Nhi liền bị ta dùng tay nắm lấy , sau đó dùng chút sức xiết chặt lấy tay ả , khiến tay ả vừa xưng lại tấy , tay ả không thể rút ra được , thanh âm đau đến khó chịu .

" A , đau quá , hỗn đản , tên này mau buông tay bốn quận chúa ra " .

Ta không buông , chỉ là muốn giáo huấn nàng ta một chút , những người ở xung quanh nàng quận chúa thấy thế liền lại chỗ ta ngăn lại ta .

" Ngươi là người nào mà dám chạm tới tay ngọc của quận chúa Mộc Kiều , mau buông ra " .

Thanh âm của một nữ tử váy vàng đậm , dung mạo hoa lệ nói .

" Phải đó , ngươi còn không mau buông a " .

Những cô nương khác tiếp lời muốn bênh vực Sát Mộc Kiều !

Ta không để tâm tới các nàng nói , Thảo Nhi thấy ta chưa buông tay , nàng sợ quận chúa có truyện chi , thì chính mình sẽ không gánh được trách nhiệm .

" Công tử , xin nương tay a , chúng ta phải đi gặp vương gia a " .

Ta nghe Thảo Nhi nói , phải a , phải đi gặp đại ca thôi , tạm thời thì ta tha cho nàng quận chúa đó vậy , ta buông ra tay của quận chúa , không nói gì , liền đi theo Thảo Nhi , phía sau lưng quận chúa Sát Mộc Kiều nắn nắn bên cánh tay đang đau buốt , dung mạo xinh đẹp kiều sa , phần hận đậm chân quất .

" Nam nhân thôi kia , chờ đấy , bốn quận chúa sẽ báo thù ngươi a , quận chúa ta mà không báo thù bằng được thì sẽ không mang tên Sát Mộc Kiều nữa " .

Tay nàng quận chúa đau , vừa xoa , vừa mắng .

Ta trước kia là nữ nhân linh hồn thì không có sức để xiết tay người khác được , nhưng giờ thân thể là một nam nhân , nếu dùng sức một tí thì cũng không thành vấn đề gì , mấy lại nữ nhân kia trừng phạt như thế là còn nhẹ tay a .

" Hắt xì , hắt xì " .

Ta hắt hơi liên tục , đúng là có người đang mắng ta , chả nhẽ là xú nữ nhân đánh đá kia a .

Rốt cuộc cũng đã đến một căn phòng rộng rãi , to lớn , xung quanh trang trí chân châu dị bảo ở khắp mọi nơi !

Đang đi Thảo Nhi dừng lại và nói với ta .

" Công tử , vương gia ở trong , mời người vào a " .

Lại là vào trong a !

Ta không dám a !

" Ngọc đệ , đệ đã ở ngoài rồi , sau còn chưa vào nữa " .

Thanh âm quen thuộc vang lên từ phía trong !

" Là thanh âm của đại ca a " .

Rốt cuộc rồi cũng phải sai bước chân đi vào trong .

Woa , thật là rộng lớn nha , xem ra cũng tương đương như là ở vương phủ của ta vậy !

Ta đứng vào một gian sách , toàn sách là sách được để ở trên những kệ sách dài không thấy bến bờ .

" Đệ thật không ngờ , huynh lại là vương gia của Tây Lộ Quốc đó " .

Thanh âm ta khi nhìn thấy đại ca nói mà không nghĩ lễ .

" Đệ thì cũng như thế a , thân phận Thất vương gia của Xuất Vân Quốc uy danh thiên hạ đã lâu , nay mới được kiến gặp , thế mà đệ vẫn dẩu kễ với ta " .

Ta sững người khi nghe huynh đấy nói !

Từ khi nào mà huynh đấy lại biết được thân phận của ta a , ta và huynh ấy quen nhau mấy có hai ngày lận a , ta đành phải bật cười trả lời huynh ấy .

" Thì huynh cũng đâu nói cho đệ biết thân phận của huynh a , chúng ta coi như là hòa đi " .

" Mà đệ cũng chỉ như huynh , nhưng nghĩ đến thân phận đệ thật thấp hèn a " .

Ta chán ngán khi nhắc tới thân phận của mình , đã thế lại còn liên quan đến chính mình là nam sủng của người ta kia chứ !

" Hai , thôi nếu như đã biết thì tình huynh đệ giữa chúng ta , không thể thay đổi chứ " .

Ta chừa , để lờ đi chuyện này .

" Đương nhiên rồi a , nhưng bây giờ ta phải đem đệ đưa vào cung để diện kiến Thánh thượng và Hoàng Thái Hậu đã chứ " .

Ta nghe mà linh hồn run rẩy .

" Huynh a , có vấn đề gì sao ? Đệ có thể không đi có được không a ! " .

Ta vốn không muốn mình lại dấn thân vào chốn hoàng cung !

Mình đã muốn trốn đi liền không được , giờ lại phải chui đầu vào dọ a .

" Đệ phải đi a , vấn đề này rất quan trọng tới hai nước chúng ta , tuy nhiên , đệ cứ an tâm , huynh không bắt đệ phải trở về nước đâu mà đệ lo a " .

Ta không muốn đi !

Nhưng rồi bị huynh đấy lôi đi , sắp xếp hai người ngồi ở trong xe ngựa lớn màu bạc !

Khi vào trong hoàng cung Tây Lộ Quốc , ta là gỏi trong kiệu nên không thấy cảnh gì để mà tả , ngay cả buồng rèm lên cũng không muốn .

" Đệ có lo lắng gì sao ? " .

Huynh ấy hỏi .

" Ân , không sao , chỉ là có chút mệt mỏi " .

Ta buồn hiu trả lời .

Khi đã gần đến đại điện lớn của Hoàng đế Tây Lộ Quốc , kiệu liền dừng lại , cả hai cùng đi xuống , bộ hành vô trong điện .

" Sát Dạ vương gia , cùng Thất vương gia của Xuất Vân Quốc kiến giá " .

Thanh âm của thái giám báo tin vang lên cả hoàng cung Tây Lộ Quốc .

Ta và huynh ấy đã vào trong đại điện , giữa bệ rồng uy nghi là vị Hoàng đế của Tây Lộ Quốc , dung nhan thanh tú có nét giống với đại huynh kết nghĩa của ta !

Tướng mạo uy nghi , dáng dấp cao ráo , trông đoán tuổi chỉ khoảng 25 tuổi .

Ngồi ngay bên cạnh là một lão thái thái , tướng mạo cao quý , dung mạo tuy là đã có tuổi rồi xong vẫn không phai mờ , vì nét hình dung hồi còn trẻ của lão thái thái hẳn là một cô nương xinh đẹp , đầu đội mũ phượng , tóc vấn cao gọn gàng theo kiểu quý phái , y phục được may rất cầu kỳ , hoa văn bày bố là hình chim phượng hoàng !

Lão thái thái đó chính là Hoàng Thái hậu .

Xung quanh , hai hàng dài là bá quan , văn , võ đại thần , còn có cả tiểu nha đầu đã bị ta giáo huấn đang đứng một bên lão thái thái kia .

" Nhi thần Sát Dạ Vương tham kiến mẫu hậu , hoàng huynh , chúc mẫu hậu , hoàng huynh sức khỏe an khang a " .

Sát Dạ Tuyết cúi người khom mình xuống , trước mặt mẫu hậu , hoàng huynh của hắn thì nghi lễ vẫn phải đầy đủ a .

Ta thì chưa biết nên phải làm gì , thôi thì cứ hô bừa bắt chúc một tiếng thịnh an a .

" Tại hạ Mộ Dung Ngọc thịnh an Hoàng Thái hậu , Hoàng thượng , hoàng thái hậu , hoàng thượng thánh an a " .

Ta hai tay chấp thành quyền , hơi cúi người thi lễ .

Trên đại điện , Hoàng Thái hậu và hoàng thượng đều đánh ánh mắt dò xét ta ý tứ !

Bỗng nhiên Sát Mộc Kiều chỉ vào ta la lên .

" Là ngươi , Hoàng thái hậu , hoàng huynh , là hắn ức hiếp Kiều nhi ,HOàng Thái Hậu , Hoàng Huynh , hai người phải làm chủ cho Kiều Nhi a " .

Sát Mộc Kiều vừa nhận ra ta , vì là hai ta vừa mới gặp nhau mới không lâu xong , nàng ta đứng ở cạnh Hoàng Thái Hậu tay chỉ trỏ .

Ta lần này đúng là đụng phải cô nàng chưa đánh , cổ nhân nói chớ sai !

Thứ nhất đụng phải lão hòa thượng , thứ nhì đụng phải con gái nhõng nhẽo , ta lễ nghi xong liền đứng thẳng nhìn về phía đại điện nhìn cô nàng .

" Ư ừ , Hoàng thái hậu , nhìn bộ dáng của hắn kè , Kiều Nhi thấy ghét a " .

Sát Mộc Kiều nũng nịu , mọi lần thì Hoàng Thái hậu , và Hoàng Thượng đều bênh vực cho nàng , nhưng lần này thì không ai nói gì , đã thế lại còn bị Hoàng Thái hậu nhẹ nhàng khẽ nhắc nhở .

" Kiều nhi , nơi này không được phép làm càn , cháu nên có quy củ một chút " .

Câu nói vừa buông ra , nàng ta liền im bất , chỉ còn nước mím chặt môi đỏ làm hờn .

" Quả nhiên Thất vương gia của Xuất Vân Quốc dung mạo khuynh quốc khuynh thành là sự thật a , ai gia hôm nay mới được gặp mặt a " .

Lời nói mà Hoàng Thái Hậu vừa nói ra đã làm cho ta hơi sợ , cái gì chứ vì dung mạo này mà ta phải chịu khổ sở a .

" Người đâu , ban ân cho hai vị vương gia ngồi " .

Hoàng đế ra lệnh cho thái giám đem tới hai chiếc ghế cũng thuộc loại thượng đẳng , xếp ở hai hàng trước đầu các quan đại thần , hoàng đế Tây Lộ Quốc khi vừa trông thấy Thất Vương gia Mộ Dung Ngọc liền ngăn cản cả người , mãi rồi mới mở miệng nói .

" Tạ ân hoàng thượng , hoàng huynh " .

Cả hai khi nhận được ban ghế đành phải tạ ơn .

" Hôm nay hoàng đệ đem người này tới đây là muốn báo với hoàng huynh , là hôm qua đệ ra ngoài vì hành liên gặp người này , mà đệ thấy người này có cơ duyên với đệ , nên đệ đã kể nghĩa huynh đệ với người ta , truyện này Hoàng huynh không có ý kiến gì chứ ! " .

Sát Mạc Tuyết ngay lập tức nêu ra vấn đề chính nhưng hoàng đế kia cho rằng không được a !

Vì vấn đề này là có liên quan tới nền chính trị của hai nước , hiện nay đang rất là căng thẳng .

Chiến tranh giữa Xuất Vân Quốc và Tây Lộ Quốc sắp xảy ra nên cần phải giải quyết chút vấn đề về chính sự giữa hai nước đã .

[Nội Chiến " Con Tin "]

" Sao , ý nhị đệ là đã kết nghĩa huynh đệ với đệ rồi hay sao " .

Hoàng đế Tây Lộ Quốc là Sát Mạc Hạo , ngồi trên long ý hỏi dò thân đệ của mình , tuy rằng miệng thì là hỏi dò , nhưng trong lòng hẳn thì đang nghĩ mưu kế !

Có thể đem thất vương gia của Xuất Vân Quốc kia làm con tin , như thế thì vừa có thể giữ được người đẹp và ra điều kiện với nước đối địch , Sát Mạc Tuyết thấy hoàng huynh Mạc Hạo của mình hôm nay lại kỳ quái cứ nhìn Dung Ngọc chăm chăm , khiến cho đệ của mình đứng ngồi không an .

" Ý tứ của hoàng huynh là làm sao a ? Mộ Dung Ngọc là nhị đệ kết nghĩa của đệ huynh là đang nghĩ gì a " .

Sát Mạc Tuyết nhìn thái độ kia của Mạc Hạo là đã biết huynh trưởng của mình đang âm mưu tính làm gì với Mộ Dung Ngọc , còn ta lúc này chỉ im lặng ngồi nghe hai huynh đệ nhà kia , chính mình nên cẩn thận một chút vì đây là ở nước của người ta !

Mà ta trước kia nghĩ cũng thật là ngây thơ a , tưởng chừng thoát khỏi cái nước cường chế nam phong kia (ý chỉ Xuất Vân Quốc ở đó ngay cả huynh đệ ruột thịt cũng không tha) nhưng ta nhầm , đến Tây Lộ Quốc là có thể thoát được , nhưng cái dung mạo , mấy cái thân phận đặc biệt , vương gia là được rồi , đã thế lại còn là nam sủng nữa chứ , ta im lặng nghe họ nói truyện .

" Việc thân đệ kết nghĩa huynh không quan , nhưng có điều từ giờ Thất vương gia Mộ Dung Ngọc kia sẽ là con tin của Tây Lộ Quốc , nên từ giờ y phải ở lại trong hoàng cung Tây Lộ Quốc , không được tùy ý ra ngoài , mà cũng không ai được phép tùy tiện gặp " .

Khi vừa nghe xong câu này của hoàng đế Mạc Hạo , ta run sợ một chút , bất giác thốt lên .

" Cái gì ? Không được a , ta bị giam lỏng sao ? Huynh " .

Ta đứng hẳn dậy đưa ánh mắt cầu cứu Sát Mạc Tuyết , Sát Mạc Tuyết cũng phần nộ nói với hoàng huynh của mình .

" Hoàng huynh , không thể a , đệ đây là người mà đệ đưa đến đây thì phải có trách nhiệm đưa ra ngoài , huynh không thể giữ người , mẫu hậu " .

Sát Mạc Tuyết cầu mong Hoàng thái hậu sẽ mở lời giúp mình , nhưng hoàng thượng vốn là một con ác ma bản tính rõ rệt , mà hoàng thượng lại không phải con đẻ của mình , cho dù có nói , rồi gì hoàng thượng đã nghe !

Biết đâu không vừa ý hoàng thượng , ngay cả mạng mình cũng chẳng giữ được , cái ngôi vị Hoàng Thái hậu kia vốn chỉ là hư danh , chỉ vì hoàng thái hậu sinh ra được Sát Mạc Tuyết thì đã sao , quyền lực vốn là thuộc về hoàng đế tối cao tại thượng kia .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: [Ác Ma áp giường]

Ngay sau đó một đạo thánh chỉ liền buông ra .

" Người đâu ? Theo ý chỉ của trẫm , đưa Thất vương gia Mộ Dung Ngọc vào Hương Uyển Các , truyền chỉ từ giờ sẽ là con tin của Tây Lộ Quốc , ngoài ra không được phép ai gặp mặt " .

Sát Mạc Hạo vừa truyền ý chỉ ra , đã có một đội quân nội thị tiến tới gần ta , ta lúc này có chút sợ liền lùi lại đã bị đám nội thị đưa đi .

Sát Mạc Tuyết cũng không thể ngăn cản được khi ý chỉ đã ra , chỉ còn nước đứng nhìn ta bị đám nội thị đưa đi .

Ta bị đưa tới một tòa lầu rất lớn có biển treo tên : Hương Uyển Các , rồi sau đó bị thô lỗ tống vào trong !

" Ui , các người " .

Ta đứng dậy , ngay sau đó cửa chính của Hương Uyển Các liền đóng lại chặt chẽ , đã thế nhìn qua khe hở đâu cũng có lính canh gác .

" Hừ , như vậy ta lại phải làm con tin sao ? " .

Ta đành kệ ở bên ngoài liền tiến về phía trước !

Ngoa , Hương Uyển Các này thật là rộng lớn nha , lầu vàng , gác tía , thật là nguy nga .

Như thế mà là chỗ giam lỏng ta hay sao ?

" Dạ người là Mộ công tử mới tới ạ " .

Thanh âm của một thái giám chừng 15 tuổi ra đón ta .

" Đúng , người là " .

Ta lưỡng lự hỏi .

" Nô tài là Lục Âm Tử , từ giờ sẽ lo trách nhiệm hầu hạ Mộ công tử ở trong Hương Uyển Các này ạ " .

Thái giám trả lời .

" Ân , được rồi người lui ra đi , ta đi vòng quanh coi một chút ạ " .

Ta phất tay bảo thái giám lui ra .

" Vâng , lát nữa Mộ công tử quay lại đại sảnh để dùng điểm tâm trưa ạ " .

Thế mà đã trưa rồi sao , ta gật đầu .

" Được rồi " .

Ngay sau đó ta đi dạo quanh nơi này !

Nơi này đúng là một nơi giam lỏng rất ý tưởng nha .

Xung quanh rộng lớn , tường rào thật cao vây quanh , ngay ở trong Hương Uyển Các này cũng vậy , thiết kế kín mít , nhưng ánh sáng vẫn lọt vào sáng như ban ngày , cây đề tạo cảnh trang trí vẫn là đầy đủ , không khí cùng tòa sảnh lầu này thiết kế không đơn giản .

Ngay ở hiện đại cũng không thể có được công trình này a !

[HƯƠNG UYỂN CÁC " mê cung HUYỀN BÍ "]

Ta đang mãi đi , qua sảnh này lại tới sảnh kia , đi mãi rồi mới phát hiện ra mình bị lạc , vì Hương Uyển Các này rộng lớn thật có thể so sánh bằng với một cái mê cung .

" Mộ công tử , ngài ở đâu ạ " .

LỤC ÂM TỬ là tiếng của hần đang gọi ta a .

" Ta ở hướng này , có lẽ là ta bị lạc ạ " .

Ta gào lên trả lời .

" Công tử cứ ở yên vị trí đó đừng có đi đâu kéo lạc xa hơn thì nguy ạ " .

Thanh âm Tiểu Âm Tử nói lớn để truyền thanh vọng mới có thể xác định được phương hướng của người lạc .

" Được rồi , người tới mau ạ " .

Ta hô lên chính mình cũng không dám đi động lung tung nữa , chờ y đến tìm mình , trong lúc chờ y chính mình còn lăm bằm .

" Không biết thằng cha nào mà thiết kế lợi hại như thế nào , đây vốn là một cái mê cung thì đúng hơn ạ " .

Ta đang lăm bằm , mãi một lúc sau Tiểu Âm Tử kia mới tìm được ta , nhìn hần mồ hôi nhễ nhại cứ như là đã đi bộ lâu lắm rồi , sau đó hần dẫn ta ra đường cũ trở về phòng chính Tiểu Âm Tử dặn dò .

" Mộ công tử này , nô tài có chút muốn dặn công tử ạ , từ giờ nếu như chưa quen thuộc Hương Uyển Các này thì công tử cũng đừng đi lung tung đó " .

Tiểu Âm tử nói xong , ta gật đầu , nhưng sau đó có chút muốn hỏi hần về cái cách thiết kế kì quái ở đây .

" Ân , Tiểu Âm Từ này , ta có chút muốn hỏi ngươi a " .

Tiểu Âm Từ gật đầu .

" Công tử cứ hỏi " .

" Ta muốn hỏi Hương Uyển Các này có phải là một cái mê cung có đúng không vậy ? " .

Ta đang đi lên nhìn Tiểu Âm Từ , vừa đúng lúc , cậu ấy cũng ngược mắt lên nhìn ta , sau đó nói .

" Đúng a , sao công tử lại biết đây vốn là một cái mê cung " .

Tiểu Âm từ ngây thơ nói thật , ta mỉm cười chỉ có thể thôi a .

" Còn nữa , sao ngươi có thể tìm tới được chỗ mà ta bị lạc , còn ngươi thì không a " .

Ta thật tò mò muốn hỏi dò xem Tiểu Âm Từ kia có biết cách để thoát ra không !

Ta thật tò mò muốn hỏi khéo Tiểu Âm Từ để tìm được cách để ra ngoài , nhưng vì phần ngại Tiểu Âm Từ kia là người của Sát Mạc Hạo nên chưa thể tin tưởng để hỏi rõ .

" A , là vì nô tài ở trong này cũng đã được một thời gian dài rồi , nên cũng có thể biết được chút ít về đường đi lối lại , nhưng nếu không cẩn thận mà chính mình bước vào nơi mà chưa từng đi qua , cũng dễ dàng lạc lắm a , tuy nơi này là một mê cung nhưng không hề có cạm bẫy chết người gì , mà chỉ là đơn giản lạc đường thôi cũng đủ đầu óc người ta bị loạn rồi a , nên nơi đây Hương Uyển Các này vốn là một nơi dùng để giam giữ người rất tốt a " .

Tiểu Âm từ nói một lèo , giải thích , ta nghe không thoát một từ nào , về vấn đề mình muốn có câu trả lời mà như không , ta thờ dãi .

" Công tử sao thế a ? " .

Tiểu Âm Từ hỏi .

" A , ta không sao ! " .

Ta lắc đầu .

Đi mãi , công nhận là chân đã mỏi nhừ , thảo nào mà Tiểu Âm Từ lần mình lại mất công như vậy !

Rốt cuộc cũng đã tới Sân phòng , nơi sinh hoạt chính ở đó .

Một mâm đồ ăn đã nguội ở trên bàn .

" Công tử chờ chút , để nô tài đi hâm lại đồ ăn cho nóng a " .

Tiểu Âm Từ đang định mang đồ đi , ta phẩy tay .

" Khỏi cần a , để như vậy cũng được a , vẫn có thể ăn được " .

Dù gì ở hiện đại thỉnh thoảng ăn đồ ăn nguội là bình thường , kể cả ở đây thì cũng như thế thôi , chẳng qua là vào nhà giàu luôn có người hầu hạ !

Ta ngồi xuống bàn , tay cầm lên đôi đũa bắt đầu gấp thức ăn , Tiểu Âm Từ nhìn vị công tử dung mạo như ngọc này thân phận vốn cũng là một vương gia thân phận cao quý , sao lại có thể thứ gì cũng ăn như hiện nay a .

" Ngươi nhìn gì thế , cũng ngồi xuống ăn luôn đi , dù sao ngươi đi tìm ta cũng đủ mệt rồi , mà làm gì đã ăn , ngồi luôn đi , đừng làm khách , dù sao từ giờ chỉ có hai ta ở trong này , mà ta sau này nhờ ngươi chiếu cố a " .

Tiểu Âm Từ gật đầu , cuối cùng cũng ngồi xuống cạnh bên , cậu ấy nhìn ta chỉ ăn mà không uống rượu nên hỏi .

" Công tử a , thế người không uống rượu a " .

Ta đang ăn , nhìn thấy rượu là nghĩ đến truyện ngày hôm qua , uống rượu là nói lung tung , là gây tai họa a .

" Không , ta không cần uống rượu a , chỉ cần ăn no là được rồi , uống rượu không tốt a " .

Ta chống chế , cả ta và Tiểu Âm Từ đang ngồi ăn nói truyện phiếm thì có thanh âm tới .

" Hoàng thượng giá lâm " .

Ta đang ngồi dùng bữa cùng Tiểu Âm từ đang ngon miệng bỗng nhiên cảm thấy mất hứng , Tiểu Âm Từ thê mê tê đứng dậy , hoàng đế Sát Mạc Hạo rút cuộc thì cũng đã đi vào trong gian mà ta và tiểu âm từ đang ăn cơm .

" Sao thế , vừa nãy còn vui vẻ như vậy mà bây giờ đã mất hứng như vậy sao ? " .

" Hoàng thượng " .

Tiểu Âm từ thấy hoàng đế liền đang định quỳ xuống , hoàng đế phất tay qua tiểu âm từ .

" Không phải quỳ , trầm miễn lễ " .

Tiểu âm từ đang định tạ ân , hoàng đế cũng miễn luôn , còn ta lúc này chỉ im lặng ngồi ăn , không nghi lễ gì cả .

Hoàng đế ngồi xuống ghế ngay ở bên cạnh , nhìn những đồ ăn đã nguội lạnh , mà hần chau mày như tỏ vẻ thương xót nói .

" Nô tài kia , người để Thất vương gia cao quý phải ăn những thứ đã nguội như thế này a " .

Hoàng đế vừa nói ra , tiểu âm từ đã hoảng sợ quỳ sụp xuống nói .

" Không phải là do nô tài a , là thất vương gia bị lạc ở trong mê cung , nô tài phải đi tìm người , đến khi quay về thì điểm tâm đã nguội , nô tài có nói là để nô tài đi làm nóng lại điểm tâm , vương gia ngài ấy nói là không cần a " .

Tiểu âm từ run sợ quỳ ở dưới nền nhà , ta thấy hần hoảng tới mức thiếu chút nữa là tè ra quần , nên đành nói lời giúp hần , dù gì thì truyện cũng đúng là như vậy , mấy lại quả thật là không có truyện gì hết .

Truyện nhỏ xé ra lớn làm gì nha .

" Mọi truyện Tiểu Âm Từ nói là sự thật a , truyện này không liên quan tới hần , và lại truyện còn con , người quan tâm làm chi , mà hoàng thượng , ta là con tin bị nhốt ở trong này , người tới tìm ta mà làm gì a " .

Ta tranh luận và hỏi ngược lại hần .

" Hừ , Thất vương gia đã muốn trầm không gây khó dễ cho nô tài kia thì trầm nghe lời thất vương gia , còn có trầm thấy thích thất vương gia nên đến tìm người để nói truyện phiếm , để được thấy dung mạo khuynh quốc của Thất vương gia a " .

Ta đang ăn khi nghe những câu này bỗng :

" Phốc " .

Cơm trong miệng phụt ra , ta lấy cái khăn ăn lau miệng , trong đầu nghĩ : " mẹ ơi , không phải là hần cũng muốn có được thân thể này đó chứ " .

[Cảnh nóng " áp giường ngay giữa ban ngày "]

Ta vừa phụt đồ ăn ra , ngay sau đó lấy ra khăn lau miệng ngay lập tức .

Nhưng chưa kịp liền đã bị hoàng thượng đưa đôi môi hồng nhật của hần áp lên đôi môi đỏ gần như tô son của ta , lúc này trên môi còn dính thức ăn bị phun ra kia chứ [Đoạn này ta chém : ghê quá " bản " khuyến cáo các bạn đừng ăn gì khi đọc đoạn này nha] !

" Ân , ân , ô , ô " .

Ta bị hôn liếm đến áp đảo , hoảng sợ tìm cách đẩy hoàng đế ra !

Ta ngược mắt lên liền phát hiện Tiểu Âm Từ đang trở mắt lên mà nhìn , hoàng đế cũng nhìn thấy và phất tay cho hần lui ra , vì sợ ta ngại .

Tiểu Âm Từ hiểu ý liền đi lùi ra ngoài , đem cửa phòng khóa lại .

" A , hoàng thượng , ta sợ , người muốn làm gì ta a " .

Ta vùng vằng được ra là vì lí do lúc kháng cự có đưa chân đá được trúng điểm yếu của nam nhân , hoàng đế lúc này vừa đau vừa ôm yếu điểm , dung mạo thanh tú nổi lên vì tức giận .

" Khá lắm , người chỉ là một cái nam sùng cho người ta , còn gì thân phận vương gia chi nữa , người hôm nay dám làm vật nhỏ của trầm bị thương , trầm sẽ bắt người phải bồi

thường " .

Cái gì chứ , người lại muốn , ta ta không cho , ta đang định kháng cự liền bị hần hung hăng ôm chầm lấy , ngay sau đó y vội vàng vắt ta lên giường .

" Mĩ nhân , trăm chờ ngày này đã lâu lắm rồi a , chờ người lọt vào trong tay của trăm " .

Hoàng đế nói xong liền đã vội vàng đưa tay di chuyển luôn vào trong vạt áo dài , khám phá thân thể nõn nà như gọc của ta .

" Ân , đừng , đừng đụng ta a " .

Thanh âm kiều mị mà ta phát ra , lúc bị Sát Mạc Hạo dùng tay tham nhập vào tiết khó , nơi yếu điểm nhạy cảm nhất thân thể , hấn tóm được vật nhỏ của ta đưa tay vuốt ve liên tục , khiến ta thân thể run lên từng nhịp .

Ta vừa sợ nhưng không thể kháng cự nam nhân đang đè trên người mình này , đành phải nín nhịn chịu từng nhát vuốt ve vào vật nhỏ và hai nõn hành nhạy cảm kia .

" A , a , ân " .

Ta hoảng tay chân cuống cuống , đánh loạn tứ nơi !

Nhưng càng bị Sát Mạc Hạo kim chặt lấy , đã thế còn tạo thêm cảm giác thích thú cho hấn muốn chinh phục con mồi .

" Ô , ô , ô , mau buông " .

Ta càng giãy thì hấn càng thích , lần này không chần chờ gì nữa , hấn đem toàn bộ y phục ta xé tung .

" Á , người , hấn đần " .

Ta vùng được một tay ra vớ lấy một cái bình đựng hoa toan đập vào đầu của hấn , nhưng hấn nhanh tay hơn đưa tay cản lấy cái bình .

" Mĩ nhân , người không ngoan rồi đó " .

Hấn đang định tiến theo bước tiếp theo liền nghe tiếng của Tiểu Âm Từ nói ở bên ngoài .

" Khỏi bẩm hoàng thượng , có người của Tiêu Long Môn muốn gặp a " .

Sát Mạc Hạo dừng lại , thờ dài .

" Thật mất hứng , mĩ nhân lúc này trăm có việc tạm tha cho người , lúc khác trăm quyết không buông tha cho người " .

Sát Mạc Hạo đứng dậy chỉnh chu lại y phục , sau đó đi ra ngoài , ta coi như là đã thoát khỏi kiếp nạn này một lần a .

" Người của Tiêu Long Môn đang ở đâu ? " .

Thanh âm vang từ ngoài cửa vọng ra của Sát Mạc Hạo , hấn hỏi nội thị ở bên ngoài , sau đó hấn nói với Tiểu Âm Từ .

" Nô tài người vào chiếu cố cho người ở trong đi " .

Tiểu âm từ thưa lệnh .

" Tuân mệnh , nô tài đi ngay a " .

Sát Mạc Hạo phát tay .

Tiểu âm từ chạy vào trong thấy y phục của ta rất bừa bộn , lúc này y phục không còn là y phục mà là một bãi chiến trường thì đúng hơn .

" Công tử ngài có sao không a ? " .

Tiểu âm từ thấy ta đang run rẩy , thân thể chưa hoàn hồn , gương mặt hấn lo lắng hỏi , lúc này ta còn rất sợ nên chưa nói gì hết .

" Để nô tài đi lấy bộ đồ khác cho người a " .

Tiểu Âm từ chạy ra ngoài lấy mang vào một bộ đồ màu tím .

" Nô tài thay y phục khác cho người nha " .

Lúc hấn vừa chạm vào ta làm ta rùng mình , nhưng đến khi ngược mắt lên nhìn mới biết đó là Tiểu Âm từ , nên ta mới an tâm để hấn thay đồ cho mình !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: [Tiêu Vân

" đòi người "]

Tại đại điện Tây Lộ Quốc , khi Sát Mạc Hạo tới để thiết triều sớm !

Liền trông thấy một gương mặt mới lạ ở trong điện kim loan , đó chính là thiếu cung chủ của Tiêu Long Môn Tiêu Vân .

" Ngô hoàng vạn tuế , vạn vạn tuế " .

Tiếng kinh hô đồng đặc của toàn thể bá quan đại thần vừa vang lên .

Hoàng đế đã ngồi lên long ý với bộ dáng uy nghi .

" Tất cả các ái khanh bình thân " .

Hoàng đế đưa một tay lên , ống tay áo rộng màu vàng phấp qua một chút .

" Chúng thần tạ ơn ngô hoàng vạn tuế " .

Sau đó một màn phù bụi của các quan viên đại thần xong xuôi liền đứng lên .

P / s : trong đại điện nhà vua rất sạch sẽ làm gì có bụi a , chẳng qua đây là một tập tục nào đấy ở trong cung đình .

" Các ái khanh , hôm nay có việc gì thì báo , vô việc thì bãi triều a " .

Thanh âm đầu tiên của hoàng đế mỗi khi nói lời mở đầu của buổi chiều !

" Tại hạ là Tiêu Vân vốn là thiếu Cung Chủ của Tiêu Long Môn có việc muốn hỏi hoàng đế Tây Lộ Quốc có hay chẳng biết một người " .

Tiêu Vân đứng dưới đại điện , đứng thẳng người hiên ngang , đôi mắt đen sắc bén nhìn về phía hoàng đế !

" Thì ra là Thiếu Cung Chủ Tiêu Long Môn Tiêu Vân a , trẫm đã nghe danh giang hồ từ lâu , bất quá việc mà Thiếu Cung Chủ muốn tìm người , nhưng là người nào a , thiếu cung chủ phải nói ra tên tuổi của người đó thì trẫm mới có thể giúp được cung chủ tìm người a " .

Sát Mạc Hạo nói tiếp .

" Nếu như người đó ở trong lĩnh vực mà trẫm có thể biết " .

Tiêu Vân nghe xong liền mỉm cười chỉ nghĩ ở trong đầu chứ không nói ra : Hoàng đế kia , đừng tưởng là ta không biết gì nha , người biết thừa người ta muốn tìm là ai , vậy mà còn dấu diếm , đừng có mà để ta bắt buộc phải động đao động thương a .

Như không dám nói ra những điều mà mình suy nghĩ Tiêu Vân đành phải nín nhịn nói cách khác , tất cả cũng vì sự an toàn của người trong lòng mình .

Vì sự an toàn của Mộ Dung Ngọc nên Tiêu Vân không dám nói ra những điều mà mình đang suy nghĩ , đành phải nói ra tên của người mà mình muốn tìm cái đã .

" Người mà tại hạ muốn tìm họ Mộ tên Dung Ngọc , người này vốn là Thất vương gia của Xuất Vân Quốc " .

Tiêu Vân ngừng trong giây lát đợi xem phản ứng của Sát Mạc Hạo , xem hắn sẽ xử lý như thế nào rồi nói tiếp .

" Ngoài ra , Mộ Dung Ngọc kia cũng là một nam sủng hay đúng ra là nam phi của tại hạ " .

Tiêu Vân nhìn vào dáng bộ của hoàng đế ở trên long ý kia , Sát Mạc Hạo mỉm cười , ánh mắt phi qua Tiêu Vân cũng sắc bén không kém đáp lại Tiêu Vân .

" Là Mộ Dung Ngọc a , là nam phi của người a , cái tên này trẫm chưa từng nghe qua , nhưng trẫm có biết một người nhưng hắn là nhị đệ kết nghĩa của thần đệ ta , không biết có phải là trùng hợp hay không " .

Sát Mạc Hạo nói ầm ý !

Đúng lúc đó thì thanh âm bên ngoài vang lên giữa ngoài điện , ngay sau đó Sát Mạc Tuyệt liền bước vào .

" Chính là người mà vị Tiêu công tử đây tìm a , nhưng bất quá bây giờ người kia đã bị đại hoàng huynh của ta giam lỏng tại Hương Uyển Các rồi a " .

Sát Mạc Hạo thấy Sát Mạc Tuyết vừa bước vào , gương mặt đã có chút muốn đánh người , nhưng tiếc là đây là giữa đại điện đông người , nên hắn đành phải chịu .

" Thần đệ , đệ thật là to gan đó , dám xông vào đại điện mà không cho người thông báo một tiếng a " .

Sát Mạc Hạo buông lời quở trách nhẹ Sát Mạc Tuyết .

" Hoàng huynh a , thần đệ đã báo cho tên nô tài ở ngoài đại điện đi báo , nhưng hắn nói là hoàng thượng không cho thần đệ vào , nên thần đệ đành thất lễ xông vào trong a " .

Sát Mạc Tuyết không sợ uy quyền của Sát Mạc Hạo nên buông lời nói sắc sảo , khiêu khích .

" Thần đệ " .

Lời nói của Sát Mạc Hạo đe dọa Sát Mạc Tuyết , xong y đành phải quay sang Tiêu Vân kia , y đành phải bắt đắc dĩ dẫn Tiêu Vân kia đến Hương Uyển Các để gặp người .

Từ lúc mà bị tên ác ma áp đảo , ta trở nên lo lắng bất an , tuy rằng bây giờ tinh thần đã quay trở lại , nhưng ta vẫn hoảng mãi không thôi .

" Công tử a , người ra ngoài đình này làm gì ? Ngoài đình này thông với không khí ở bên ngoài cho nên thời tiết rất là lạnh a " .

Là giọng của Tiểu Âm Từ , hắn đi ra mé trái của đình viện tại Hương Uyển Các liền phát hiện ra vị công tử kia ngồi ở ngoài này , mà mấy hôm nay tiết trời thay đổi đã dần bắt đầu chuyển sang mùa đông , mà hơn nữa cũng đã có những trận tuyết rơi bắt đầu làm lạnh , Tiểu Âm Từ lắc đầu đi vào trong phòng lấy ra một cái áo choàng bằng lông thú màu đỏ đem ra choàng lên vai ta , ta giờ mới ngược mắt lên nhìn hắn , xong rồi lại thờ dài , chỉ đưa mắt nhìn về phía hồ sen .

" Công tử , nô tài có nghe được chút tin tức ở trên đại điện ngày hôm nay , người có muốn nghe hay không "

Tiểu Âm từ nói đã đủ mọi cách mà vẫn khó có thể khuyên nhủ được vị công tử kia , công tử kia không biết xấu hổ như thế nào để thánh thượng để mất trướng , nên đã bị tìm cơ đem vào Hương Uyển Các này giam lỏng , người ta chỉ vừa mới vào liền hoảng để đã đến tìm , Tiểu Âm Từ biết hoàng đế kia mà đến thì cũng chẳng có cách gì đáng hoàng , cho nên vị công tử kia mới thờ thần như vậy , cho tới nay là đã được một tháng trời rồi !

Ta nghe Tiểu Âm Từ nói , mắt vẫn nhìn về hồ sen kia , thanh âm hỏi hắn .

" Người nói xem , là tin gì ? " .

Thanh âm chán nản , bất cần nói .

" Là hôm nay nô tài nghe nói có Thiếu Cung Chủ nổi tiếng trên giang hồ tới đây để gặp thánh thượng đòi người a " .

Ta vẫn vô phản ứng , nói tiếp .

" Người kia tới đòi người thì nào có liên can tới ta a " .

Ta ngao ngán nói xong , lại thờ dài .

" Có liên quan tới công tử a , nô tài nghe nói đâu , vị Tiêu Vân kia là muốn tìm Thất vương gia , mà chính là công tử có đúng không a " .

Ta nghe Tiểu Âm Từ nói tới đây liền bừng tỉnh như bắt được cọc vàng , khuôn mặt tươi cười hỏi hắn .

" Thật a , vậy người kia , hắn lúc này mới tới đây tìm ta ? " .

Tiểu Âm Từ thấy ta cười mà lấy làm kì , vì vừa nãy dung mạo khuynh quốc này còn ỉu xiu , mà khi nghe tới người kia liền vui mừng như vậy .

" ?????? " .

[Thoát Khỏi " Mê Cung " Cuộc tranh đoạt mỹ nhân - bắt đầu]

Ta đang mỉm cười nhìn Tiểu Âm Từ , bỗng nhiên thanh âm ở bên ngoài .

" Hoàng thượng giá lâm " .

Ta nghe không lầm đó chứ ? Tên ác ma đó lại xuất hiện hay sao ? Ta muốn trốn , nhưng ngay lúc đó nhìn thấy Tiêu Vân , ta liền mừng rỡ gọi hắn .

" Tiêu Vân " .

" Ngọc Nhi " .

Trước mắt bao nhiêu người ? Ngay trước con mắt hoàng đế , Tiêu Vân vừa gọi tên Ngọc nhi rất thân mật , đã thể còn chạy tới chỗ ta ôm chầm lấy .

Mắt ta mở tròn xoe , ngạc nhiên , thanh âm nước nở .

" Ô , ô , Tiêu Vân , ta không nghe lời mọi người bỏ đi , nay bị đưa tới cái chỗ không người , đã thể còn bị tên hoàng đế kia gần nữa cường hôn nữa chứ " .

Ta ôm lấy bộ ngực rắn chắc quen thuộc của Tiêu Vân một màn khóc giả ngào thét như là mình bị oan ức lắm .

" Ô , ô , Tiêu Vân , ngươi phải tới để đưa ta đi a , ta ở trong này lúc nào cũng sợ " .

Tiêu Vân vỗ lưng ta an ủi .

" Được rồi , đừng khóc , ta biết là ngươi sợ , nên giờ mới tới để cứu ngươi ra đây nè " .

Tiêu Vân dỗ ta như dỗ em bé .

" Ngoan , nín đi nào , Ngọc Nhi của ta , ta đưa Ngọc Nhi về nhà nha " .

Ta giật mình khi nghe tới hai từ về nhà , vì ta sợ mình ở thế giới này chẳng có ai thân thích cả , mà chính mình giờ chỉ cảm thấy Tiêu Vân này là có chút thiện cảm với mình một chút , vì có lẽ là hần chưa làm cho mình hoảng sợ !

" Về nhà , ô , ô , ta không muốn về nhà , ngươi đưa ta đi nơi khác a " .

Tiêu Vân không hiểu vì sao Mộ Dung Ngọc lại sợ quay trở lại Xuất Vân Quốc vậy , hay lẽ nào Mộ Dung Huyền kia có ý với hần , không thể nào , nhưng hần là huynh ruột của Mộ Dung Ngọc a .

" Thôi được rồi , ta đưa ngươi tới Tiêu Long Môn vậy a , nếu như ngươi thích về đó , còn không ta cũng không cưỡng ép " .

Ta thôi không khóc , mắt đen tròn mi phượng dài mở ra chớp chớp nhìn Tiêu Vân .

" Thật a , vậy thì ngươi đưa ta đi tiêu dao giang hồ , ta muốn như thế a ? " .

Tiêu Vân , nhìn ta thật lâu rồi gật đầu nói .

" Là Ngọc Nhi thích thế , vậy thì ta đưa Ngọc Nhi đi a " .

Tiêu Vân nói xong liền ôm lấy eo của ta và dùng khinh công bay nhẹ như tiên vũ lướt thẳng lên trên không , bỏ mặc tất thảy ở lại không nói một câu gì !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: [Cuộc Đoàn Tụ ở trên giường cùng 4 + 1 = 5 Mĩ Nam]

Ta được Tiêu Vân đưa ra khỏi Hương Uyển Các an toàn , và vào trong một mã xe ngựa màu đỏ nhưng không ai khiêng cả , ta liền ngây ngốc hỏi Tiêu Vân .

" Tiêu Vân a , mã xe này không có ai kéo thì sao có thể đi a " .

Tiêu Vân cười ôn nhu nói .

" Còn gọi là Tiêu Vân nữa , Ngọc Nhi nên gọi ta là phu quân a , còn ta sẽ gọi nàng là Chu Cẩm Quân a " .

Ta giật mình tròn xoe mắt , từ khi nào mà Tiêu Vân ca lại biết ta tên là Chu Cẩm Quân a , như thế nghĩa là huynh đây đã biết ta cũng là một cái linh hồn khác ở dĩ thể a .

" Ta biết nàng thực ra là linh hồn nữ nhi tới từ một thế giới khác ngay từ khi gặp mặt lần đó , vì cá tính của nàng đã thổ lộ ra điều đó " .

Ta ngơ ngác nghe Tiêu Vân nói , hần hóa ra lúc đó đã biết mình không phải Mộ Dung Ngọc thật a , Tiêu Vân nói tiếp .

" Còn nữa , chính ta cũng không phải là đến từ thế giới này , mà ta cũng là xuất phát cùng thời đại với nàng " .

Ta gạc nhiên .

" Cái gì , huynh cũng như ta sao ? " .

Tiêu Vân mỉm cười .

" Còn nữa còn có mấy người nữa cũng như chúng ta , và chúng ta đã qua thuật âm để liên hệ với nhau , lát nữa sẽ gặp mặt , tất cả chúng ta cùng bỏ hết lại mọi thứ , chỉ là tiêu dao giang hồ vui vẻ ở thời cổ đại này thôi , có được không a ? " .

Ta gật đầu , nhưng nghĩ có gì đó không đúng , đó chính là ta , hiện giờ đang là ở trong thân thể một nam nhân a .

" Nhưng ta ngại giờ thân thể ta là nam nhân a " .

Ta nói .

" Đầu có gì nam nhân cũng không vấn đề gì , như thế chúng ta sẽ vẫn vui vẻ a " .

Ta thật muốn hỏi tiếp , càng ngày , càng nghĩ ra , nhưng không hỏi tiếp nữa , ta quay lại vấn đề chính .

" Khoan đã , kiểu không nguời , làm sao mà đi a , hay là ở đây cũng sử dụng năng lượng gì đó để khởi động đó chứ ?" .

Tiêu Vân mỉm cười .

" Không gì cả , đi thôi " .

Nói rồi tiêu Vân dùng nội công lướt cả mã xe cùng bay lên không ! Một lúc sau thì hạ cánh .

" Xuống đi " .

Tiêu Vân nói , ngay sau đó thanh âm ồn ào ở bên trong gây chấn động tới ta .

Ta bước xuống mã xe liền ngạc nhiên vì ngay ở trước mắt mình là một tòa lâu hiện đại phong cách , khi bước vào trong thì 4 nam nhân ở trên giường đang nằm chờ đón ta sẵn , tóc vẫn dài phất phơ theo gió chỉ có điều những người này xuất hiện ở trong cao ốc hiện đại thì không hợp lý cho lắm , những nam nhân đó là : Hàn Ly , Hoàng Huỳnh Mộ Dung Huyền , Sát Mạc Tuyệt , Tiêu Vân !

Ta sắc máu mũi mắt , trời ơi ? Sao tất cả các sắc lang , lại có mặt hết cả ở đây thế này .

" Lão diêm vương , đền bù lại cho ta , ta phải chạy trốn " .

Tiêu Vân ở ngay bên cạnh không biết đã thoát ý từ lúc nào . Y tiến lại gần ta mỉm cười gian xảo nói .

" Còn muốn bỏ chạy sao ? CHU Cẩm Quân , nài lên giường cùng chúng ta " .

Nói rồi Tiêu Vân một thân hình đánh trường ôm gọn ta vất lên giường ta mãi mới vờn ra được 4 tên sắc lang trời lên để hít thở chút không khí .

" Ta phản đối , bốn cường một , vương gia ta chuồn thôi a " .

[HOÀN]

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Chạy Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.